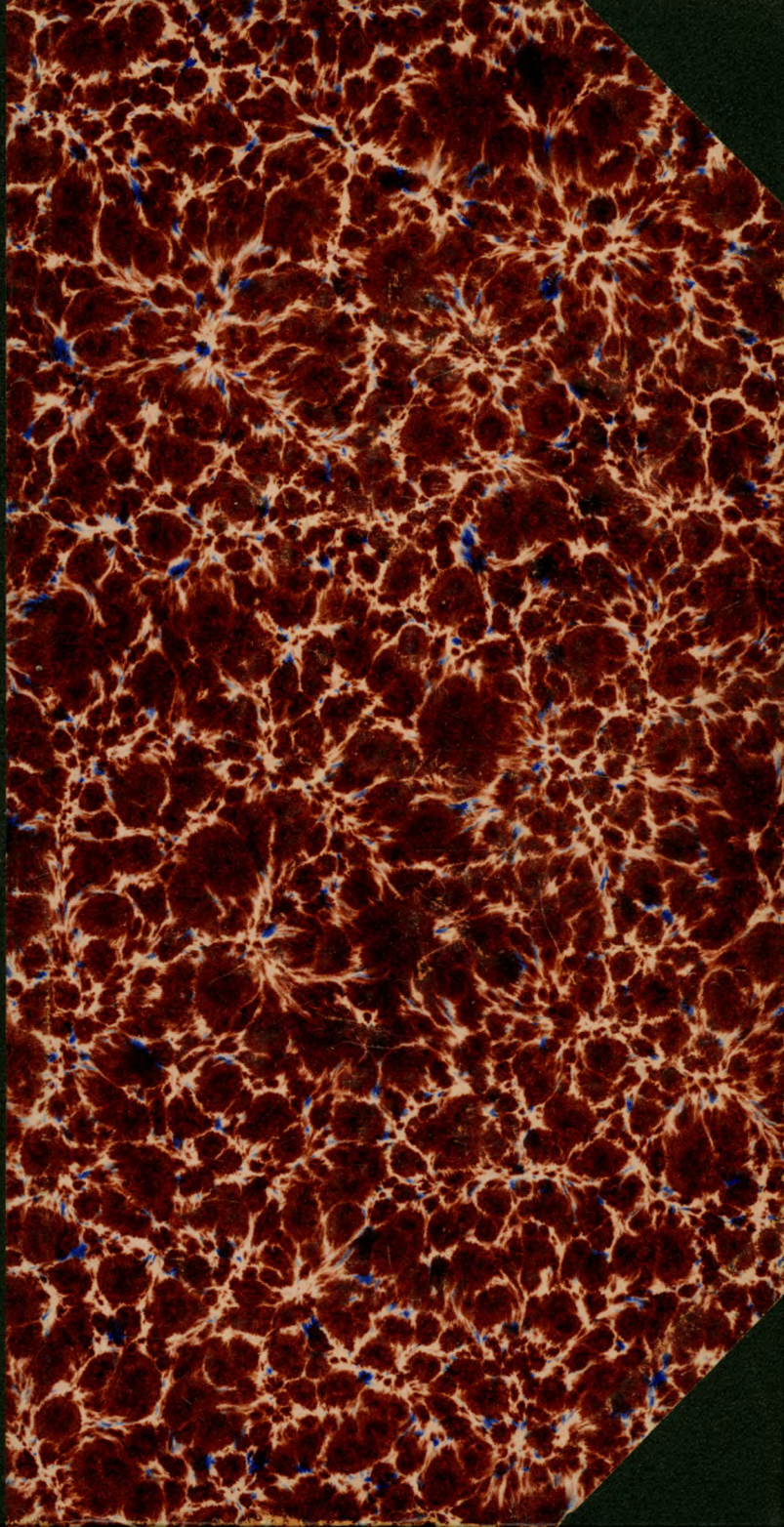

AZ ERDŐ 1935.

16

1
Ak. 4463.

OEE Könyvtár
Áll. sz. 2018

1851

/1866/

Erczhegyi Géza
könyvtárosa

AZ ERDŐ

IX. évfolyam.

1935. január-február

1—2. szám.

Felelős szerkesztő és kiadó: **Tömösváry Miklós.**

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár: egész évre 6 pengő, fél évre 3 pengő, negyed évre 1.50 pengő. Egyesületi tagoknak a tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó levelezés (kéziratok stb.) AZ ERDŐ szerkesztőségéhez Budapest, II., Balthyány-utca 59. III. emelet 2. küldendő.

Mult és Jövő.

Ujra elvonult felettünk egy várakozás teljes esztendő, telve mindannyiunk részéről sok sok bánattal, keserőséggel és kevés örömmel, azonban a jó Isten akaratában és elhatározásában megnyugodva, hittel és reménnyel tekinthetünk a jövő elé.

Kedves Kartársaim! Jó magam is és tudom azt, hogy Ti is küzdve küdtök az élet nehézségeivel, azonban az elmúlt esztendőben, — kevés kivétellel — a legnagyobb foku nemtörődömségeit és a vállalt kötelezettségnek semmibe vevését tapasztaltam az egész vonalon, annyira, hogy december hó elsején esedékessé vált lapunkat sem tudtuk megjelentetni, mert nem volt rá fedezet, ami ugyan most sincs, de tekintettel az úgy fontosságára, mégis megjelentettük.

Nehéz körülmények között vettem át az egyesületünk vezetését a Ti száz százalékos bizalmatokból, a melynek igyekeztem is az elmúlt három évben eleget is tenni; azonban azt a kérdést kell felvetnem, hogy hogyan képzelitek el azt, hogy több mint ezer tagot számláló egyesület minden egyes ügyes-bajos dolgát elintézni, illetve elintéztetni, valamint a nagy költséget igénylő folyóiratunkat a rendes időben megjelentetni — anyagiak hiányában — képes legyek?

En a magam részéről érdekekben mindent elkövettem, azonban hogyan képzelhető el az, hogy egy egyén több mint ezer érdeket képviseljen akkor, amikor az ezernél több közül anyagilag alig egy páran támogatják? Eltekintve ettől a nagyfoku közönyösségtől, mégis a mi kivívható volt — mindig a kartársak érdekeit tartva szemelőtt — a multat tekintve, mégis bizonyos eredményekről tudok beszámolni és pedig:

Az új erdőtervény háromszori tervezetben jelent meg. A vezetőség mindent elkövetett, hogy a jogos igények a törvényben teljes kielégülést nyerjenek. A törvényt a képviselőház le is tárgyalta és valószínűleg az rövidesen szentesítést is nyer.

A legutóbbi tervezet, amely a képviselőház elé került, jogos igényeinket nem elégítette ki, miért is annak megjelenése, illetve a képviselőház elé való beterjesztése után nyomban — tekintettel az idő rövidségére — táviratilag november 11-ére rendkívüli válaszmányi ülést hívlam össze, amelyen sérelmeink orvoslását emlékiratba foglalva, Elnök urunk Őméltóságának átadtuk, aki emlékiratunkat a reakövetkező napon a legilletéke-
sebb helyre eljuttatva, igen szép eredményt ért el.

Ugyanis a benyújtott tervezet szerint csak az erdőgazda-
sági szakiskolát és a továbbképző tanfolyamot végzetek voltak felvéve, illetve jogositva az alerdézi cím viselésére. Emlékira-
tunkban foglalt kérelmünkre azonban utólag még a kétéves
szakiskolát végzetek is ezen csoportba soroztattak.

Miután ezen siker még mindig nem fedte az emlékiratunk-
ban foglalt kérelmünk teljesítését, a képviselőházi tárgyalások
során Elnök urunk Őméltósága a földmivelésügyi Miniszter úr
Őnagyméltóságához a képviselőházban a következő beszédet
intézte:

T. Ház! Mint a Magyar Erdészeti- és Vadászati Műszaki
Segédszemélyzet Országos Egyesületének ezidőszeit elnöke,
kivánok ehhez a szakaszhoz egészen röviden hozzászólni.

Az általános vita rendjén felszólalt képviselőtársaim meg-
feledeztek megemlékezni azokról, akik kora hajnaltól késő
estig együttélnek a magyar erdővel, féltve őrzik és gondosan
ápolják az erdő állagát, az erdő lakóit: a magyar vad-állományt
és akik a tulajdonképpen aktív munkásai az erdő- és vadász-
terület-tulajdonosok sokszor bőséges aratásnak.

Ez egy tiszteletreméltó, közel 2000 tagot számláló, fegy-
vertartási, fegyverviselési és ha kell, fegyverhasználati joggal
is felruházott kar, amelynek tagjai a magyar erdő- és vadőrök.

Azt hiszem, mindannyian tudjuk, hogy a magyar erdőőr
és a magyar vadőr békében is háborus szolgálatot teljesít s
amikor a sötét éjszakában vállára veszi a fegyverét és otthagyja
családját, hogy szolgálatát hűségesen és becsületesen teljesítse,
akkor sohasem tudja, hogy vajjon nem lesz-e fatolvaj, vagy
vadorzó áldozata. Úgy vélem, megérdemlik, hogy róluk is meg-
emlékezzünk, hiszen ez a kar, ennek a karnak tagjai sohasem
hódoltak a destrukciónak és az államellenes eszméknek, mindig
hazafias és nemzeti alapon állottak. Még a kommunizmus leg-
véresebb napjaiban sem engedték magukat elszédíteni és sok
olyan képviselőtársam ül itt, aki egy-egy tisztességes és hűsé-
ges erdő- vagy vadőrnek köszönheti az életét. (Úgy van!
Úgy van!)

Ennek a karnak nevében és megbízásából vagyok bátor a
földmivelésügyi miniszter úrnak hálás köszönetet mondani azért,
hogy a benyújtott erdőtörvényjavaslatban lefektette azokat az
alapokat, amelyek reményt nyújtanak ennek a karnak arra, hogy

a későbbi időben megtalálják számításaikat és reményeiket valóra válthatják.

Köszönöm elsősorban is, hogy a földművelésügyi miniszter úr ennek az 58. §-nak a megalkotásával az erdő- és vadőröket kiemelte a gazdasági cselédek sorából és lehetővé tette számukra, hogy viselhessék azt a címet, amely őket hivatásuknál és szolgálati beosztásuknál fogva jogosan megilleti. Szerény véleményem szerint azonban itt egy kis sérelem érte ezt a kart, bár remélem, hogy a végrehajtási utasításban ez még reparálható lesz. Az 58 § 4. bekezdése a következőket mondja (olvassa: „Erdőőr, főerdőőr címet csak az használhat, akinek a 48. § 3–4 pontjai alatt meghatározott valamelyik szakminősítése van“)

Ez a bekezdés tehát eltiltja az alerdész, a pagonyerdész és a körerdész cím viselésétől az esztergomi és királyhalmi egyéves erdő- és vadőri iskolát végzetteket, valamint az 1879. évi XXXI. tc. 37. §-ában megszabott erdő- és vadőri, vagyis az ugynevezett magánvizsgával rendelkezőket. Már azt sem koncedálom, hogy az utóbbiakat, vagyis a magánvizsgálásokat a törvény a cím használatától eltiltja, az esztergomi és királyhalmi iskolákat végzettek között azonban lehetne talán egy kis különbséget tenni, mégpedig azoknak javára, akik magasabb kvalifikációval — mondjuk — négyközépiszkolával, vagy hosszabb — mondjuk — 15 évi gyakorlattal bírnak. Rendkívül indokolt esetekben talán ezeknek a részére is engedélyezhető volna az alerdész cím viselése.

Ezt arra alapítom, hogy az 58. § 2. bekezdése a következőket mondja (olvassa: „Annak, aki nagyobb erdőgazdaság vezetésével van megbízva, a földművelésügyi miniszter — rendkívül indokolt esetben — ilyen címek valamelyikének használatát“ — ez alatt érti a főerdőmester, erdőmester stb. címek használatát — „a szolgálatadó hozzájárulásával akkor is engedélyezheti, ha cím használatra jogosított nem erdőmérnök.“ Ez az, amiről az előbb Petrovác képviselőtársam beszélt. (Erdélyi Aladár: Úgy van!)

Ezzel kepcsolatban az volna a tiszteletteljes kérésem, nem lehetne-e ennek a mintájára esetleg a végrehajtási utasítás során az 58. §-t kiegészíteni a következő szövegű 5. bekezdéssel (olvassa): „Annak, aki az esztergomi és királyhalmi erdőőri és vadőri szakiskolák valamelyikét sikeresen elvégezte avagy az 1879. XXXI. t. c. alapján vizsgát tett és emellett négy középiszkolája, vagy 15 évi gyakorlata van, a földművelésügyi miniszter rendkívül indokolt esetekben az alerdész, körerdész vagy pagonyerdész címet valamelyikének használatát a szolgálatadó hozzájárulásával engedélyezheti.“ A dolog ugyanis úgy áll, hogy az említett két iskolát végzettek közül százan és százan csak azért végezték el ezt az egyéves tanfolyamot, mert a többi kategóriájú iskolák abban az időben szü-

neteltek. Önhibályukon kívül nem vehettek tehát részt a kétéves-tanfolyamon és nem szerezhették meg az alerdész stb. címekre-jogosító magasabb kvalifikációt. Ennek a kvalifikációnak a hiányát viszont pótolja a négy középiskola és a 15 évi gyakorlat. Nagyon kérem ezért a földmivelésügyi miniszter urat, hogy amennyiben erre mód és lehetőség van, méltóztassék ennek a derék és becsületes karnak ezt a sérelmét orvosolni. (Helyeslés.)

Amint a fentiekből látható, az egyéves erdőőri és vadőri iskolát végzettek, valamint a magán uton vizsgázott kartársak a fenti csoportba nem soroltattak be, annak ellenére, hogy a vezetőség minden lehetőt elkövetett; azonban ez ne keserítsen el egyetlen egy kartársat sem, mert az új erdőltörvény végrehajtási utasilásában ez még mindég jóvá lesz tehető és pedig oly módon, hogy a kellő iskolai képzettséggel és műveltséggel, valamint megfelelő szolgálati idővel rendelkező kartársak bizonyos feltételek mellett átminősíthetők lesznek.

Bár ebben az ügyben még határozott ígéret nincsen, de a felsőbbség részéről a lehető legjobb indulat kilátásba van helyezve.

Az elmúlt év folyamán az államerdészeti kartársak egyenruha formájában is nagy változás történt, amennyiben a felsőbbség az új egyenruhát a vezetőség javaslatára és bemutatása folytán a mai szép és izléses formára változtatta át, s ezzel intőpéldát mutatva a magánalkalmazásban álló kartársak régi, sok minden felesleges sallanggal ellátott formaruhájuknak a közszolgálatban állokkal való egyforma ruhákkal való ellátására és hogy külső formájában is kifejezésre jusson az, hogy kik azok az egyének akik az Isten adta természet legszebbjének az erdőnek nevelői, őrzői és gondozói. Mert ne felejtjük el azt, hogy minden munkáját tisztességgel, becsülettel ellátó egyén, legyen az bármilyen foglalkozású is, vagy bármilyen bajban szenvedő beteg hová vigyék ki, mind a szabad természet ölébe az erdőre, mert az köztudomású, hogy az erdő ózonus levegője, csendje, a madarak csicsergése az erdő vadjainak lelki szemeik előtt való megjelenése mindenkivel felejtett bút és bánatot.

A jövőre vonatkozólag pedig minden törekvésünk oda fog irányulni, hogy az erdőőri és vadőri iskolát végzettek, valamint a magánvizsgások ügye is a méltányosság és lehetőség határain belül a legjobb módon nyerjen megoldást.

Kedves Kartársaim! Beszámolóm végére érve, szeretettel kérek minden egyes kartársat arra, hogy itt az utolsó óra, mert a tagsági igazolvány nem csak jogokat, de kötelezéseket is ró a tagokra és ha mindenki csak a jogokat követeli és a kötelezéseket pedig semmibe sem veszi, úgy ez az egyesületünket csődbe fogja vezetni, amit én mindenképen elkerülni óhajtok. Ne felejtsetek el azt, hogy érdekképviselettel is nehéz az élet,

a nélkül pedig valóságos kin és szenvedés; hogy kellő hasonlatossággal éljek, éppen olyan, mint egy apátlan, anyátlan árva, aki teljesen magára van hagyatva.

Éppen ezért szeretettel kérem mindenegyes kartársamat, hogy úgy a hátralékos, mint az esedékes folyó évi tagsági díjakat a lapunk kézhezvétele után sürgősen rendezze, mert ellenkező esetben az egyesület mint ilyen — anyagiak hiányában — létjogosultsággal nem bír, ami az egyesület minden egyes tagjára szégyent és nagy anyagi kárt hoz.

Kartársaim! Fel a fővel, mert a tisztesség és becsület útján mtndig előljártunk, többszáz vértanul adtunk sorainkból, szembe szálltunk minden nehézséggel, szolgálatadóink érdekéretünk felálldozásával is megvédtük, s mint ilyenek telve keresztényi hittel és lélekkel előljáróink iránti bizodalommal és hűséggel szentül hiszem azt, hogy ezt megszivelve egyesületünk tönkrejutását nem kívánjátok.

Tehát mégegyzser Hozzátok fordulok kedves kartársaim, hogy válalt kötelezettségteknek azonnal tegyetek eleget.

Befejezésül minden egyes kartársamnak kívánok boldogsággal telt örömteljes jövendő.

Daróczy Márton
ügyvezető elnök.

Beadványunk a Földmivelésügyi Miniszter Urhoz azon kartársaink cimhasználatá ügyében, akik nem kétéves szakiskolát végeztek

Nagyméltóságú Miniszter Ur!

Kegyelmes Urunk!

Az új erdőtörvény életbeléptetése előtt az alább előadandó kérelemmel fordulunk Nagyméltóságodhoz a magyar erdészeti műszaki segédszemélyzet összessége nevében és képviselőtében.

Mély tisztelettel kérjük Nagyméltóságodat, hogy az új erdőtörvény védrehajtási utasításában méltóztassék — átmenetileg — módot nyujtani, az új erdőtörvényben az erdészeti műszaki segédszemélyzet részére biztosított címek használatára, illetve megszerzésére azoknak a kartársainknak is, akik szakképzettségüket nem oly módon szerezték meg, hogy azáltal az új törvényben biztosított alerdész, pagonyerdész és kőrerdész címet használhatnák.

Fenti kérelmünket támogatja az e tény, hogy igazságtalan volna arra feltétlenül érdemes, sőt mondhatnánk bizonyos jogokat szerzett kartársaink tömegét kizárni oly jogból, mely méltán megilleti őket.

Minthogy a törvény intencióival egyébként minden tekintetben egyet értünk, s kizárólag az igazság érzet vezet minket Nagyméltóságodhoz mikor a törvény egy „hiányosságának“ a végrehajtási utasításban való pótlását kérjük, — legyen szabad a következők kegyes elrendelését kérni:

1. azok az erdőőrök, akik szakképzettségüket u. n. magánvizsgán szerezték;

2. azok az erdőőrök akik szakképzettségüket a m. kir. erdőőri és vadőri iskolák valamelyikén szerezték, — miként a volt vadászerdői továbbképzőt végeztek záros határidőn belül megszerezhették az Erdőgazdasági Szakiskola-i képesítést — egy szakvizsga, avagy u. n. intelligencia vizsga letételével szerezhessék meg az a jogot, hogy az alerdész, körerdesz és pagonyerdesz címeket használhassák.

Mikor az új erdőtörvényben az erdészeti műszaki segéd-személyzet jogai le lettek fektetve, s ezzel ennek az érdemes karnak egy alap lett biztosítva, melyre szebb és jobb jövőjét felépítheti, nem hisszük, hogy Nagyméltóságod elzárkozna a fenti, méltánylást érdemlő kérelmünk teljesítése elől, amely közel másfélezer ember óhaja és ismételjük „szerzett jogának“ is tekinthetjük.

Budapest. 1935. évi január hó.

Hódolatteljes tisztelettel:

Daróczy Márton s. k.
ügyvezető-elnök.

Brandt Vilmos s. k.
ny. főispán,
orsz. gyul. képviselő,
elnök.

Az erdész tíz parancsolata.

1. Szeresd és becsüld meg az erdőt, mert ez kötelességed is.
2. Hivatásodban légy mindenkivel szemben igazságos.
3. Előljáróidat és szaktársaidat becsüld meg és szükség esetén segítsd!
4. Tagja légy a Mevme-nek mind halálig.

5. Tagokat szerez, hogy végre együtt lehessünk.
6. Az egyesületet mindenben támogasd.
7. Közgyűlésre járj el, mert csak úgy ismered meg az egyesület életét és célját.
8. Tagdíjaidat pontosan fizesd, mert az egyesület csak úgy tud létezni.
9. Ne légy közömbös, mert avval magadnak is ártasz.
10. Légy igazi erdész és száljon meg ez az igaz két szó : „mindnyájan egyért“ és „egy mindnyájunkért“ ha ezt betartod, — boldogulni fogsz.

Kedves Kartársaim !

A vezetőségünk részéről többször hangoztatott az a nem-törődomség amelyet egyes kartársak az egyesületünk iránt tanusítanak [méltán megérlette ezen tíz parancsolat megjelenését,

Figyelmébe lehet ajánlani mindenkinek.

Tartsuk meg és így miénk lesz a jövő.

Orosz Imre.

Irtá: Szemere László.

E nimmel rózsaszínes spórájú gombákhoz jutottunk. Ha megszivelték szives olvasóim, — illetve azok, kik sorozatos cikkeim nyomán gombát akarnak meghatározni — azt, amit az első cikkemben irtam, s a meghatározás előtt lemezével lefelé borítva félreteszik egy éjjelre a kérdéses gombát, akkor láthaták, hogy a lemezekből különféle színű spóra hullott ki a papírra vagy üvegre. E kísérlet nélkül nehezebben vezethetem nyomra kezdő gombász testvéreimet, miért itt ismételten hang-

sulyozom azt, hogy időnként csinálják meg a gyűjtött gombákkal a spóravizsgálatot. A nagyobb termetű gombák közül a bocskoros-csengetyűs a döggombák hullatnak rózsaszínes, husvöröses spórát, melyek után, mint a meghatározó kulcsból látható, még négy nembeli gombának van hasonló spórapora, de azok már apró termetű gombák (XXIX—XXXII.) Ezeket mivel gyakorlati fontosságuk nincs, nem is fogom „Az Erdő“ hasábjain ismertetni.

A három, elébb említett, rózsaszínes-husvöröses spórájú gombanemet, illetve az egyes nemeket szétválaszthatjuk egymástól az általános jellemzésüknél adott rövid leírás révén. Baj azonban az, hogy más spóraszínű gombákhoz is hasonlíthatnak ezek. És pedig *fehérpórás gombáknak néznek ki, míg éretlenek!* Azután még némely még éretlen gombanem (pl csiperke!) nézhet ki rózsaszín-spórás gombának, addig t. i., amíg éretlen lemezei szép rózsaszínűek, vagy husveresek. Azonban a csiperke aztán (az állás során) továbbsszíneződik, míg a rózsaszínspórás gombák éretten is legfeljebb husveres lemezzsinűek. De mindezek kitűnnek akkor, ha a spórát a jelzett módon megvizsgáljuk, mert pl. mire a rózsaszín-lemezű csiperkéből kihull a spóra, az már nem rózsaszínű, de biborbarna!

El kellett ezeket mondanom, hogy meghatározásuk közben csalóka nyomokra ne tévedjenek. Következik tehát a három rózsaszínes-husvöröses nagyobb termetű gombanem, élén a címnek is adott bocskoros gombákkal.

A bocskorosgombák általános jellemzése:

Spóraporuk rózsaszínes-husvöröses. Kalapjuk kupalakuból szétterülő, nyálkás-fényes, vékonyhusu. Lemezeik sűrűn állók, nem lefutók, világosból rózsaszínes-husvörösbe színeződők. Tönkjük lefelé egyenletesen vastagodó. tömött, sima, de aljuk gumós és a gomót bocskor (hüvely) veszi körül. Két faj kivételével mind a földön teremnek, s közepes nagyságuk.

A honos, körülbelül 15 faj között több mérges is van.

Bocskoros gombáink zöme a földön terem, kettő fatönkőn egy pedig gombán.

Mivel kevés faja van Magyarországból kimutatva, azért kulcs mellőzésével, csak nagyságrendben sorolom fel őket.

1. *Óriási bocskorgomba.* (*Volvaria bombycina* Schff.) Fehér, világossárgás vagy zöldes kalapja 25 cm. átméretű is lehet. Ezért, továbbá azért is, mert fatönkőn terem, további l írás nélkül is felismerhető. Semmiféle más, fatönkőn termő gombának nincs bocskora, a többi bocskorosgomba pedig nem nő ki fatönkből. Ez a gomba ehető. (Alakját a fejléc legnagyobb gombája mutatja.)

2. *Közönséges bocskoros gomba.* (*Volvaria speciosa* Fr.) Mérges, bár némely szerző szerint ehető. Fehér kalapja 21 cm.-ig nőhet. A fehér bocskorosgombák legnagyobbika, azért —

látva rajzocskáját is — hamar meghatározhatjuk. (Rajzon a jobb-szélsők.)

3. *Szöszös bocskorosgomba* (*Volvaria ochropila* Schlz.) Okkersárga, finoman szőrözött.

4. *Tavaszi bocskoros gomba.* (*Volvaria insertipes* Schlz.) Ez is magyarországi kutató (Schulzer!) gombája Az aránylag vastagabb kalaphusa, s zömökebb tönkje miatt ez a gomba hasonlít — ha a gyűrűtől eltekintünk — a csiperkéhez. Fehér, 10 cm.-ig nő. Szagtalan, ize kissé sós.

5. *Kormos bocskoros gomba.* (*Volvaria gloiocephala* Cand.) Mérges! Kalapja sötétszürke, pereme olykor bárázdált. Nyálkás. Harangalakuból szétterülő s ekkor 10 cm. széles is lehet. Tönkje sárgásbarna, bocskora szürkésfehér, pelyhes.

6. *Csikos bocskoros gomba.* (*Volvaria volvacea* Bull.) Mér ges, más szerző szerint csak gyanus. Piszkos szürkés-fehér, sugaras, sötétebb csikokkal borított kalapja 10 cm. széles is lehet. Tönkje fehér.

7. *Élősködő bocskorosgomba* (*Volvaria Loveiana* Bk.) Tiszta fehér, selymes, molyhos. Élősködő gomba, amennyiben rothadó szürke tölcsergombából (*Clitocybe nebularis* Bastch.) nő ki.

8. *Középnagy bocskorosgomba.* (*Volvaria media* Fr.) Alakja 2-vel egyező. Színe fehér. Ize fanyar, szaga kellemetlen. Csak 3—6 cm.-ig nő.

9. *Apró bocskorosgomba.* (*Volvaria pusilla* Pers.) Ez is olyan de még kisebb, csak 1.5 cm. kalapátméretű. Ez is, mint a a másik kettő, erdőn kívül, réten, legelőn, bokrosok tisztásain terem leginkább. (Rajzunkon az első gomba.)

Vadorzók.

III.

Míg a vasut építése nem kezdődött, nyugalom is csend volt az uradalom erdeiben, a kimondott vadorzást nem ismertük. Ha volt is néhány lesipuskás orvadász a faluban, azok az uradalom területére nem mereszkedtek. De az építkezés megkezdésével munkások gyülevész hada vonult fel idegen vidékekről, akiket maga a Belzebub kíséri. A szombat déli kifizetés után megkezdődött a háboru és tartott hétfő reggelig. Az erdészeti személyzet állandóan talpcn volt, az összetűzések mindennaposak lettek és egy év leforgása után az uradalom elvesztette vadállományának felét, egy hatgyerekes erdőőrt agyonlöttek, kettőt pedig megpuskáztak.

Valóságos pokollá vált az erdő.

Hiába kutatta át a csendőrség a baraktáborát, puskát ott nemtalált nyilvánvaló volt, hogy azokat ismeretlen helyen rejte-

getik. Valahányszor a vállalkozóhoz fordultam támogatásért, mindannyiszor azt a választ kaptam, hogy ő a csőcselékkel szemben tehetetlen.

Cselhez folyamodtam, melyet az uradalom igazgalósága is helyeselt. Az építési vállalkozónak azt a javaslatot tettem, hogy az építkezéshez szükséges fa minden köbméterét két koronával olcsóbban adjuk, mint a szerződésben megállapított egységár, ha minden munkást a kiről kitűnik, hogy vadorzó nyomban elbocsát

A cég az ajánlatot örömmel elfogadta.

Volt a faluban egy hervadásnak indult özvegy asszony, ezt magamhoz hívtam. Megmagyaráztam neki, hogy a munkások asszonyaitól tudja meg ügyesen, hogy hol rejtegetik a puskákat, minden lefoglalt darab után az uradalom 50 korona jutalmat fizet. Husz puska után az ezer korona, nagy összeg, könnyen megszerezhető és senki sem fogja tudni, ki az áruló!

A terv sikerült!

Ez az asszony minden pénteken-szombaton fölkereste a barakokat, ott tejet, tojást, vaját kínált megvételre és a munkások feleségeivel, gyermekeivel megbarátkozott, utobbiaknak suttymban cukrot ajándékozott. Ezek egészen ártatlanul kifelegtek mindent, amit férjeiktől, apáiktól hallottak, sőt ezek mint kémek befurakodtak a titkos megbeszélésekhez és mindent ellestek. Valahányszor szombaton délután, vagy vasárnap egy vadorzó társaság kivonult, a csendőrséggel karöltve sikerült őket ártalmatlanná tenni. Így elkoboztunk 17 puskát!

De megtudtuk azt is, hogy a bandának ki a főkolomposa: a kantinos csapos legénye, sőtét multu alak! Halk suttogások őt említették az erdőőr gyilkosaként. A kantinos a kapott utasítás értelmében felmondott neki, a vállalkozó nem fogadta munkába, egy napon véglegesen eltűnt, ment másfelé munkát keresni.

Lassan lelohadt a vadorzó háboru. Tavasszal-nyáron már csak itt-ott hallottunk egyes lövéseket, a személyzet mindenütt vemhes szarvas teheneket, szoptató sutákat, "fej nélküli" őzbakokat találtak. Valaki Luciferként még a területen kísértett és több kárt tett a vadállományban, mint a többi vadorzó együttvéve. Ez a bizonytalan helyzet már véksőkig csigázta az erdészeti személyzet éberségét, az ismeretlen alaknak még a nyomára sem tudott jutni, pedig néha a fejük mellett füttyölt a nagyobb távolságokról leadott golyó. Csak annyit tudtunk, hogy van a területen gyilkolásra kész elvetemedett ember, de hogy ki lehet az sejtelmünk sem volt. Gyanakodtunk a csapos legényre, de minden pozitív bizonyíték híján!

Október elején, szarvasbőgéskor, éjjel kimentem egy távoli hegykatlan vágásába, ott bőgött a beérkezett jelentés szerint egy jó bika. Ezt akartam esetleg meglőni, mivel a vadászvendegek már elutaztak.

A katlan egyik oldalán, egy körülbelül háromnegyed méter magas sziklatömb mögött letelepedtem. Még sötétben zöld fenyőgallyakkal lepleztem a kötömb környékét, hogy felülről, estleg a másik hegyoldalról észre ne vegyen a bika, ha netalántár hívásomra előjönne. A talaj nyirkos lévén, a hátizsákot ülőpárnának használtam.

Pirkadáskor a magam mellé fektetett kagylót fölvettem és a bika unott, rövid bődülését hallottam. A másik hegyoldalról, a vágás fölötti erdőből, megjött a válasz, egy bika röviden bőgött. Nem késtem a második hívással, a felelet nem maradt el. Mindketten nagyobb tűzbe jöttünk, de a bika rövidebb-hosszabb szünetek után csak akkor bődült, ha ingereltem.

Ezalatt egészen kivilágosodott. Gukkeremmel végig kutattam a szemközti erdő szegélyeit, de a bikának még a szórét sem láttam. Ismételt hívásra válasz nem érkezett. A bika vagy egészen elhallgatott már, vagy közeledik!

Amint gukkeremmel így a vágást is erdőszegélyt centiméterről-centiméterre kutattam, egyszerre csak egy mozdulat megkapott. A gukkert a kősziklára támasztva, észrevettem, hogy az erdőből valami kismomfordál a vágásba. Mi lehet ez? Vad? Ha az, miféle vad?

Ilyet még nem láttam!

A vadnak velt alak egyszerre csak nőni kezdett, félig oldalt fordult: egy parasztasszony!

Mit keres ez a banya ilyen korán ezen eldugott helyen?

De nini: valami valami van a jobb kezében? Bot? De hiszen arra nem támaszkodik? Minek neki a lefelé irányított bot?

A fölkelő nap sugarai ekkor már ráestek arra az oldalra, hol a leshelyem volt. A furcsa alak egyszerre csak kiegyenesedett tisztán megláttam a két kézre kapott rövid katonai karabélyt, három ugrással egy alatta emelkedő sziklatömb mögé ugrott és ott eltűnt.

A gukkert félredobtam, a Schönauert megmarkoltam és a szemben lévő szikla felé irányítva, a kötömbre támasztottam a távcsövön keresztül, lövésre készen a kősziklát figyeltem. Az éles Hensold üvegen keresztül egyszerre csak láttam, hogy a szikla éle mögött, felém irányítva, lassan előnyulik egy puska csöve, utánna mint a gomba lassan kiemelkedik egy fejkendős fő és a puska agyához tapad.

Egy benső hang azt sugta, löni. . . löni. . . gyorsan löni!

Szinte gépszerűen a szikla mögött levő fej homlokán megállt a távcső célgömbje, egy vonallal feljebb, mint a nekem szegezett puska torka, az ujjam szinte mechanikusan meggörbült, eldőrdült a lövésem!

A távcsövön tisztán láttam, hogy az asszonyi alak egy óriási szökéssel a levegőbe ugrik, elvágódik, lefelé gurul. . .

Fejlövés!

Töltény csere alatt a néember egyszerre csak felugrott és

futni kezdett az erdő felé, elbukott, fölkelt, pár lépést támolygott a hajlás felé, ismét febukkant és a mélyedésben eltűnt. Ezalatt még két golyót röpitettem feléje, de csak célt tévesztettek.

Helyzetem tarthatatlan volt. Ha a vadorzó sebesületlen, fedellen föltétlenül pár golyóval megtisztel.

Összeszedve holmimat, a kőtömböt fedezéknek használva, lassan visszafelé kezdtem csuszni, mint a rák. Kisebb facsoportot elérve, mögöttem leültem pihenni és a visszavonulás útját kémlelni. A legrövidebb uton térden és hason fölváltva elértem egy nagyobb sűrűséget, amelyben meglapultam és az ágak mögül gukkerrel ismét mindent átvizsgáljam a szemközti oldalon de sehol egy mozdulatot sem észleltem.

Innen kerülő uton haza siettem, az erdészeli személyzetet és a csendőröket nyomban mozgosítottam és kora délután ellenkező oldalról. az erdő felől, ahonnan a parasztasszonyi ruhába öltözött vadorzó jött, óvatosan és rajvonásban, minden takarást kihasználva, a kérdéses szikla felé előnyomoltunk. Odaérve, a földön egy kanonai karabélyt találtunk, töltve és lövésre készen. A vadorzó elejtette a puskát. Most behatóan megnéztük a szikla felső szegélyét, egy helyen jókora friss törésű felület látszott, golyóm tehát közvetlenül a kőszikla felső pereme alatt vágódott be és egy jókora darabot letört, melyet a még mindig nyirkos avaron megtaláltunk.

Hogyan történhetett az, hogy a precizen lövő puska egyszer lejjebb lőtt, mikor a távcső célgömbje a lövés pillanatában ott pihent a homlok közepén?

Ekkor megnéztem újból a puskámat és a távcső irányzéka 100 lépésre volt beállítva, a távolság pedig legalább is kétszáz méter volt!

Napok múltán az egyik kerülő egy favágótól megtudta, hogy a kérdéses nap reggelén a csapos legényt az erdőben látta, a pataknál véres arcát mosogatta valami rongyal bekötötte és az erdőben eltűnt, A hátán kis batyut cipelt.

Azóta az uradalmi erdőben ismét nyugalom lett.

Karácsony felé a csendőr-örmester újságolta, hogy a harmadik járásban az egyik gazda istállójában betörők jártak, két tehenet leoldottak, kivezettek, de a gazda fia ott aludt, felébredt és vasvillával a zsványokra támadt, az egyiket megszurta, az még elvánszorgott vagy félkilóméterre, elvérezve ott.

Jobb homlokán egy friss sebhely vöröslött.

A hirhedt csaposlegény volt!

Vajjon golyómnak egy szilánkja, vagy a levágott mézskő hasította fel a homlokát, örök relytély maradt, író asztalomon azonban most is őrzöm életem legszomorubb és legfájdalmasabb emlékeként a golyóm által lehasított kődarabot, melybe belevestem a dátumot: 1927. okt. 3.

A történet nem friss keletű
Van már tíz éves
De eredeti: igazi felvidéki speciálitás.

Van itt a tátra alatt egy hírhedt vadorzó falu, L. . . . a neve. Több itt az orvadász, mint altátra alja többi faluiban együttvéve. Igazi farkasok emberi körben: lelketlenek, alattomosak, telhetetlenek!

Történt valaha, hogy a . . . i szanatórium akkori tulajdonosa egy juniusi estén cserkészetről a . . . i uton hazafelé mendegélt. Párszáz lépésre a fürdő előtt az út alatt, a vágás szegélyein, alakot vett észre. Eleinte embernek nézte. Már megszólítani akarta, hogy mit csinál ott ilyen későn, mikor a meghajolt alak egyszerre kiegyenesedett.

Egy hatalmas medve volt!

A bérlő lekapta postával töltött serétes puskáját és alig harminc lépés távolságról rálőtt a medvére(!). A mackó nagyot bödült és a csermely menti égerbokrokban eltűnt, ahol fájdalomában még néhányszor ordított. A puskás is tanácsosabbnak vélte a visszavonulást, a közeli fürdőbe sietett, ahol elmondta, kalanját, melynek hire futólüzként terjedt el. A bérlő óvatosságából mindenkit figyelmeltetett, hogy senkise merészeljen e helyre menni a sötétségben!

Hiszen csak ez kellett néhány pacienseknek, akik medvét soha sem láttak szülőföldjükön, legfeljebb nyulat! Összeverődtek és villanyos lámpákkal, az égerbokrok közé mentek a holtak vélt medvét megkeresni. Már nagyon kíváncsiak voltak mancsaira.

Véletlenül az egyik a sebágyában fekvő nagybetegre akadt. A mackó szörnyen elbödült, mire a sok tüdőcsucshurutos — illa berek — forgószél módjára kerekelt oldott. Szerencsére a göthösök egyike sem került a medve mancsai közé, azt minden bizonnyal gulyássá aprította volna.

Hajnalka a tejes asszonyok elvitték L. . . -re a medve historia hírét. A haramia képű, félelmetes fővadorzó nyomban mozgosította cimboráit, kivonultak és a terület határán kinyomozták a medve vércsapját. A beteg állás az éjjeli zavarás után elhagyta sebágyát és a fiatalosan keresztül a területől kiváltott.

A vadorzó csapatát rajvonalban behatolt a sűrűségbe, a fővadorzó a véres nyomot követte, akárcsak a véreb a harmatos fűvön. Kezében ott szorongatta a mannihert, a mellyel már annyi vadat hozott terítékre és ki tudja. . . Már jó félórája feküdt a nyomon, mikor egy fenyőcsoport megkerülése után váratlanul és bödülve felágoskodott előtte a sebzett medve.

A vadorzó lőtt, hibázott, a másik percben kezéből kirepült a puska, a mackó mancsával rásujtott!

— Ratuj — hangzott a kétségbeesett segélykiáltás.

A mackó vad dühében mancsaival szörnyen tépázta ellenfelét, de a cimborák egyike a küzdők mellett termett és közvetlen közelből golyót röpitett a fenevad koponyájába, mely életlenül rázuhant a megtépett vadorzóra.

Míg a társak egyike haza futott kocsiért, a többi ezalatt kalapjában hordta a forrásvizét és a főkolompos sebeit borogatták. Órák múltán előkerült a jármű, a sebesültet az időközben lenyuzott mackó bőrével egyetemben, szalmával letakarva, a faluba szállították.

Előkerültek a bocsók csodatevő titkos szervei, a javasasszonyok kenőcsei, de a vadorzó szörnyen magdagadt és rettenetesen ordítói, a sebláz pedig ugrázta, mint a szél a nyárfalevelet. Nem maradt más hátra, a beteget megint kocsira rakták és az egyik korházba szállították.

A doktor fejcsoválással nézte a borzalmas és magdagadt sebszéleket és ellágyultan kérdezte a sipotozó kísérő asszonytól:

— Az Isten szent szerelmére, miféle szerencsétlenség érte ezt az embert ?

— Hát tetszik tudni, — bőgte el betanult meséjét a némbor, — szegény uram kint volt a krumli földön, most bujnak elő, hát meg kell őket boronálni. A mint elmélyedve a lovakat nógatta, mivelhogy zivatar közeledett, egyszerre nagyott dördült az ég, a lovak ágoskodni kezdtek, megijedtek! fékezés közben elszakadt a gyepelőszij, elvágódott és a megvadult lovak boronával végigszántották a földön fekvő ember testét! Az éles szögek feltépték a husát, szerencse, hogy a koponyáját nem zúzták szét! Jó emberek kocsin hazahozták. Sokat szenvedett a lelke!

A fővadorzó, mint szerencsétlenül járt kispazda, orvosi ápolás alá került.

De a falunak szája van, fecseg, az asszonymép nem titoktartó, valahogyan megtudták az esetet azok, akiket közelebből érdekelt a ügy, lévén itt vadorzóról szó!

Megindult a nyomozás, de mivel a szakvélemény is az erősítette, hogy borona szögek tépték föl testét, elaludt a vadregényes történet is.

A vadorzás eladta a medve bőrért, kifizette a korházi költségeket, altátra mackónemzetsége pedig egy bölcs tanusággal gyarapodott: ha elkopnak karmaid, potold őket borona szögekkel!

— n.

— Vége. —

Különfélék.

Halálozás: *Bánáti Nagy László* a Hubertus O.M.M.V.V. alapítója és ügyvezető-igazgatója, a M. E. V. M. E. tb. tagja f. é. január hó 6-án, 63 éves korában hosszú és kínos betegség után Budapesten elhunyt.

A megboldogult ugyszólván egész életét a vadászat érdekének szentelte, fáradságot sohasem ismerve dolgozott, kitűzött céljáért.

Tizenegyesztendőn keresztül szerkesztette a *Vadászati Utmutatót*, az egyetlen magyar vadászati évkönyvet, melynek kötetei valóságos lexikonjai a vadászatnak, vadgazdaságnak.

Élete utolsó évében indította meg a *Vadászati Közlönyt* melynek szerkesztésében, azonban mindjobban leromló egészségi állapota már megakadályozta.

Karunk nagyon közel állt szívéhez és úgy az összességnek, mint az egyeseknek mindig jó indulatilag nyújtott segítséget. Ezen érdemeinek elismerése képen választotta tiszteletbeli tagjává Egyesületünk is.

Elmulása úgy a magyar vadászatnak, mit karunknak is pótolhatatlan veszteséget jelent.

Áldás és béke poraira!

Ptacsek Nándorné főerdőőr özvegye Esztergomban meghalt.

Temetkezési segély folyósított Egyesületünk 1935. januárjában Boruzs Lajos után 100, özv. *Ptacsek Nándorné* után 150. és *Fodermager Vilmos* után 100 pengőt.

Előléptetés. *Varga Pál* a rédei uradalom erdőőrét f. é. január hó 1-én főerdőőré neveztek ki.

Az 1935. évi közgyűlést több kartársunk kifejezett óhájára május hó 5.-én, a budapesti Nemzetközi Vásár tartama alatt fogjuk megtartani.

HIRDETMÉNY.

Pályázatot hirdetünk három ujonnan rendszeresített erdőőri állásra. Kizárólag fogyatékoság nélküli, kifogástalan előéletű, 25—30 éves, nős, mindennemű erdő és vadgazdasági teendőkben jártas, katonaviselt, *ERDŐŐRI SZAKISKOLÁT VÉGZETT ERDŐŐRÖK PÁLYÁZHATNAK.* Sajátkezüleg írt és minden követelményt okmányokkal igazolt kérvényeket 1935 márc. 10-ig kell beadni. Az állások, melyek nyugdíjjogosultsággal járnak, de egy próbaszolgálati év kikötöttik, 1935 máj. 1-én elfoglalandók. Személyes bemutatkozás csak külön felszólításra szükséges, de költségei meg nem térítetnek, valamint az állások elfoglalásánál felmerülő költözködési költségei sem.

Az állások javadalma: évi 240.—P kezdő készpénzfizetés havi előzetes részletekben, évi 11 q búza, évi 20 ürm., kemény hasáb tűzifa negyedévi részletekben előre, évi szabályszerű egyenruházat és 2 pár bakancs, természetbeni lakás, 1 k. hold illetményföld felszántva, 3 tehénnek nyári legelőntartása, télen 2 drb. tehénre 30 q erdei széna, szabályszerű lődíj kártékony vadak után.

Coburg hercegi erdőhivatal Pusztavacs, Pest m.

AZ ERDŐ

IX. évfolyam.

1935. március—április.

3—4. szám.

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: DARÓCZY MÁRTON.

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár: egész évre 6 pengő, fél évre 3 pengő, negyedévre 1'50 pengő. Egyesületi tagoknak a tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó levelezés (kéziratok stb.) Az ERDŐ szerkesztőségéhez: Esztergom M. kir. Erdőgazdasági Szakiskola küldendők.

MEGHIVÓ

a Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesületének 1935. évi május hó 5 én, vasárnap d. e. 10 órakor, Budapesten (VIII. Rákóczi-út 63. sz. I. em. 7. ajtó) tartandó.

RENDES KÖZGYÜLÉSÉRE.

TÁRGYSOROZAT:

1. Elnöki megnyitó.
2. Jelentés az 1934. évi működésről.
3. Tisztújítás.
4. Esetleges indítványok.

Budapest, 1935. év április hó 10.

BRANDT VILMOS s. k.
elnök.

Alapszabályaink 16. §-a értelmében a közgyűlésen csak azt az indítványt lehet tárgyalni, mely a közgyűlés határnapja előtt 4 nappal a vezetőséghez be lett nyújtva.

EGYESÜLETI HIREK:

Az egyesület igazgató választmánya május hó 4-én d. u. 4 órakor ülést tart Budapesten (VIII. Rákóczi-út 63. sz. I. em. 7. ajtó)

Ezzel kapcsolatban felkérjük a t. választmányi tagokat, hogy az utazás alkalmával sziveskedjenek igénybe venni az Árumintavásár alkalmából kiadott kedvezményesárú utazásra jogosító vasúti igazolványt annál is inkább, mert csakis az igazolvány árát és az 50%-os kedvezményes jegy árát térítjük meg.

*

Felkérjük egyesületünk minden egyes tagját, hogy esetleges névmagyarosítást, vagy lakhely változást egyesületünk vezetőségével közöljék, miután csak így tudjuk a beküldött összegeket helyesen elkönyvelni és elkerülhetjük azt, hogy a szétküldött lappéldányok a posta által visszaküldessenek azzal, hogy címzett „Elköltözött“ ; „Ismeretlen“ stb.

*

Jövőben mindenféle írásbeli megkeresésre csak abban az esetben válaszolunk, ha 20 f-es postabélyeg mellékeltetik, ellenben csak a „Szerkesztői üzenetek“-ben adjuk meg a választ.

*

Az egyesület címére küldendő pénzt legcélszerűbb az összes postahivataloknál kapható biankó csekk lapon küldeni. (3—4 fillér.) A csekk száma: 45.672.

Cím: Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segéd-személyzet Országos Egyesülete, Budapest.

Röviden: M. E. V. M. E. Budapest.

*

Szebb jövőt!

Jóleső érzéssel veszem kezembe a tollat, hogy köszönetet mondjak mindazon kartásaimnak, akik nemcsak átolvasták legutóbbi felhívásomat, hanem azt megszívlevélve igyekeztek is kötelességeiknek, ha nem is teljes egészében, de legalább részben eleget tenni. Sajnálattal kell azonban megállapítanom azt, hogy Egyesületünkben tömörült kartásaimnak pont az a része, amelyik tudomásom szerint jobb anyagi helyzetben van, azok húzódoznak és a legkevésbé igyekeznek segítségére lenni Egyesületünknek.

Mindig szokimondó és az igazságért mindig síkraszálló ember voltam és leszek a jövőben is, egy szebb és boldogabb jövőért, illetve annak kivívásáért dolgozni szent kötelességemnek tartom. Itt ebben a munkámban azonban hűséges, odaadó és önzetlen munkatársakra van szükségem, miért is most ismételtelen arra kérem minden egyes kartársamat, hogy e másodszori felhívásom átolvasása után kivétel nélkül mindenki teljesítse kötelességét.

Amennyiben ebbeli kérésem egyeseknél süket fülekre találna, közgyűlésünkön javasolni fogom azt, hogy mindazok, akik másfélévi tagdíjhátralékban vannak, a lap küldését az illetőkkel szemben beszüntessük és, hogy lapunkban egy új rovat nyitassék azok részére, akik 18 pengőnél nagyobb hátralékban vannak, mert bizony kedves kartársaim még a toll is pirul a kezemben, amidőn papírra teszem azt, hogy tagjaink tagdíjhátraléka meghaladja a harmincegyezer pengőt.

Hol állna ma egyesületünk, ha ez az összeg rendes időben befolyt volna?! Lehetne ma már saját székházunk, ahol mi volnánk az urak, segíyezhetnénk öreg, kegydíjas vagy csekély nyudíjon tengődő kartársainkat és azoknak özvegyeit, internátust létesíthetnők egy egészséges klimájú városban iskolás gyermekeink részére, egy nyugdíjas kartársunk felügyelete alatt, ahol csekély pár pengőért otthont találnának mindazon kartársaink gyermekei, akik csak nagy áldozatok árán, vagy egyáltalán nem tudják gyermekeiket a nagy távolság és nagy költség miatt iskoláztathatni. Beteg kartársaink részére fenntarthatnánk valamelyik szanatóriumban egy pár ágyat s úgyszintén valamelyik hazai gyógyfürdőben az arra rászorulóknak nyújthatnánk hathatós támogatást.

Az itt felsorolt szociális elgondolások egytől-egyig könnyen megvalósíthatók lennének, ha Egyesületünk minden egyes tagja szíven viselné, nemcsak a saját önös és önző érdekét, hanem ha tudna lelkesedni a közös ügyért, mert higgyétek el kedves Kartársaim, hogy nincs háládatlanabb, de egyben szebb és nemesebb hivatás, mint a közös ügyért fáradni, dolgozni és küzdeni. Az önhittség senkit sem boldo-

gít, de mily felemelő és boldog tudat az, ha a közös cél érdekében tényleg eredményesen cselekedhettünk s ez aztán jóleső érzést vált ki minden nemesen gondolkodó ember lelkében.

Az erdészeti segédszemélyzetet mindig az alkotó munka jellemezte, hiszen mi sivár homokbuckákon, nagykiterjedésű kopárokon gyönyörű erdőkulturát neveltünk s ez kell, hogy gyökeret verjen a mi egyesületi életünkben is, mert ahol ez nincs, ott a pusztulás és a szenvedés lesz úrrá az élet felett,

Én semmi másra nem vágyom, mint arra, hogy az életünket úgy éljük le, hogy az egyrészt miránk, de legfőképpen gyermekeinkre és utódainkra egy szebb és boldogabb jövőt biztosítson. Egy szebb és boldogabb jövőt pedig csak úgy tudunk magunknak biztosítani, ha annak pilléreit és erős alapját mi saját magunk rakjuk le, még pedig olyformán, hogy kéz a kézben — mindannyian a közös érdekért küzdve —, ezért minden áldozatot meghozunk. A magam részéről inkább vállalom a gondterhes munkát, ha tudom, hogy az célhoz vezet bennünket, mintsem a könnyelmű semmittevést, amely pillanatnyilag talán kellemesebb, de a kitűzött célhoz soha el nem vezet.

Ezeknek a tanulságoknak és igazságoknak jegyében meleg szívvel üdvözlöm és köszöntöm azon kartársaimat, akik hűséges és oszlopos tagjai voltak Egyesületünknek és annak a nehéz időközön való átmentésében odaadó támogatóim voltak és kérem őket, maradjanak továbbra is azok, hogy az „Erdő” című lapunk mindenkor pontosan megjelenhessen, amely a mai és mindenkori szétszóródottságunkban is összehoz bennünket és az egymásközötti barátságot és megértést továbbra is megerősíti és azt elmélyíti.

Kedves Kartársaim, még egyszer arra kérlek benneteket, hogy ne tétovázzon egyőtök sem, mert ha mi nem becsüljük meg egymást és nem igyekszünk elsősorban mi magunk segíteni magunkon, akkor nem vagyunk méltók arra, hogy mások megbecsüljenek bennünket, erre szólít bennünket elsősorban a becsület, azután pedig a családunk iránti kötelesség.

Daróczy Márton.

Réceles.

Irta: Nagy István.

Ébresztőórák kellemetlen zörgése szakítja meg nyugodt álmomat s rideg hangjával kiragad álmaim csodás világából. Megdörzsölöm szemeimet s eszembejut tegnapi elhatározásom, hogy hiszen ma hajnalban a Zalához szándékozom menni, hogy a vadrécéknek kellemes jóreggelt mondjak amúgy puska-végről. Gyorsan felöltözve, puskámmal s a hűséges vizslával,

Missel kilépek a folyosóról a Hold szelíd sugaraiban fürdő udvarra. Talán még korán is lesz — gondolom. De egyúttal eszembejut a két és fél kilométernyi út a Zaláig s ez, valamint a kellemes lágy júliusi levegő menésre ösztönöz. Miss is, mely eddig várakozó, sőt talán némileg követelődző tekintettel figyelt engem, most örömeinek ugrándozásaival ad kifejezést s vigan lohól ki az udvarból, előre a poros országúton. Csendesen ballagok utána,

Az út egy darabig a várossal párhuzamosan vezet a szelíd hajlású domb tetején. A város a szép akác- és gyümölcsfák közül ki-kivillanó fehér házaival oly kellemes, megnyugtató benyomást tesz az emberre. Az egyszerűség, keresetlenség és báj nyilatkozik meg e képen, melyet a Hold sugarainak szelíd, fénylő leple takar be. A kis fakerítések s a mögöttük elterülő virágoskertek csínosságukkal és kedvességükkel a magyar nép szépezékéről és rendszeretéről beszélnek. A város végén a rét felé kiugró szérűskertekben már a legtöbb helyen együtt van a folytonos, fáradságos munka gyümölcse, a gabona. A szép, formás kazalok erősen kíválnak a sötét háttérből, s mint az egymás mellett álló katonák, mintegy jelentik: lesz gabona, élelem bőven, jut a falu minden lakójának puha kenyérre, sőt kalácsra is!

Lassankint el-elmaradoznak az utolsó házak is s most már a földek között visz az utam, egyenesen előre, kifelé. Csönd és nyugalom mindenütt. Miss is megunva az előre-futást, oldalam mellett jön. Az út mellett kétfelől kisebb-nagyobb táblákban váltakozik a tengeri, burgonya és répa. Sok helyen még a gabonakeresztek is kint vannak. A csalamádé zöldes-sárga színe épúgy szembeötlik, mint az első tarlószántás hosszú, barna csíkjai. A csendet csak néha töri meg a vadászgató kis bagoly éles vijjogása, mintha bizonyoságot akarna tenni arról, hogy ebben a csöndes, néma egyedülvalóságban is lüktet az élet, folyik a létért való küzdelem. Odébb egy fogolykakas cserregése hallatszik, az már érzi a hajnal közeledtét s családját gondosan együtttartva a terített asztalhoz, a réthez vezeti. Tudja jól, hogy megtalálják kedvenc csemegéjüket s hogy ott a buja fűben nem kell félniök a különféle légi rablók támadásaitól.

Egy felröppenő szürke gém mély, rekedt hangja ragad ki elmélázásomból s figyelmeztet, hogy már célnál vagyok. A keskeny réten áthaladva megállok a töltésen. A körülbelül nyolc lépés széles folyócska vize lassú meggondoltsággal, nyugalommal mozog tova. A vizet itt egy darabon nem fődí semmiféle vizinövény, de odébb már látszanak a vizitök szélesen elterülő nagy levelei s most nyíló sárga, vastag szirmú virága. A parton egy régi, görbe fűzfa szomorodik és annak lehajló lombjainál foglalok állást.

A töltésen túl közvetlenül kezdődik már a vizivad igazi hazája a gyönyörű nádas. A magas, karcsú nádszálak sűrű

tömegben emelkednek az ég felé, mozdulatlanságukkal szinte félelmes érzést keltenek, balfelé a nádtól övezve szép kis tiszta víz van, igazi gyülekező helye a vadrécéknek. Kákás, sztyós részében örömmel hűselnek a récék a meleg júliusi napokban. A tiszta vizet pedig éjjel keresik fel nagy előszeretettel. De most nincs egy réce sem itt, a tiszta víz nyugodt tükrében csak a Hold halványuló képe csillog. A récék kint mulatnak, vigadnak most a gabonaföldek keresztjeinél s árpával, zabbal tömik telhetetlen bögyüket. Ilyenkor az egész récefamilia a már röpülni tudó fiatalokkal együtt kivonul s a még kintlevő kereszttekben dézsmál oly falánksággal, mintha előre sejténé, hogy a gabona betakarításával vége lesz a jósornak. Hajnal felé azonban visszajönnek az oltalmatnyújtó nádasba. Őket várom, őket lesem én egyre fokozódó vadászlázzal. Miss is hozzám döngölődik, mintha kérdezné: mi lesz már nő? Légy csöndben kutyám! — intem nyugalomra. Első a csönd! S csakugyan, alig hogy jobban figyelek, lassú, maszatoló zörgés üti meg a fülemet, A nádas felé nézek s úgy tőlem körülbelül százötven lépésre megpillantom a nádból kilépő vidrát. Körül-néz és lassú, óvatos léptekkel a töltés szélére jön. A vizet nézegeti. Én puskámat lövésre tartva szinte imádkozom, bár-csak jönne lőtávolságba ez a pusztító gézengúz! De úgy látszik, erre már tegnap vadászott, mert rövid szemlélődés után felfelé indul a töltésen. Egyszerre azonban megáll és egy gyönyörű ugrással a vízben terem; biztosan valami szép halra talált. A víz erősen hullámszik, amerre tova úszik. Nemsokára eltűnik a vizinövények erdejében. Csalódottan eresztem le fegyveremet. Nő, de se baj, beszámolsz majd télen a bundáddal, mikor befagy a víz és meg lehet hajtani a nádasat.

De már kezd hajnalodni. Kelet felé az ég alján megjelenik a szürkesség, mely lassan-lassan rózsaszínűbe megy át. Jönnek is ám már a récék. Két szép dunai réce húz lassan jobbra tőlem, befelé a nádasba. Lövésemre a hátulsó szép, zöldes fejű gácsér összekapott szárnyakkal, nagy puffanással esik a kis fűves lápi rétre. Párja a lövésre szinte megbódulva tör el egyenesen jobbra, többször hallatva félelmében jól ismert hápogását. Miss büszkén s örömmel hozza a ragyogó tollú prédát s lábaimhoz teszi le. Lövésem hangja megtízszereződve hallatszik itt a nádas partján s mintegy óriási hanghullám, hol erősödve, hol gyengülve hömpölyög tovább s hal el végre. A lőpor füstje is leszáll s kékes színével ködhöz hasonlít. A nádas megelevenedik. A nádrigók gyakori füttye hallatszik, odébb meg egy bibicpár jajgat keservesen, mintha a lelőtt récét, a nádas halottját gyászolná!

De újra jönnek a récék, még pedig most egy egész család akar lassú szárnyalással leereszkedni a tocsogó vizére. Duplázásomra kettőt ringat a víz szelíd hulláma, míg a többi rémületében gyors röppenéssel a nádasba terem s ott keres

menedéket. Miss ezeket is egymás után kihalássza s hozzám hozza. Itt is, ott is feltűnnek a récecsapatok, de már óvatosan elkerülnek. Nő ma reggel már nem lesz hozzájuk több szerencsém, — gondolom s puskámat vállravezve az élém táruló panoráma szemléletének adom át magam. A hegy mögül most bukkan fel a nap. Köröttem mindenütt már eleven a határ.

A városból idehallik a reggeli harangszó. Megfordulok s lassú léptekkel indulok hazafelé.

Reminiscere, Oculi, Laetare . . .

Irta: Ágfalvy Imre m. kir. főerdőmérnök.

Amikor a kalendáriumban a régi vadászok receptje szerint olvassuk a címként szereplő vasárnapok neveit, minden igaz „jáger” szív megdobb az örömtől. Megdobb, mert vége a télnek, érezzük, hogy elkullog csendesen a hideg és fagy s helyébe jó a tavasz tündére, magával hozva a kikelet virágait, meg a fák zöld hajdizét. De nemcsak ezért dobban meg a nimródok szíve — bár a természet szépségeit talán mindennél jobban becsülik meg —, hanem mert megjönnek ilyenkor a várva-várt vendégek, a hosszúcsőrűek . . .

Megérkeztek ez évben is a vándorok, a különös izgalmat keltő erdei szalonkák, már nem egy vadász kalapját díszíti az ecset s így éppen aktuális lesz, ha a hosszúcsőrűek tavaszi vadászatáról fogunk meditatálni.

Az 1934. augusztus hó 1-től érvényes vadászati tilalmi időszakokat a 38.500/1933. és a 48.500/1934. F. M. számú m. kir. földmivvelésügyi miniszteri rendeletek szabályozzák. Ezek szerint az erdei szalonkát augusztus 16-tól április 15-ig lehet elejteni. Ujdonságot jelentett az a hozzátoldás: „Tavasszal csak a lesen húzó szalonkára szabad vadászni.”

1935. március hó 19-én megjelent 25.000/1935. III. 1. F. M. számú földmivvelésügyi miniszteri rendelet ez utóbbi megszorítást 1935. évre felfüggesztette azzal, hogy március hó 21-től kezdődőleg az erdei szalonkát hajtóvadászattal is szabad vadászni.

Az első rendelkezés annak idején a vadászok táborában, hogy csak enyhén szóljak, élénk eszmecsere adott alkalmat. Végeredményben az egyik csoport azt igen üdvösnek tartotta és kitörő örömmel fogadta, a másik csoport pedig ellene fordult, helytelenítette és lecsepülte. A nemrég megjelent módosító, illetve felfüggesztő rendeletre ugyanazt mondhatjuk, csak hogy ez alkalommal a szerep lett más, a hívőkből ellenzékiek lettek és megfordítva.

Akik a húzás mellett vannak, azok a hajtás ellen így érvelnek: 1. a hajtóvadászat miatt évről-évre fogy a szalon-

kák száma, 2. a hajtásban lőtt szalonkák fele hím, fele nőstény, ellenben a húzásban terítékre kerülő szalonkák csaknem kivétel nélkül hímek, 3. szebb, romantikusabb lesen lőni a szalonkát, 4. ha már minden kötél szakad, ősszel is lehet hajtással vadászni.

A szalonkahajtás (bokrászás, klopfolás) hívei ezzel szemben azt állítják, hogy 1. az erdei szalonkák száma így sem kevesbedik, 2. a „tíró“-val hangosan hajtott szalonka lelövése is izgalomba hozza a vérbeli vadász szívét.

Megbízható, évekre visszanyúló országos adatok hiányában nehéz határozott véleményt mondani. Leszögezhetjük, hogy mindkét tábor hívei jó hazafiak, igaz vadászok, akik egyformán óhajtják, az erdei szalonka térjen vissza minden évben minél tömegesebben s hozzon minden évben dicsőséget annak, aki nem sajnálja az időt és fáradságot a vadászathoz.

A pontokat egyenkint figyelembe véve azt, hogy a szalonkák száma évről-évre fogyna, a magán megfigyelők nem állapították meg. Nem tagadják ugyan, hogy a tőlünk délre fekvő balkáni államok népei megfelelő tilalom hiányában tömegesen pusztítják az erdei szalonkákat, de állítják egyben azt is, hogy a hajtásban lőtt szalonkákkal a következő év vonulását nem veszélyeztetik. Annyi bizonyos, hogy a hajtásban több tojó fog esni, s a felbontásnál sok olyan szalonkára fogunk akadni, amelynek belseje fejlődő tojásokkal lesz tele. Ez a pont feltétlenül a lesen való vadászat javára billenti el az igazság mérlegének serpenyőjét.

Az sem tagadható, hogy a húzás, az estéli les, az aludni készülő erdő háttérével, az éneklő madarak utánozhatatlanul kedves álombeli hangjaival, a vörösfrakkos kopogó neszezésével, a fácánkakas ijedt rebbenésével valódi gyönyörűséget okoz: azonban az érem másik oldalára nézve, mondhatjuk, hogy a téli kényszerpihenő után az erdőbe kikerülő és hajtáson résztvevő szalonkavadász élvezete sem tartozik az utolsók közé.

Akik féltik a szalonkát, azt mondják, hajtassanak ősszel. A szaklapokban közzétett kimutatások szerint hajtáson mindig több szalonka esik, mint lesen s így az aggodalmaskodó vadász félelme talán nem is mindig alaptalan!

Az ellentábor híveinek érveit taglalva, a hajtással nem kevesbedik az erdei szalonka száma, csak akkor lesz száz százalékgig bizonyítható, ha pontos statisztikát fognak felvenni, amire a megbízott vadászati felügyelőket kellene felkérni. A szám, az adat mindennél ékebben fog beszélni, de addig nincs jogunk, hogy ebben a kérdésben visszavonhatatlanul kimondjuk az utolsó szót,

A második pontra már fentebb tulajdonképpen feleltünk, de hozzáfűzhetem, hogy minden elvégre is izlés dolga, kinek a füstölt kolbász gyengéje, kinek a fogoly melle!

A fenti elgondolásokat összegezve, azt hiszem helyes úton járok, de a m. kir. földművelésügyi miniszteri módosító, illetve felfüggesztő rendelettel egybehangzóan azt mondom, hogy ez időszerint nem kifogásolható az erdei szalonkának tavasszal is bárminő módon való vadászata. Ezt a véleményemet alátámasztja elsősorban is az, hogy pontos statisztikai adatok rendelkezésünkre nem állanak s így a tavaszi hajtás okozta netaláni számkevesbedést kimutatni nem lehet, másodsorban pedig hiába védjük mi csonka hazánk szűk határai között, ha az európai népek többsége ellene van. Különben is a földművelésügyi miniszter idézett rendelete a hajtással való tilalmat csupán erre az esztendőre oldotta fel! Meg vagyok győződve arról, ha majd az adatok, szaklapi viták eredményei esetleg a tavaszi hajtás káros voltát kétségtelenné teszik, a miniszter a következő évekre felmentést nem fog adni.

Ennél a kérdésnél végül ne felejtjük el, hogy bár az erdei szalonka a Börzsönyben, Pilisben, Bükkben stb. költ is, de legtöbb helyen csak tavaszi és őszi vonuláskor tűnik fel s így mint vándor vad a tulajdonos vagy bérlő részéről nem élvezhet olyan előnyöket, mint az erdő állandó lakói.

Az erdei szalonka vonulását, a húzás időpontját a „Madár-tani Intézet” már évek óta figyelteti, fészekaljakat gyűrtet, úgyhogy az így nyert adatok egyrészt tisztázni fogják a titokzatos hosszúcsőrű életét, másrészt hozzá fognak járulni ahhoz is, hogy ítéletet mondhassunk, mi a helyes válasz: vadászunk-e tavasszal az erdei szalonkára hajtással, avagy ne?

A szálerdő természetes felújítása.

Írta: J. J. m. kir. erdőmérnök.

A szálerdő természetes felújítása a fák magtermőképességétől függ. A fák is, mint általában minden virágos növény, hogy fajfenntartását biztosítsák, bizonyos korban magot teremnek. A fák ezen természetét megfelelő gazdasági elvek alkalmazásával erdeink felújítására használhatjuk fel úgy, hogy az erdő felújulását a fákról lehullott magvakból kikelt csemétkkel biztosítjuk.

Ha azt akarjuk, hogy a felújítás sikerüljön, ismernünk kell azt a kort, amikor a fák már megfelelő csiraképes magot teremnek és tudnunk kell azt, hogy melyek azok a hatások, amelyek a fák magtermésének bekövetkezését elősegítik. Az idő, amikor a magtermőképesség beáll, fajonként, sőt ugyanazon fafajnál is a termőhelyi (talaji és éghajlati) viszonyok szerint nagyon különböző. Így pl. egyetlen fafajból álló erdőkben előbb teremnek a fák magot a déli kitétségi, sovány termőhelyen és ha gyér állásban tenyésznek, míg az elegyes

állományokban és az északi kitettségű, kövér termőhelyen és zárt állásban a magtermés később következik be.

Fafaj szerint is nagy az eltérés, mert pl. a *tölgy*, *bükk* és a *jegenyefenyő* magtermőképes korukat, vagyis mikor már kifogástalan minőségű magvakat teremnek, átlagosan hatvanadik évében érik el és magtermőképességüket ezután késő vénységükig megtartják, míg a többi fafajnál a jó magtermés hamarabb áll be; legkorábban a nyír-, éger-, erdei- és vörösfenyőnél, melyek már 25—30 évükben csirázásra képes magot teremnek.

A természetes felújítás sikere tehát elsősorban a faállomány magtermőképes és így vágásra érett korának helyes megállapításától függ, itt is kerülni kell a *szélsőséget*, mert a vágás idejének ezek szerint való megállapítása, a felújítás sikerét nagy mértékben kockáztathatja. Ilyen káros szélsőség *fiatalkori vágás*, mert a fiatal állomány oly silány csiraképeségű magot terem, hogy az erdőnek ily maggal tervezett felújítása nem lehetséges.

A másik szélsőség a *magaskorú fák vágása*, amely azért hátrányos, mert egyes fafajok bizonyos koruktól kezdve a teljes záródást nem tűrik, sőt évről-évre gyérebb állásba helyezkednek, aminek a következménye az, hogy a talaj hovatovább elsilányul vagy annyira ellepik a különféle gyomok, hogy a felújítás ezek miatt lehetetlenné válik. A túlkoros fák vágásának további hátránya az is, hogy a nagyon vastag törzsű és terebélyes koronájú fák kihasználása igen nehézkes, mert kiszállitásuk közben az alattuk esetleg létrejött fiatalos a teljes elgázolás veszélyének van kitéve.

Az erdő vágásraérett korának a megállapításánál is célszerű az arany középútat betartani. A faállományt tehát akkor kell vágni és felújítani, amikor a fák magtermőképes korukat már elérték, de annyira túl nem haladták, hogy a faállomány a talaj jóságának rovására gyérülni kezdene, vagy benne oly terjedelmű törzsek fejlődnének, melyeknek kihasználása által az alattuk megtelepedett fiatalos volna veszélyeztetve.

Egyébként a vágás idejének, illetőleg a vágásfordulónak meghatározása még sok egyéb körülménytől is függ, amelyeknek tárgyalása azonban meghaladja egy cikknek a kereteit.

A szálerdő természetes felújításának módját nagyban két csoportba foglalhatjuk: Az *első csoportba* tartoznak azok a felújítási módok, amelyeknél a főhasználat a területileg elkülönített legidősebb korosztályban folyik. Ez történhetik úgy, hogy a felújítandó terület vágásra érett faállományát egyenletesen ritkítjuk. Ez a *fokozatos felújító vágás*. Vagy a felújítandó erdőréssz faállományában lékeket vágunk és ezeket fokozatosan tágítjuk. Ez a *csoportos felújítás*. Vagy végre a területen keskeny pásztákat vágunk ki és ezeket bővítjük. Ez a

szegélyvágás. A második csoportba tartozik a *szálalás*, amely felújítási módnál a főhasználat az erdő egész területén állandóan folyik.

Az előbbi felújítási módok bármelyikét alkalmazzuk, az új erdő mindig a felújításra szolgáló *magfákról* vagy másnéven *anyafákról* lehulló magvakból, tehát magvetésből keletkezik, amiért itten a vágást *felújító vágásnak*, az erdősült területet pedig megkülönböztetésül az erdősített, vagy betelepített területtől, *felújult területnek* nevezzük,

Fokozatos felújító vágás.

A felújításnak ennél a módjánál a vágásra érett erdő fáit bizonyos meghatározott időszak alatt *fokozatos ritkítással* vágják le úgy, hogy a megritkított faállomány egyedeinek magtermése és az ebből keletkezett csemetés védelmére megfelelő időt engedve, a felújítás természetes úton, magvetésből kelt csemetékkel történjen.

Pl. Ha egy 2000 holdas erdőt 100 éves vágásfordulóval fokozatos felújító vágásmód alkalmazásával újítunk fel, akkor az 1. évre eső 20 hold fatömegét nem kellene a 20 holdas vágástérről egyszerre levágni, hanem pl. 5 éven át évenként 100 holdról vágnánk ki a fatömeg egynegyed részét, a következő 5 év alatt a második negyedét, újabb 5 év alatt a harmadik negyedét és az utolsó 5 év alatt a még visszamaradt negyedrészt. Ilyen eljárás mellett 20 év alatt 400 hold, vagyis 20 évi vágásterületnek megfelelő kiterjedésű területrészt volna letarolva, ami azonban nem egyszerre, hanem tekintettel a magról való természetes felújításra, fokozatos ritkítással történne.

A felújításnak ez a módja jó sikerrel alkalmazható az árnyattűrő jegenyefenyő és bükk, továbbá megfelelő körülmények között a lúcfenyő felújításánál. A világosságot kívánó fák közül kiválóan alkalmas fokozatos felújító vágással való felújításra a tölgy és kedvező körülmények között az erdeifenyő. Ezeknél azonban magvetés előtt okvetlenül szükséges a talajt bizonyos mértékben megmunkálni vagy sertésekkel feltúrni. A csemeték kikéltése után a ritkításnak is mindig nagyobb fokúnak kell lenni, mint az árnyas fafajoknál.

A fokozatos felújító vágással való felújításnál a felújítandó erdőrészlet faállományát az erdőrészlet egész területén egyenletesen ritkítjuk meg és újabb — ugyancsak egyenletes — ritkításokat ismételve használjuk ki az erdőt, miközben állandóan figyelemmel vagyunk arra, hogy az erdő természetes felújítását biztosítsuk. Az az idő, amely alatt a faállományt az ismételt ritkításokkal teljesen levágjuk, a magtermő évek ismétlődése és a létrejött fiatalos sűrűsége és állapota szerint 5—20, sőt ennél több évre is terjedhet.

Az első ritkítás, az úgynevezett *előkészítő vágás* célja az erdő fáit téresebb álláshoz juttatni, hogy a napfény, a szababbb levegő járás és a csapadékok nagyobb mennyiségének felvétele által hamarabb és bővebb mennyiségben teremjenek magot. Ezen cél elérése végett a záródást annyira megbontjuk, hogy a fák koronái ne szorongjanak, hanem egymással csak laza érintkezésben maradjanak. Ehez képest az előkészítő vágással a fatömegnek körülbelül 15—20 százalékát vesszük ki. Elsősorban az elnyomott, hibás és beteg fákat szedjük ki, ezek után azokat, melyekről magot nyerni nem akarunk, amelyeknek felújítását kerülnék, mint pl. a lágy lombfákat kemény lombfa erdőben és végre mindazokat, amelyeknek eltávolítása a záródás megfelelő meglazítása végett annyira szükséges, hogy a fák koronái ne szorongjanak, hanem egymással csak laza érintkezésben maradjanak. A kivágandó fákat a lombfáknál legcélszerűbb akkor kijelölni, midőn a lomb rajtuk van, mert akkor a záródást és a fák egészségi állapotát könnyebb megítélni, egyúttal könnyebb a kivágandó fákat is úgy kijelölni, hogy a záródásban hézag ne keletkezzék. Az előkészítő vágás további célja az is, hogy a gyomokkal erősen benőtt talajon és ahol azt vastag moha, gyep vagy alomréteg valamelyike borítja, alkalmassá tegye a talajt a magvak befogadására. A talaj fogékonytá tévése a szükséghez és a terület alakulatáhciz képest gereblyézéssel, pásztás kapálással, kiritkult állományokban esetleg szántással vagy fogasolással, de főképen sertésekkel való feltúratással történik. Ez az utóbbi eljárás, ahol a sertések behajtása nagyobb akadályokba nem ütközik, valamennyi között a legcélszerűbb, mert ezek a nyers almot a föld alá túrják, minélfogva gyorsabban és jobban elkorhad, amellet pedig az erdőre káros számtalan rovar, lárva, pajor és egér elpusztításával is jelentékeny hasznot hajtanak.

Néhány évvel az előkészítő vágás után, mikor a magtermés már bekövetkezett, foganatosítjuk a *vetővágást*, amely alkalommal az állományt — a lehullott magból kikelt csemeték fejlődhetése végett — ismét egyenletesen megritkítjuk. A ritkítás oly mértékben történik, hogy a kikelt csemeték elegendő világosságot, levegőt és csapadékot élvezhessenek, másrészt pedig, ahogy a megmaradt anyafák a fiatalosnak hőség és fagy, esetleg más csapások ellen is biztos védelmet nyújtsanak. Emellet azonban az anyafáknak a célja még az is, hogy a fiatalos hézagait, vagy a fiatalosban bármi módon bekövetkezett kárt későbbi magterméssel pótolják, beárnyalásukkal pedig a fiatalos záródása idejéig a talaj termőképességét megóvják, elgyomosodás ellen megvédjék. A vetővágást mindjárt a magtermést követő télen, fenyvesekben tavasszal kell teljesíteni. Későbbre halasztani nem tanácsos, mert a kikelt zsege csemeték a törzsek ledöntésével és kifuvározásával

sokat szenvednének. A vetővágáskor kivágjuk a túl nagy koronájú, túl koros fákat, mert ezek döntésével később nagy kárt okoznának a fiatalosban. Ezért inkább arra kell törekednünk, hogy közepes nagyságú, de szépen fejlett fák maradjanak meg az egész területen egyenletesen elosztva.

A vetővágás után egy-két év múlva, amikor a kikelt csemeték már többé-kevésbé megerősödtek és amikor erőteljes növekedesükhöz már nem elegendő az a fény és csapadék, amit a vetővágáskor megritkított erdőben kaphatunk, alkalmazzuk az első *felszabadító vágást*, amellyel az erdőt még erősebben megritkítjuk. Az első felszabadító vágást pár évi időközökben követi a többi felszabadító vágás, amellyel a faállományt mind erősebben megritkítjuk, míg végre az utolsó felszabadító vágással, a *végvágással* az utolsó anyafákat is kivágjuk. A felszabadító vágások alkalmával annyi fát szedünk ki egyenletes ritkítással, hogy a fiatalos elég napfényt és csapadékot kapjon és túlsűrű anyafák alatt ne selymődjék. Az idő, mely alatt a felszabadító vágások egymást követik és a ritkítás mértéke függ a fafajtól, a termőhelyi viszonyoktól és a fiatalos állapotától. Semmiképpen sem tanácsos a végsővágást hosszú ideig halogatni, mert a fejlettebb, nagyobb csemetékben az anyafák döntésével és feldolgozásával érzékenyebb károsítást teszünk, mint a még rugalmas, könnyen hajlítható, apróbb csemetékben. A felszabadító vágással eltávolítandó fák kijelölésénél ugyanazokat a szabályokat tartjuk szem előtt, mint a vetővágással kivágandók kijelölésénél. Ahol még felújítás nélküli foltokat találunk, azokat okvetlenül mesterséges úton kell felújítani. A felszabadító és végsővágás fái-
nak kihasználására legcélszerűbb az őszi évszakot választani, mert ekkor a döntéssel és feldolgozással kevesebb kárt okozunk a még rugalmas, fiatal csemetékben, mint télen, amikor a csemeték a legtörékenyebbek. Egyébiránt hóban gazdag teleken, amidőn a csemetéket a hó jórészt betakarja, a kihasználás ugyancsak a fiatalos nagyobb sérülése nélkül történhetik, ekkor azonban a kihasználás munkálatai nehezebbek, a magasabbra hagyott tuskók miatt a fakihozatal kisebb. A fenyőféléket ennél a vágásnemenél is nyáron vághatjuk. A törzset mindig abban az irányban kell dönteni, ahol az alatta és körülötte lévő fiatalosban kevesebb kárt tehet.

Csoportos felújítás.

Ennél az eljárási módnál az állományok kihasználása és az ezt nyomonkövető felújítás csoportonként történik, azaz a felújítandó erdőrészben egyenletesen elosztva kisebb lékeket vágunk és a lékek körül a faállományt fokozatosan gyengülő mértékben megritkítjuk. A lék úgy keletkezik, hogy 2—4 egymás mellett álló törzset kivágunk és 3—5 év múlva a lékeket

tágítjuk. A lékek körül a faállományt erősebb mértékben meg-ritkitjük és ezek mellett a gyenge ritkítást a még érintetlen faállományban gyűrű-alakban tovább folytatjuk. Ha szükséges, új lékeket is vághatunk a még érintetlen részekben. Ezeket a munkálatokat folytatjuk addig, míg a lékek össze nem érnek és amíg az utolsó anyafát is ki nem takarítottuk az erdő területéről. A felújítási időszak 15—30 évre terjed. A fák döntésénél arra kell vigyázni, hogy azok minél kevesebb kárt tegyenek a fiatalosban. Ezért a fákat nem a lék felé, hanem az érintetlen erdő felé döntjük. Ezt a felújítási módot különösen előnnyel lehet alkalmazni oly állományokban, melyekben az uralkodó fafaj mellett más fafaj is előfordul és, ahol az utóbbi fafajok természetes megtelepedéséről, illetőleg az elegyarány további fenntartásáról akarunk gondoskodni. Ez a felújítási mód is rendszeres erdei úthálózatot, jó munkaerőt és jó értékesítési viszonyokat követel.

Szegélyvágás.

Ezzel az eljárással a felújítandó állományt *kelet-nyugati* irányban egyenes és hosszú, keskeny pásztákban egyenlőtlenül bontjuk meg. Az észak felé eső szegélyét a pásztáknak egyenes vonalba vágatjuk, míg a déli szegélye zezugosan lépcsőzeten vagy öblösen nyúlhat bele, hol mélyebbre, hol pedig kevesebb mélyre az állományba. Mennél beljebb haladunk, annál kevesebb fát kell kivágni, hogy a pásztában a záródás bontásnak minden foka már a kezdettől fogva meg legyen. Ha a területviszonyok, úthálózat vagy más körülmények kívánják, történhetik a pászták kitézése a szokásos *kelet-nyugati* irány helyett *északnyugat, dél-keleti* irányban is, mert az ilyen kitétségű szegélyben is a természetes újulat keletkezését és továbbfejlődését a szintén kedvező beárnyalás, a talaj üdeségét fenntartó bőségesebb csapadék és a magot szállító szél iránya teljesen biztosítja. A vágáskor kihasznált fák szállításánál vigyázni kell arra, hogy a felújítás alatt lévő pásztán lévő újulatban kárt ne tegyünk. Ezért szükséges, hogy a ledöntött fák közelítése és szállítása a pászta szomszédságában álló, még érintetlen állományon keresztül történjék. Természetes, hogy a talaj — amint ez más természetes felújítási módoknál is szükséges — a mag befogadására alkalmas legyen. Végül a kikelt csemeték felszabadítására és nevelésére ugyanazok a szabályok érvényesek, amelyeket a fokozatos felújító vágásnál már megismertünk. A szegélyek szélessége és egymástól való távolsága különböző lehet. Ennek a felújítási módnak is lehetnek különböző módosulatai, de azoknak tárgyalása terjedelmük miatt itt nem lehetséges.

(Folytatása következik.)

Tömösváry Miklós, egyesületünk titkára 1935. év március 26-án, Elnök urunk Öméltóságához intézett levelében az egyesületünkönél viselt szerkesztői, kiadói és titkári állásáról más irányú elfoglaltsága miatt lemondott. Lemondását úgy Elnök urunk Öméltósága, mint a vezetőség többi tagja is tudomásul vette már azért is, mert volt titkárunk más elfoglaltsága miatt az egyesületünkönél vállalt kötelezettségek elvégzésében gátolva volt. Addig is míg a közgyűlés az új tisztújító gyűlésen titkárt választ, e munkakört is Daróczy Márton ügyvezető elnök látja el, miért is arra kérünk minden egyes kartársunkat, hogy minden, az egyesülettel összefüggő ügyben Daróczy Márton ügyvezető elnökhöz Esztergom, erdőgazdasági szakiskola forduljon, aki minden érdeklődőnek, bármilyen ügyben a legnagyobb készséggel áll rendelkezésére. A Vezetőség.

Halálozás. *Keresztes József* kartársunk, aki a m. kir. honvédkincstár veszprémmegyei malomkuti védkerületében teljesített szolgálatot, az elmúlt év október havában édesatyjától való hazatértében, — aki szintén a honvédkincstár szolgálatában áll —, Tés község határában elterülő székesfehérvári püspökség erdején keresztülhaladó plihargyai kocsiúton egy várpalotai megrögzött orvvadász áldozata lett. Az orvvadász védelmére azt hozta fel, hogy Keresztest vadnak nézte. A katonai karabély golyója Keresztes szívét járta át és azonnali halálát okozta. Tudom, hogy ez az erdész sors, csak azt nem bírom megérteni, hogyan lehet egy ilyen gyilkosságért 8 hónapra itélni azt az embert, aki engedély nélkül tart magánál katonafegyvert, azzal vadászik, sőt embert is öl. A mi kedves kis Keresztes bajtársunk Tés község temetőjében alussza örök álmát. Adjon az Uristen a mi mindig mosolygó Jóska barátunknak csendes, békés nyugodalmat, legyen neki könnyű az a hant, mely fiatalon virágzó teljében kihült teteme fölé borul.

Kaszás Ferenc kartársunk 29 éves korában 1935. évi március hó 17-én 4 hónapi súlyos betegség után Mohácson elhunyt. Betegségét túlambicionált munkában szerezte. Kaszás kartársunkat életében az előjárói és kartársainak állandó szeretete és megbecsülése övezte. Ép ezért fájdalmas minden ismerőse részére halála hire. Temetése március 19-én volt nagy részvét mellett a mohácsi temetőben. Őszinte részvéttel osztozunk fiatal özvegye, édesanyja és nevelőatyja fájdalmában. Adjon a jó Isten neki nyugodt pihenést, hátramaradott szereteteinek pedig a változhatatlanba való megnyugvást.

Daróczy Márton

**A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Orsz. Egyesületének
1934. évi zárszámadása.**

Bevétel	Előírányozva		Tényleges		I. Kiadás	Engedélyezett		Tényleges	
Tagsági díjakból — — — — —	10716	—	3127	27	Tisztviselők tiszteletdíja — — —	2760	—	2760	—
Beiratási díjakból — — — — —	100	—	66	—	„Az Erdő” szaklap előállítás! költs.,	2500	—	1879	75
„Az Erdő” előfizetési díjából — —	900	—	197	74	Leltári tárgyak beszerzésére — —	50	—	—	—
Hirdetésekből — — — — —	50	—	9	40	Iroda fenntartási költségekre — —	260	—	14	69
Egyéb bevételekből — — — — —	300	—	250	62	Postaköltségekre — — — — —	450	—	147	35
Kölcsönök után tőketörlesztésre —	—	—	423	88	Postatakarékpénztári költségekre —	150	—	89	49
„ „ kamat címen — —	—	—	311	12	Lapelőfizetésekre és könyvekre —	120	—	21	88
					Utazási költségekre — — — — —	600	—	461	28
					Segélyekre és ösztöndíjakra — —	2000	—	50	—
					Előre nem látható kiadásokra — —	450	—	313	—
1934. évben összesen	12069	—	4386	03	1934. évben összesen	9340	—	5737	44
Készpénzmaradvány 1934. évről	—	—	1514	54	Készpénzmaradvány 1934. év végén	—	—	163	13
	—	—	5900	57		—	—	5900	57

Budapest, 1935. évi január hó 26-án.

Daróczy Márton s. k.
ügyvezető elnök.

Gábris József s. k.
számvizsg. biz. tag.

Megvizsgáltuk és szám szerint helyesnek találtuk:

Kolb Gyula s. k.
egyes. főszámvevő.

vitéz Szekeres Károly s. k.
választmányi tag.

AZ ERDŐ

IX. évfolyam.

1935. május hava.

5. szám.

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: DARÓCZY MÁRTON.

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár: egész évre 6 pengő, fél évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. Egyesületi tagoknak a tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó levelezés (kéziratok stb.) Az ERDŐ szerkesztőségéhez: Esztergom M. kir. Erdőgazdasági Szakiskola küldendő.

MEGHIVÓ

a Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesületének 1935. évi június hó 2-án, vasárnap d. e. 10 órakor, Budapesten (VIII. Rákóczi-út 63. sz. I. em. 7. ajtó) tartandó.

RENDES KÖZGYÜLÉSÉRE.

TÁRGYSOROZAT:

1. Elnöki megnyitó.
2. Jelentés az 1934. évi működésről.
3. Tisztújítás.
4. Esetleges indítványok.

Budapest, 1935. év május hó 15.

BRANDT VILMOS s. k.
elnök.

Közgyűlésünkön csak az 1935. évi május hó 4-én megtartott választmányi ülésen tárgyalt indítványok tárgyalhatók.

A választmányi ülésünkön egyhangúlag megszavazott teljes bizalmunkról Elnök urunk Óméltóságát biztosítva, örömmel tudatjuk összes kartársainkkal, hogy Óméltósága az Egyesületünkön viselt elnöki tisztségét továbbra is vállalni kegyes volt.

Amikor Óméltósága ezen kitüntető jóságáért hálás köszönetet mondunk, tudjuk, hogy bölcs vezetése mellett Egyesületünk azon a nívón marad, amelyen a magyar erdészeti segéd-személyzet egyesületének állnia kell.

Óméltósága ezen ténykedésére az Úristen áldását kérjük.

Az 1935. évi május hó 5-én egybehívott rendes évi közgyűlésünket megtartani nem lehetett, még pedig azért, mert az alapszabályunk 16. §-a értelmében előirt számban a tagok nem jelentek meg s ezért a vezetőség az ugyancsak fenti §-ban előirt határidőn belül kénytelen június hó 2-ára újabb közgyűlést összehívni.

Tekintettel arra, hogy fontos ügyek kerülnek tárgyalásra, kérjük, hogy a tagok minél nagyobb számban megjelenni sziveskedjenek.

Ismételten felkérjük mindazon kartársainkat, akik nevüket és lakcímüket megváltoztatták, azt az egyesület vezetőségével közölgék, hogy a tagdíjak elszámolása és a lap szétküldése nehézségekbe ne ütközzön.

Jövőben mindenféle írásbeli megkeresésre csak abban az esetben válaszolunk, ha 20 f-es postabélyeg mellékelteik, ellenben csak a „Szerkesztői üzenetek”-ben adjuk meg a választ.

Az egyesület címére küldendő pénzt legcélszerűbb az összes postahivataloknál kapható biankó csekklaapon küldeni. (3 fillér.) A csekk száma: 45.672.

Cím: Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segéd-személyzet Országos Egyesülete, Budapest.

Röviden: M. E. V. M. E. Budapest.

Egyesületünkön kapható: Az *erdőgazdasági segéd-szolgálat tennivalói*. Irta: Tomasovszky Imre ny. miniszteri tanácsos.

Könnyen zsebben hordható, szolgálatközben igen jó gyakorlati kézikönyv. Ára füzve 4 pengő, vászonkötésben 5 pengő.

A M. E. V. M. E. tagjai 3 pengős kedvezményes árban rendelhetik meg egyesületünkön.

Előre!

Igen kartársaim, büszkén előre — és sohasem gyáván hátra — haladt a magyar mindig. A boldog békeidőkben és a nagy harcok idején egyaránt. Tette ezt pedig azért, mert tudta, hogy ha másképp cselekszik, lemarad a népek és a nemzetek nagy versenyében. Amint áll ez az igazság a nemzetekre, épúgy vonatkozik az egyes egyénekre, egyesületekre és társadalmi osztályokra is. Akik kitartanak és az élet nehézségeivel igyekeznek a legutolsó erőfeszítésük árán is megküzdeni, azoknak győzelme, ha nem is rögtön, de lépésről-lépésre előrehaladva biztos.

Ha végigtekintünk évezredes történelmünkön, láthatjuk azt, hogy összefogva nemzetünk mily dicső tetteket és eredményeket ért el. Voltak viszont idők, amidőn a meg nem értésből, széthúzásból súlyos és nehéz időket kellett átélni. Amint voltak a múltban, úgy vannak ma is minden vonatkozásban derék és igazán jó magyarok, akik ilyen alkalmakkor fáradtságot nem ismerő, önzetlen és becsületet munkával mindig meghozták és meghozzák a tisztas és becsületos munka jutalmát.

A fentiekből kell minékünk is erőt meríteni a jövőre. Ne a széthúzás, hanem a megértés legyen a mi vezérelvünk. Szeressünk dolgozni a közös ügyért és célokért és, ha a közös ügy bizonyos áldozatokat kíván tőlünk, azt hozzuk meg idejében, és ami a fő, hogy tegyük azt szívesen. Ne mindig mástól várjunk mindent, hanem igyekezzünk mi magunk is a közös ügy érdekében mindent elkövetni. Munkálkodásunk gyümölcseinek élvezetéhez mindenkinek joga van, de csak olyan mértékben, amilyennel annak kivívásához és eléréséhez hozzájárult.

Az új erdőtörvénnyel kapcsolatban az erdészeti és vadászati segédszemélyzetnek adott engedményekkel ránkivirradt. E szent hajnali áhítatba kiáltom bele: ne csüggedjete! Ébredjete aléltágtokból, álljatok sorba és segítsetek bennünket nehéz munkánkban, mert csak úgy végezhetünk eredményes munkát, ha részletekről megfelelő erkölcsi és anyagi támogatásban részesülünk.

A sors nem mér egyforma mértékkel. Némelyikünk jobb, másikunk rosszabb helyzetben van.

A gyengébbek, az erőtlenebbek, a rosszabb helyzetben lévők mellé állni nemes cselekedet és a magyar lovagiasság messze ismeretes. De — sajnos — ismeretes a magyar ember kényelemszeretete is.

Ez a kényelemszeretet a mi egyesületünkben hatványozottan észlelhető, mert egyes kartársak közönyössége talán mégsem az egyesülettel szembeni ellenszenvnek, mint inkább tespedtségnek tulajdonítható.

Meggyőződéssel állíthatom azt, hogy szorgalommal, munkával, okossággal, előrelátással és higgadtsággal a jelenlegi nehéz helyzetből is szépen ki lehet építeni egyesületünk jövőjét, de csak úgy, ha a kartársaim okulva a multakon, a meg nem értés teljes kiküszöbölésével bátran halad egy szebb, boldogabb s mindannyiunkra nézve örömteljesebb jövő felé.

A kívánsága és óhaja kartársaimnak tengernyi sok. Azokból sokat elérhetünk, de csak úgy, ha több érdeklődéssel és megértéssel viseltetnek kartársaim az egyesületi élet iránt. Mert mint sajnálatos körülményt kell megemlítenem, hogy a folyó hó 5-ére összehívott közgyűlésünket is a tagok lanyha érdeklődése miatt nem lehetett megtartani és így a vezetőség kénytelen volt újabb közgyűlést összehívni.

A vezetőség minden lehető igyekszik elkövetni a kartársak érdekében, amiért is arra kérem kartársaimat, hogy több megértést és odaadóbb támogatást tanúsítson, mert csak így juthatunk a mai helyzetünkből: előre!

Daróczy Márton.

Egyesületi életről.

Minden egyesületi életben van egy időszak, amely a rendnél több küzdelmet kíván az egyesület minden tagjától, de különösen az egyesület Vezetőségétől.

Nem messze járok az igazságtól, ha azt állítom, hogy az egyesületünk s annak Vezetősége részére az elmúlt 1934. év volt az az időszak, amely mind anyagi, mind az erkölcsi erejét próbára tette.

Merem állítani, hogy egyesületünk s annak Vezetősége ezt a próbát kiállotta, s mindent, ami erejéből tellett, amit a lehetőség kínált, kihasználta az egyesület tagjai érdekében. Nem az egyesületen múlt az, hogy a Földmívelésügyi Minisztériumhoz tett felterjesztésünket teljes egészében nem teljesítették, s nem adták meg mindazt, amit egyesületünk kért. Ez azonban más egyesülettel s azok tagjaival is előfordult, mert sokkal régebbi keletű egyesületek sem érték el még a mai napig sem azt, amit célul kitűztek.

Nem szabad azonban mindjárt elkedvetlenedni s a reményt feladni. Ez még nem lehet ok arra, hogy most már a tagok egyáltalában ne érdeklődjenek az egyesületi élet iránt, hogy most már ne legyen fontos az, hogy él-e az egyesület, mert hisz az egyik része a tagoknak úgy gondolkozik, hogy már elérte — ha nem is teljesen — amit akart, a másik része meg azt mondja, hogy úgy sem történik semmi az érdekünkben, minek fizessem a tagdíjamat.

Akárhogy gondolkozunk, a végén rájövünk, hogy igenis fontos az egyesület fenntartása éppen a tagok érdekében. Ezt maga az élet bizonyítja legjobban.

Nincs oly foglalkozási ág, melynek tagjai ne keressék az egyesülési lehetőségeket, s ne egyesülnének, ha erre alkalom és mód kínálkozik. Mert már mindenki rájött arra, hogy mégis csak nagyobb erőt képvisel, ha egyesületbe tömörül, mintha egyedül próbál valamit keresztül vinni, tudja, hogy van egy hely hova bármikor bármely kéréssel fordulhat, hol legalább egyszer évenként találkozhatik azokkal a barátokkal, kikkel valamikor az iskola falai között oly kellemes és szép napokat töltött.

De szükséges az egyesületi élet azért is, mert a mai világban nincs pihenés, nincs megállás, ma nem lehet holnapra hagyni semmit, mert nem tudjuk, mit hoz a holnap, s nem lesz-e késő. A mi karunknak pedig szétszóródottságánál fogva is sokkal inkább szükségessége van az egységre, mert nincs módjában a kar tagjainak minden ügyes-bajos dolgával külön eljárni, hanem azért van az egyesület, hogy minden tagja helyett — ha hozzáfordulnak — egyöntetűen járjon el.

De szükséges az egyesületi élet azért is, hogy a tagok részére mindazt az előnyt, ami az egyesületi életből származhatik, biztosítsa

Ezt természetesen csak abban az esetben teheti, ha a tagok részéről megfelelő támogatásban részesül, vagyis, ha minden tag teljesíti vállalt kötelezettségét.

Sajnos, a legutóbbi lapunkból arról kellett meggyőződnöm, hogy ezt a tagok legnagyobb része egyáltalán nem, egy kisebb része csak igen kis mértékben teljesíti. Ezen a ponton aztán megakad minden, mert támogatás nélkül nincs élet, s e nélkül hiába van jóakarát, tehetség, nem tud semmit tenni.

Mégis azt látjuk, hogy még így is — a tagok közömbösége dacára is — az egyesület Vezetősége a legnagyobb erőfeszítéssel küzd tagjainak érdekeiért s egy szebb jövőért. A legutóbbi választmányi gyűlésen éppen ezért elhatározta, hogy bármily módon is igyekezni fog a költségvetés ez évi kiadási tételeit leszállítani, hogy az ily módon évenként fennmaradó összeget tőkeképzésre fordíthassa, s ezáltal lehetővé tegye, hogy mindazon tagok, kik fizetési kötelezettségüknek pontosan eleget tesznek, elhalálozásuk esetén a hátramaradottainak segélyt nyújthasson.

Ezért úgy határozott, hogy a lapot évenként csak négyszer jelenteti meg, a titkári állást csak tiszteletbeli titkárral tölti be, s egyéb kiadások leszállításával a költségvetés kiadási tételeit annyira sikerült leszállítani, hogy mintegy 6000 pengő megtakarítást remél elérni. Ezt a megtakarítást minden évben igyekezni fog fenntartani úgy, hogy tíz év alatt ezen összeg a jelenlegi hátralékokkal együtt megközelíti a 100.000 pengőt.

Ezen összeg kamatai és egyéb bevételekből reméli az egyesület Vezetősége azon tervét megvalósítani, hogy az egyesület minden egyes tagjának hátramaradottjai részére a mai segélynél jóval nagyobb segélyt nyújthasson, sőt azt 1000 pengőig fokozhassa.

Ezen elgondolás szerint tehát minden tag a befizetett tagdíját kamatos kamatokkal kapja vissza. Ha valaki 10 évig fizeti a tagdíját, az befizet 120 pengőt, 20 év alatt 240, 30 év alatt 360 és 40 év alatt 480 pengőt. Ezzel szemben az egyesület terve az, hogy 10 év után fizetne 250, 20 év után 500, 30 év után 750 és 40 év után 1000 pengő segélyt.

Természetes, hogy a segély kifizetésének nagyságát minden évben a közgyűlés határozná meg, figyelemmel az egyesület anyagi helyzetére.

Ha a hátralékok már rendezve lennének, úgy a segély összege jóval nagyobb lenne, mint a jelenlegi, s a helyzet ma is az volna, hogy a befizetett tagdíj kamatos kamatainál nagyobb összeget adna segélyképen.

Ez lenne az egyesületnek a legközelebbi jövőben megvalósítandó terve, mert ezzel a tagok egy részének azon kifogása, hogy nincs értelme a tagdíj fizetésének, mert az egyesület ezért nem nyújt semmit, megdőlné.

Az egyesület Vezetősége mindent elkövet, hogy mindazt az előnyt nyújthassa tagjainak, amit az anyagi helyzete megenged, de hogy ezt megtehesse, kell, hogy a tagok megértsék a Vezetőség ezirányú törekvését, s ebben minden erővel támogassák. Ha ez a támogatás meglesz, s évenként emelkedik a tőke, úgy rövid idő alatt abban a helyzetben lesz az egyesület, hogy fokozza a segélyösszeg nagyságát.

Ha az egyesület tagjai csak egy kicsit is törődnek saját családjukkal, feltétlen belátják, hogy egyesületi életünk nemcsak terhet, de előnyt is jelent, s ezt az előnyt éppen akkor nyújtja, amikor legjobban kell.

De mindezt csak akkor érhetjük el, ha nem nézzük ölbe tett kézzel az egyesület Vezetőségének nehéz küzdelmét, hanem segítségére sietünk, ha nem várunk csodát, s nem várjuk, hogy majd a másik végez el helyettünk mindent, ha nem támaszkodunk más erejére, csak a magunkéra, ha igyekezni fog mindenki kivenni részét a munkából, ha tudásával, jótanácsával és főleg anyagi támogatásával a Vezetőség segítségére lesz, akkor remélem, hogy el fog következni egy szebb és egy jobb jövő, melyre mindnyájan oly régen várunk.

Tata, 1935. május 6.

Cservenka Ferenc.

Jegyzőkönyv.

Felvétellett Budapesten (VIII., Rákóczi-út 63. l., Székesfővárosi altisztek Közművelődési és Nyugdíjpótló Egyesülete helyiségében) 1935. év május hó 4-én délután, a Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesületének

választmányi üléséről.

Jelen vannak: Daróczy Márton ügyvezető elnök, Kolb Gyula főszámvevő, Tihanyi István, Poprádi (Polacsek) Kálmán pénztári ellenőrök, Deák László, Gábris József számvizsgálók, Bölcs István, Orosz Imre, Tarnai (Till) Gusztáv, Cservenka Ferenc, vitéz Szekeres Károly, Kovács Antal, Moori János, Németh József, Szöllősi Sándor, Orosz László és Schwendtner Antal választmányi tagok.

Daróczy Márton ügyvezető, mint elnök az ülést megnyitja és a megjelentek számára való tekintettel azt határozatképesnek nyilvánítja. A jegyzőkönyv hitelesítésére Tarnai (Till) Gusztávot és Tihanyi Istvánt kéri fel. Ezután néhány szóban üdvözli a megjelenteket és a következőkben adja elő beszámolóját:

Mélyen tisztelt Választmány!

Elsősorban is engedjék meg, hogy szeretetteljes bizalmunkról biztosítsuk távollétében is Elnök urunk Óméltóságát, aki az elmúlt évben oly odaadóan és önzetlenül igyekezett előmozdítani Egyesületünk ügyeit. Szívélyesen üdvözöljük Öt, mint újlag és egyhangúlag megválasztott országgyűlési képviselőt is.

Óméltósága hozzám intézett levelében arra kér, hogy nagy elfoglaltságára való tekintettel a választmányi ülésről mentsem ki és arról panaszkodik, hogy a tagok irányában elhidegültek. Emiatt kéri, hogy a közgyűlésen lemondási szándékát bejelentsem. Levele egyébként, hogy a választmányi ülés minden tagja előtt ismeretes legyen, a következőképpen szól:

(Az ügyvezető elnök felolvassa Óméltósága levelét.)

Bár nem tudom, hogy Óméltóságát egyesületünkkel, illetve a tagokkal kapcsolatban milyen sérelem érte, tényként megállapítom, hogy ez sajnálatos félreértésen alapulhat, mert nem tételezhetem fel egyik kartársamról sem, hogy olyan nemes gondolkodású úrral szemben, amilyennek Óméltóságát ismerjük, valaki indolensül viselkedett volna.

Ez ügyben előterjesztésem az, hogy a választmányi ülés teljes bizalmáról és ragaszkodásáról biztosítsa Óméltóságát, kérve azt, hogy Egyesületünknel viselt tisztségét továbbra is

tartsa meg s közismert jóindulatát Egyesületünkkel szemben érvényesítse.

Az ügyvezető elnök ezen előterjesztését a választmányi ülés egyhangúlag elfogadja, azt magáévá teszi és felhatalmazza az ügyvezető elnököt, hogy a választmányi ülés ezen elhatározását hozza Őméltósága tudomására és egyben kérje fel őt, hogy elnöki tisztségét az egyesületnél továbbra is megtartva, közismert jóindulatát és befolyását az egyesülettől a jövőben se vonja meg.

Ezután az ügyvezető elnök folytatja beszámolóját.

Ezek előrebocsátása után el nem mulaszthatom, sőt erkölcsi kötelességemnek tartom az egyesületünk nevében is tiszteletteljes köszönetet nyilvánítani a földművelésügyi minisztérium erdészeti főosztálya mindazon vezető urainak, akik az új erdőtörvény hatalmas munkáját végezték s ennek kapcsán az erdészeti személyzet régi vágyainak és óhajának, ha nem is egészen, de legalább részben való teljesülését lehetővé tették. Tudjuk, hogy a jóságos Isten sem egy nap alatt teremtetted a világot, hanem az hat napba került. Épp úgy hisszük és reméljük, hogy ha minden óhajunk nem is teljesült az új erdőtörvényben, bizton hisszük, hogy a hatodik napon, amidőn a törvény végrehajtási utasítása is meg lesz alkotva, részünkre is minden — amit a magyar erdészeti és vadászati segédszemélyzet vár — teljesülni fog.

A választmányi ülés ezen köszönetnyilvánítás felterjesztésével az ügyvezető elnököt bízta meg.

Az ügyvezető elnök örömmel számol be arról, hogy az egyesület élete az elmúlt évben nyugalommal és minden zökkenő nélkül telt le. A vezetőség minden lehető elkövetett, hogy ebben a nehéz időben átmentse az egyesületet a súlyos megpróbáltatások közepette is, tette ezt pedig azért, mert vállalt kötelezettségének tudatában tisztában volt és van mindazon feladatoknak, amelyek egy boldogabb jövő megalapozásához vezetnek. Sajnálattal állapítja meg azt, hogy az egyesület tagjai részéről az elmúlt évben a vezetőség nem részesült abban a hathatós támogatásban, amelyet mindnyájunk érdeke megkívánt volna. Ez azonban a vezetőséget egyáltalában nem keserítette és nem szomorította el, hanem inkább odaadóbb munkára és tevékenységre serkentette.

Az ügyvezető elnök kijelenti, hogy ezen közönyösség a végtelenségig nem mehet, mert mindennek meg van a maga határa és most pont elérkeztünk az utolsó állomására annak, hogy idáig és nem tovább. Az ügyvezető elnök kijelenti, hogy neki becsületbeli kötelessége ostromozni mindazokat, akik arra a vállalt kötelezettségeiknek semmibebevételével okot szolgáltattak. Mert az szerinte egyáltalában nem helyes eljárás, hogy valaki évekkel ezelőtt belép az egyesületbe rendes tagnak s három-négy év után pedig visszaküldi a lapot azzal, hogy

„nem fogadom el“. Ezzel szemben az illetőnek kartoték lapja nagyon szomorú képet mutat, rendesen három-négy évi tagdíj-hátralékot abból az időből, amikor még az egyesület lapját is elfogadta. Itt kell megemlítenem azt is, hogy ezeknek a kartársoknak legnagyobb része rendezettebb anyagi viszonyok között van,

Az erdészeti és vadászati segédszemélyzet mindenkor tekintélyt tisztelő és fegyelmezett testület volt. Ez kell, hogy maradjon a saját kebelében történő vonatkozásban is. A szét-húzás és egymásnak minden ok nélkül való mardosása ne legyen a mi szokásunk.

Ügyvezető elnök ezután a múlt év eseményeit ismertette.

Az egyesület taglétszáma az elmúlt évben 1031 volt.

Új tagként beirakozott 51 kartárs.

Az egyesületből kilépett 40.

Lapunk előfizetőinek létszáma 70.

A lap küldését mintegy 140 előfizetőtől megvontam, mert ezeknek mindegyike három-négy évi előfizetési díjhátralékban van.

Az elmúlt évben elhunyt: Fodermayer Vilmos, Borus Lajos és Keresztes József kartársunk, akinek emlékét kérem jegyzőkönyvünkben megörökíteni.

Mint az már az ez évi első lapszámunkban is közölve lett, az elmúlt év november havában az új erdőtörvényt a földművelésügyi miniszter úr Ónagyméltósága a képviselőház elé terjesztette. Tekintettel az idő rövidségére, mert csak hat nap állt rendelkezésünkre, — az ügyvezető elnök táviratilag egybehívta a választmányi ülést, ami nagyon szerencsés gondolat volt, mert ha csak huszonnégy órát késünk, az új erdőtörvény már tárgyalatott és csak a gazdasági szakiskolát és továbbképzőt végzett mintegy száznegyven egyén részére biztosított volna az alerdézi cím használata, így azonban elértük azt, hogy még e Csonkahazában élő és állásban lévő mintegy nyolcszázhatvan, régi, kétéves szakiskolát végzett kartárs szintén e csoportba soroztatott be. Most pedig a vezetőségnek minden igyekezete azon van és lesz, hogy az egy éves erdő-őri és vadőri iskolát végzett kartársaink közül azok, akiket tudásuk, szolgálati beosztásuk és szolgálati idejük érdemessé tesz, ezen címhasználat az új erdőtörvény végrehajtási utasításában ezek részére is megadható legyen. A vezetőség a maga részéről el nem mulaszt semmit, most a kartársakon a sor, hogy ezen mindannyiunk érdekét szolgáló ügyben odaadó és hűséges támogatóink legyenek.

Az ügyvezető elnök jelenti, hogy Tömösváry Miklós, egyesületünk titkára állásáról lemondott.

Az ügyvezető elnök az egyesületi titkár lemondó levelét felolvassa. A választmány a titkár lemondását egyhangúlag tudomásul veszi.

Az ügyvezető elnök ezután felkéri az egyesületi főszámvevőt, hogy pénztári jelentését tegye meg, amit ő a következőkben ismertet:

Mélyen tisztelt Választmányi Ülés!

Egyesületünk mult 1934. évi zárszámadását nyomtatásban közli lapunk 3—4. számának 32. oldala, s így egyesületünk minden egyes tagjának módjában áll arról bírálatot mondani.

A magam részéről a következőket bátorodom előadni: *Bevétel* rovatnál az előírányzattal szemben — a kölcsön törlesztést leszámítva — sajnos, egyharmada sem folyt be, mely körülmény egyesületünk fenntartását nagyban veszélyezteti.

Kiadás rovatnál az engedélyezett összegekkel szemben egyetlen egy cimmél sem volt túllépés és a tisztviselők tisztelteldijánál, hol az összeg filléres pontossággal lett megállapítva — egyetlen tétel, ahol az engedélyezett összeg teljes egészében használtatott fel. A többi tételnél több-kevesebb megtakarítás éretett el, ami főleg a segélyek és ösztöndijajknál mutatkozik szembeütően, miután haláleset bejelentve nem volt és így csak egy rászorult, érdemes tanulónak lett 50 pengő utalványozva segély címén.

A mult 1934. évi számadások felülvizsgálása folyó évi február hó 24-én Esztergomban tartatott meg. A számvizsgáló bizottság tagjai közül csak Gábris József kartárs jelent meg. Vasvári Vilmos a megjelenésben akadályozva lévén, helyette vitéz Szekeres Károly választmányi tag kéretett fel, ki a számadások felülvizsgálásánál megjelent. Mint a pénztári könyvben lévő eredeti aláírásuk is igazolja, hogy a számadásokat megvizsgálták, számszerint helyesnek találták és az elmúlt év végével egyszázhatvanhárom (163) pengő 13 fillér készpénzmaradványt állapítottak meg.

Ezek előadása után kérem a tisztelt választmányi ülést, hogy az 1934. évre részemre a felmentést megadni sziveskedjék.

A választmányi ülés az egyesületi főszámvevőnek a felmentést a mult 1934. évre megadta.

A folyó 1935. évi költségelőírányzatot lapunk május havi új száma utolsó oldalán van feltüntetve.

A *bevételei* részben a tagsági díjaknál és lap előfizetések-nél a mult évvel szemben kevesebbet irányoztunk elő, mivel a visszaérkezett lappéldányokból kitűnik, hogy tizennyolc kartárs nem óhajt egyesületünk tagja, illetve lapunk előfizetője lenni.

A *kiadási* részben az egyes tételeket a legmesszebbmenő takarékoság szemelőttartásával állítottuk össze. Itt főként a segélyek rovatát kellett a tavalyyival szemben emelni, mivel az

év első negyedében már három haláleset lett bejelentve, kik részére a temetkezési segélyt ki is utaltuk. Kérjük a tisztelt választmányi ülést, hogy ezen költségelőirányzatot elfogadni sziveskedjék.

A költségvetés kiadási tételeinek megtárgyalásánál nagy vita indult meg, majd többek hozzászólása után Cservenka Ferenc indítványára — hogy az egyes tételeknél nagyobb összegek legyenek megtakaríthatók — a tisztikar ügykörének összevonását és ezzel szemben tiszteletdíjak csökkentését, illetve az egyesület hivatalos lapjának évenként négy ízben való megjelenését határozta el a választmány.

Ezek közbevetése után a főszámvevő folytatja beszámolóját és jelenti, hogy a kölcsönkiadott összegek összesen 6376 pengő 14 fillért tesznek ki, amelyre az elmúlt évben csak nagyon csekély törlesztés történt.

A választmányi ülés az egyesületi főszámvevő jelentését tudomásul veszi és ez ügyben egyhangúlag oly irányú határozatot hoz, hogy ez a még régi időkből származó tartozások behajtására vonatkozólag a közgyűlésnek oly irányú javaslatot tesz, hogy az egyesület érdekét szemelőtt tartva, bírói úton érvényesítse az illetőkkel szemben jogait.

Az ügyvezető elnök ezután beszámol arról, hogy arra való tekintettel, mely szerint az egyesületi titkár lemondott a titkári teendőkről is, ő vette át ideiglenesen, addig, amig a választmány erre vonatkozólag megfelelő embert nem kandi-dál, illetve a közgyűlés nem választ. A volt titkár lemondásával kapcsolatban vált szükségessé az is, hogy az egyesület hivatalos lapjának szerkesztősége ideiglenesen és szintén addig, amig erről a közgyűlés másképpen nem határoz, Esztergomba helyeztessék át.

A választmányi ülés az ügyvezető elnök ezen intézkedését helyesléssel vette tudomásul.

Tarnai (Till) Gusztáv indítványozza, hogy a két év óta hátralékban lévő tagoktól az egyesületi lap küldése legyen megvonva.

Ezen indítványt a választmányi ülés magáévá teszi és felkéri az elnököt, hogy a tagdíj-hátralékban lévő tagok névsorát az egyesületi lap legközelebb megjelenő számában tegye közzé.

Cservenka Ferenc előterjesztése az, hogy az egyesület hivatalos lapjában egyelőre csak az egyesületi étellel kapcsolatos beszámolók közöltessenek, amihez a választmány hozzájárul.

Vitéz Szekeres Károly kéri, hogy választmányi tagnak csak olyanokat válasszanak meg, akiknek egyesületi hasznos működése észrevehető is, az egyesületi választmányi és közgyűléseket látogatja és általában véve működése az egyesületre nézve előnyös.

A választmány vitéz Szekeres Károly indítványát lelkesen magáévá tette.

Orosz Lászlónak a magánalkalmazásban álló kartársak részére felállítandó nyugdíjintézmény ügyében tett előterjesztését a választmányi ülés a közgyűlés elé fogja terjeszteni.

Tüttő János beadványát ügyvezető elnök ismertette, annak részletes tárgyalását a választmányi ülés a közgyűlés elé utalja.

Ügyvezető elnök ezután Répássy Ferenc indítványait ismerteti a választmány előtt, nevezetesen :

1. A vezetőség forduljon beadvánnyal a földmivvelésügyi minisztériumhoz és kérje az egy éves erdőőri és vadőri iskolát végzettek részére is, hogy az alerdészi képesítés megszerzésére nekik is mód adassék.

2. Lépjön be az egyesület a Közszolgálati Alkalmazottak Nemzeti Szövetségébe.

3. A titkári teendőket végezze ideiglenesen az ügyvezető elnök.

4. Kérje fel az egyesület az Országos Erdészeti Egyesületet és az egyes erdőbirtokosokat, hogy a megüresedett erdőőri állásokat hozza az egyesület tudomására.

5. A járási erdőőrök államosítása.

Ezen indítványokat a választmány az alábbi érdemben tárgyalta :

1. A vezetőség beadványban kérni fogja a földmivvelésügyi minisztériumot ezen ügyben méltányos döntésre.

2. Miután ez az egyesületünkre elkerülhető anyagi megterhelést jelent, egyelőre tárgyalannak tekintett.

3. Így határozatott.

4. Miután az erdészeti lapokban a lehető legszélesebb körben minden egyes alkalommal a megüresedett állások érdeklődőknek tudomására jut, a választmány ettől az indítványtól eltekintett.

5. Félhivatalosan vett tudomásunk szerint ezen ügyben a kedvező döntés rövid időn belül kiérkezik.

Szöllősi Sándor indítványa, ugyancsak a járási erdőőrök ügyében — mivel az alapszabályaink 16. §-a értelmében előírt időben be nem érkezett — tárgyalható nem volt.

A választmányi ülés ezután az új tisztikar jelölésére tért át.

Ügyvezető elnöknek jelöltetett: Daróczy Márton.

Egyesületi titkárnak: Cservenka Ferenc.

Egyesületi főszámvevőnek: Kolb Gyula.

Választmányi tagnak: Aponyi József Bölcs István, Deáky Dezső, Orosz Imre, Répássy Ferenc, Tihanyi István, Szy Ferenc, Tarnai (Till) Gusztáv, Törkenczy István, Deák László, Schwendner Antal, Körmendi Gyula id., Endrődi (Vizner) Sándor, Poprádi (Polacsek) Kálmán, Rausch Gyula, vitéz Szekeres Károly, vitéz Nagy Lajos, Gera József, Kiss Gábor Debrecen, Kovács

Antal csapodi, Moori János, Németh József pápai, Gábris István, Orosz László, Kiss Géza.

Póttagok : Rosta Imre, Minárcsik Mihály, id. Strobl József. Számvizsgálók: Gábris József, Honti Pál, Gere Antal.

Pénztári ellenőrök : Szabó Márton, Stubnya Mihály.

A választmányi ülés ezen jelölést egyhangúlag tudomásul vette.

Az ügyvezető elnök jelentése ezzel véget ért, kéri a választmánytól annak szives tudomásul vételét.

Reméljük, hogy a hallottakból meggyőződést szerzett a tisztelt választmány minden jelenlévő tagja arról, hogy vezetésünk teljes úgyszeretettel teljesíti kötelességét, mert lelki szemeink előtt mindenkor egyesületünk erősítése, nagyvá tétele és tagjaink megalégedettsége lebeg.

Az ügyvezető elnök ezzel a választmányi ülést berekeszti.

Kmft.

Egyesülésben az erő.

A címül használt mondatot már oly sokezerszer hallottuk és láttuk nyomtatásban, hogy hallása és látása szinte megszokottú válik. A szem könnyedén elsziklik felette, a lélek nem fogja meg a benne rejlő mérhetetlen értéket. Pedig értéke öröktől fogva áll, megdönthetetlen. Családok, testületek és nemzetek sorsa, a szemeink előtt lejátszódó események és a történelem adatai szerint mindig a szoros egyesülés, a közös nevezőre hozott egy akarattal emelkedtek, fejlődtek erőssé, nagyvá, hatalmassá. A széthúzás, az egyetértés hiánya, a külön érvényesülni akarás vitte és viszi romlásba a családokat, a testületeket, a nemzeteket.

Legfőbb ideje volna már annak, hogy az erdészeti segéd-személyzet minden tagja is meglátná, megszivlelné a fönt említett, soha nem változó igazságot és ezen igazság vezérfonalába gondolatának fonalát bekapcsolva, a saját, a családja érdekében követné azt az utat, amelyet lángbetűkkel jelöl meg számára a címül irt mondat.

Ne hidd, ne gondold kartársam, hogy bárki is törődjön bajoddal. Fogd hát kezedbe a saját ügyed rendezését, akkor nem fognak oly nagy csalódások érní. Karunk tagjainak nagy része megbocsáthatatlanul kényelmes. Keveset törődik saját sorsával. Nem látja, nem tudja megérteni a rohanó kor követelményeit. Nem hajlandó a saját érdekében a kisujját sem mozdítani. vagy csekély áldozatot hozni.

A legutóbbi, május 5-re hirdetett közgyűlés eredménytelensége tanusítja a kar tagjainak közönyösségét. Nem tárgyal-

hatta le a közgyűlés az egyleti ügyeket, mert nem volt ötven tag jelen, a közgyűlés nem volt határozatképes. A megjelent harmincnyolc tag megdöbbenve nézett egymásra. Mindegyik szeméből az volt olvasható, hogy ekkora nemtörődomség már nagyon sok, ilyesmi már káros következményekkel járhat. A magánbeszélgetések folyamán megvilágítást nyert az ok. A kar tagjai nincsenek megelegedve az új erdőtörvény segédszemélyzetre vonatkozó tételeivel és kicsiholt haragjukban valakin vagy valamin a haragpatakat levezetendő, ütni szeretnének. Azok, akik ezideig sem voltak tagjai az egyesületnek, ha lehet még inkább elzárkóznak. Azok, akik tagjai az egyesületnek, a kilépés gondolatával foglalkoznak itt-ott, hogy a védtelen egyesületen töltsék bosszújukat. Különös felfogás. Különös bosszútöltés, amikor a pillanatnyi káröröm után, hogy valaki az egyesületből kilép és ezzel epéjét kiönti, a saját hátán lesz kénytelen érezni az ostor kegyetlen csattanását. Vissza csinálná a bosszúdiktálta hibás lépését, de már nem lehet. Lássuk be végre, hogy szervezetlenségünk következtében magunk vagyunk az okai a megelegedést nem nyújtó törvény megszülehetésének. Az egyesület vezetősége megtette mindazt, ami emberileg tehető volt, nem érheti a vádnak árnyéka sem. Ha tehát az eredmény a remélnél gyengébb, keressük az okot széthulltságunkban, nemtörődomségünkben és okuljunk belőle. Mert az a legkényesebb álláspont, hogy amit hibásan, vagy egyáltalában nem tettünk meg saját érdeünkben, következményeiért mást vádoljunk. Amilyen hiba a kar és az egyesület életében az erdőgazdaságiak külön utakon járása és többeknek tartózkodása az egyesületben való elengedhetetlen tömörülést illetően, ugyanolyan hiba az egyesületben lévő, legalább négy középiskolát és egyéves erdő- és vadőri iskolát végzettek egyeseinek azon gondolata, hogy kilép az egyesületből, mert az új törvényben véleménye szerint sérelem érte.

Az említettek közül egyik felfogás sem helyes. Az erdőgazdaságiak belátták tévedésüket, a közeledés aranyhídja épül. De mennyivel jobb lehetett volna a helyzet, ha nem most, hanem két-három évvel ezelőtt álltak volna a küzdővonalba, hogy használtak, ne ártottak volna a karnak, mint ahogy történt. A középiskolát, erdő- és vadőri iskolát végzettek részére adva lesz a lehetőség, hogy a második évfolyamot elvégezhessék. Azért nincs joguk az egyesület vezetőségét vádolni és az egyesületből való kilépést emlegetni, mert az új erdőtörvény nem adta meg fenntartás nélkül részükre a kívánt és várt minősítést. Más lapra tartozik azután az egyéni készség, a családi állapot vagy a második év elvégzéséhez szükséges anyagiak hiánya.

Mi, akik közelről szemléljük ezt a helyzetet, minden erőnkkel oda törekszünk, hogy kartársainknak, akiknek nem

volt módjában a gazdasági iskolát bezárása miatt elvégezni, segítségére legyünk, hogy ügyük megfelelő elintézését nyerjen. Erre nézve 5-én már beható tanácskozások történtek, ami a jövő közgyűlés elé lesz terjesztve. Tehát a sérelmes ügy napirenden marad. Így remény lehet a megelégedésre leendő elintézésre az egyesületen keresztül. De vajjon, mit kezdenének kartársaink kilépés esetén egyenkint? Úgyebár semmit. Egy életen keresztül hordozzák lelkükben a mellőzés keserű gondolatát, a gyermekeik is a keserű légkörtől fertőzötten nőnek fel, holott apjuk meg sem kísérelte nemű küzdelemmel és kitartással az indító okot kiküszöbölni.

Az egyesület kötelékébe még nem tartozó erdészeti és vadászati segédszemélyzet pedig tartsa végre legelső kötelességének, hogy az egyesületbe biratkozva, vállvetett munkájával segítse elő az egyesület ügyeit és ezen keresztül a saját jólétét.

Ha mindnyájan együtt és egyakaraton leszünk, akkor egymás támogatásával a célok könnyebben elérhetők lesznek. Eljut a műszaki kar is az ígért földjére és megtalálja boldogulását a védelmi kar is.

Szy Ferenc

K Ö Z L E M É N Y :

Az „Erdőkről és Természetvédelemről“ szóló 1935: IV. törvénycikk rendelkezése értelmében az 1928. év óta szünetelő m. kir. erdőgazdasági szakiskola, nemkülönben a m. kir. erdőőri és vadőri iskolák 1935. évi augusztus hó végével megszűnnek s helyettük 1935. évi szeptember hó 1-én Esztergomban és Szeged-Királyhalmán kétéves tanfolyamú m. kir. alerdészszakiskolák nyílnak meg.

A szakiskolákba való felvételi kérvényeket **1935. évi június hó 30-áig** ahhoz a szakiskolához kell benyújtani, amelyikbe a pályázó felvételét óhajtja.

A részletes pályázati feltételeket az érdeklődők 40 fillér előzetes beküldése ellenében az esztergomi vagy a szeged-királyhalmi m. kir. erdőőri és vadőri iskolától szerezhetik meg.

Budapest, 1935. évi május hó 7-én.

M. kir. Földmivelésügyi Miniszter.

**A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Orsz. Egyesületének
költségelőirányzata 1935. évre.**

Bevétel		Kiadás	
Tagsági díjakból — — — — —	10500 —	Tisztviselők tiszteletdíjaira — — —	2400 —
Beiratási díjakból — — — — —	100 —	Szaklap nyomdai és posta költségeire	900 —
„Az Erdő” előfizetési díjából — —	600 —	Leltári tárgyak beszerzésére — —	50 —
Hirdetésekből — — — — —	50 —	Iroda fenntartási költségekre — —	260 —
Egyéb bevételekből — — — — —	500 —	Postaköltségekre — — — — —	200 —
	—	Postatakarékpénztári költségekre —	150 —
	—	Lapelőfizetésekre és könyvekre —	100 —
		Utazási költségekre — — — — —	600 —
		Temetk. segélyekre és ösztöndíjakra	1000 —
		Előre nem látható kiadásokra — —	410 —
Előirányzott összes bevétel . .	11750 —	Előirányzott összes kiadások .	5650 —

Budapest, 1935. évi május hó 4-én.

Daróczy Márton s. k.
ügyvezető elnök.

Kolb Gyula s. k.
egyes. főszámvevő.

A Z E R D Ő

IX. évfolyam.

1935. június—július—aug.

6—8. szám.

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: DARÓCZY MÁRTON.

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár: egész évre 6 pengő, fél évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. Egyesületi tagoknak a tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó levelezés (kéziratok stb.) Az ERDŐ szerkesztőségéhez: Esztergom M. kir. Erdőgazdasági Szakiskola küldendők.

MEGHIVÓ

a Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesületének 1935. évi augusztus hó 11-én Esztergomban megtartandó

VÁNDORGYÜLÉSÉRE

TÁRGYSOROZAT:

1. Elnöki megnyitó.
2. Ügyvezető elnök jelentése.
3. Esetleges indítványok.

AZ ESZTERGOMI VÁNDORGYÜLÉSÜNK NAPIRENDJE:

Érkezés Esztergomba a d. e. 11 óráig befutó wekkend-vonatokkal és hajókkal. Fogadás a pályaudvaron és hajóállomáson, illetve találkozás a „Magyar Király“ szálloda kerthelyiségében. Utána az esztergomi bazilikának, a bazilika kincstárának és a bazilika mellett folyó ásatások megtekintése.

13 óraker indulás kocsikon Esztergom legszebb kiránduló helyére, a Duna partján fekvő Búbánat völgybe, itt ismerkedés s utána

14 óraker társas ebéd,

15 óra 30 perckor a vándorgyűlés megtartása,

18 óraker indulás vissza Esztergomba.

Az utolsó vonat Pest felé 20 óra 34 perckor indul, akik korábban induló vonattal akarnak visszautazni, azok részére kocsik minden órában rendelkezésre áll.

Részvételi díj személyenként körülbelül 4 pengő, melyben bennfoglaltatik a főszékesegyházi kincstár, a bazilikai ásatá-

sok megtekintése, a búbánat-völgyi ki- és visszautazás költsége ebédjeggyel és a borralalókkal együtt.

Tisztelettel kérjük tagjainkat, hogy a gyűlésen való részvételüket a résztvenni szándékozók számának megjelölésével legkesőbb július hó 31-ig az egyesület vezetőségénél okvetlenül sziveskedjenek bejelenteni. Itt megemlíteni kívánjuk, hogy Budapestről Esztergomba minden vasárnap wekkend-jeggyel lehet utazni.

EGYESÜLETI HIREK:

Közgyűlésünk határozata értelmében ezúton újból kérem mindazon kartársunkat, akik évekkal azelőtt az egyesülettől kölcsönt vettek fel, hogy annak visszafizetése iránt sürgősen intézkedjenek, mert ellenkező esetben 15 nap elmultával behajtás végett ügyvédünknek leszünk kénytelenek átadni.

Ismételten felkérjük mindazon kartársainkat, akik nevüket és lakcímüket megváltoztatták, azt az egyesület vezetőségével közöljék, hogy a tagdíjak elszámolása és a lap szétküldése nehézségekbe ne ütközzön.

Jövőben mindenféle írásbeli megkeresésre csak abban az esetben válaszolunk, ha 20 filléres póstabélyeg mellékeltetik, ellenkező esetben csak a „szerkesztői üzenetek“-ben adjuk meg a választ.

Az egyesület címére küldendő pénzt legcélszerűbb az összes póstahivataloknál kapható Bianco csekkapon küldeni (3 fillér). A csekk száma: 45.672.

Cím: Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segéd-személyzet Osztágos Egyesülete Budapest.

Röviden: M. E. V. M. E. Budapest.

Az elmult évben Orosz Imre kartársunk szerkesztésében és Tömösváry Miklós volt titkárunk kiadásában megjelent „Erdészeti Műszaki Segéd-személyzet Zsebkönyvé“-t az elmult hetekben sok kartársunk megrendelte és kérte annak sürgős megküldését. Miután azonban annak összeállításához csak az új erdőtörvény végrehajtási utasításának megjelenése után foghat hozzá Orosz Imre kartársunk, kérjük kartársaink szives türelmét, mert amint a zsebkönyv elkészül, úgy azok részére, akik azt megrendelték, híradással leszünk.

Felkérjük mindazon Kartársainkat, akik a tél folyamán, vagy azóta Elnök urunk Óméltósága részére róka metszőfogakat gyűjtöttek, azt a vándorgyűlésre magukkal hozni, vagy ha ebben gátolva volnának, úgy azt augusztus 11-ig szerkesztőségünkbe megküldeni sziveskedjenek.

Miért?

Nem is oly régen egy beszélgetés során egyik kartársam ezeket mondta:

— Miért legyen én tagja az egyesületnek, hiszen ha valami elérhető, azt az egyesületben tömörültek úgymint kiharcolják, ha pedig nem, akkor meg hiába minden . . .

— Ez eddig rendjén volna, kedves kartársam — válaszoltam neki —, de ha mindenki így gondolkozna, mit gondol, hová jutnánk?

Ez a teljes tájékozatlanságra valló és helytelen felfogás volt az oka a múltban annak, hogy sokáig topogtunk egy helyben régi tespedtségünkben és oka ma is, hogy olyan lassan haladunk előre. Mert ha mindenki külön utakon jár és a mások által elért eredményekre baziroz, nagyon sok időbe kerül, amíg járható utat tapos ki magának, míg ha egy táborban vagyunk, úgy a vezető után sorba állva, egy-kettőre egykönnyen járható ösvényre akadunk, amelyen sokkal gyorsabban eljuthatunk a kitűzött célhoz, mintha arra várunk, hogy mások az élet útvesztőiben kalauzaink legyenek.

Több s kizárólag önös érdekeket szolgáló ügyet tett még szóvá kartársam, mire megjegyeztem, hogy egyesületünk nem ön-, hanem közcélokért küzd. Mi minden személyes érdeket kizárva, a közös célért harcolunk s ezen a téren, ha netalán az elért eredmények nem mindenben elégitenek ki mindenkit, annak első és utolsó sorban is az ily ferde gondolkozásúak az okai. Sok mindent lehet az egyesülettől elvárni, ez tagadhatatlan, de csak abban az esetben, ha az abban tömörültek teljesítik az egyesülettel szemben vállalt kötelezettségeiket. Sok kívánságot hallottunk már kartársainktól, amelyeknek nagy része egyesületünk útján már teljesülésbe is ment és a többi kívánság is teljesülni fog, de csak akkor, ha a vezetőséget a tagok támogatják és részükre az oly kívánatos erkölcsi és anyagi támogatást meg is adják. Az erkölcsi támogatás: a tömörülés adja meg az egyesület tekintélyét és súlyát kifelé; bent pedig erőt ad a vezetőknek, akik érzik a kartársakat a hátuk mögött. Az anyagi támogatás: a tagdíjfizetés pedig elengedhetetlen kelléke az egyesületi vérkeringésnek, mely nélkül nem létezik egyesületi élet. Akkor lesz erős és hatalmas egyesületünk, akkor lesz képes tagjaiért eredményesen sikra szállani, ha a kartársak, saját jólfelfogott érdekükben, fegyelmezett öntudattal, váll-váll mellett állnak a vezetőség mellé. Mert én még oly csatát megnyerni nem láttam, sem nem hallottam, ahol a sereg lábhoz tett fegyverrel tétlenül nézte volna lelkes vezetőinek nagy küzdelmeit.

Kartársaim! ha átolvastátok közgyűlésünk lefolyását, láthatjátok, hogy életbevágó, fontos dolgokról volt szó, amelyek

nem egyik vagy másik kartárs érdekét vannak hivatva szolgálni, hanem az összességét s úgyszintén az emlékiratunkban foglaltak is az összes kartársak sérelmét magában foglalva lett felterjesztve, amit bizton hiszünk és remélünk, hogy vezetőköreink az abban foglaltakat megszívlelik s azokat valóra is váltják.

Éppen ezért, kedves kartársaim, el nem mulaszthatom, sőt — kartársaim iránti szeretetből — kötelességemnek tartom ezúton is ismételten kérni mindenkit, hogy több odaadással, nagyobb áldozatkészséggel, fokozottabb lelkesedéssel és több megértéssel viseltessék minden kartárs az egyesülettel szemben, mert mint a közmondás is mondja: „Ki mint vet, úgy arat” s amint ez igazság volt a múltban, igazság ez ma is és igaz lesz az a jövőben is.

Szálljon minden kartárs magába és vessen számot először önmagával, azután családjával és gondoljon arra, hogy egyszer majd el fog következni a vég, amikor majd számot kell adnunk arról, hogy miképpen álltuk meg helyünket külön-külön s azután közösen egytáborban, az emberi közösség nagy családjában és mily felemelő, boldog tudat lesz az, ha akkor majd mindannyian elmondhatjuk azt, hogy egész életünkön keresztül küzdésünk nem volt eredménytelen s amikor a nagy Bíró elé állunk életünk végén, nem áll örökös mementoként: „miért?”

Daróczy Márton

Jegyzőkönyv.

Felvétellett Budapesten (VIII. Rákóczi-út 63. szám. I. em. 7. a., a Székesfővárosi Altisztek Közművelődési és Nyugdíjpótló Egyesülete helyiségében 1935. évi június hó 2-án d. e. 10-től d. u. 2 óráig) a Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segéd-személyzet Országos Egyesületének rendes évi

k ö z g y ű l é s é r ő l .

Jelen vannak: Daróczy Márton ügyvezető elnök, Kolb Gyula főszámvevő, Tihanyi István, Poprádi (Polacsek) Kálmán pénztári ellenőrök, Gábris József számvizsgáló, továbbá Apponyi József, Bölcs István, Bujlás József, Cservenka Ferenc, Endrődi (Vizner) Sándor, Gábris István, Gere Antal, Gyűszű József, Honti Pál, Király Sándor, Kiss Géza, Kecskés István, Moóri János, Németh József pápai, Poprádi (Polacsek) János, Poprádi (Polacsek) Béla, Rauch Gyula, Róka József, Sebők Sándor, Stubnya Mihály Stubnya László, Szy Ferenc, Szöllősy Sándor, vitéz Szekeres Károly, Tánczos Károly, Tarnai (Till) Gusztáv, Törkenczy István, Schwendtner Antal, Stumpf Antal

és Svát Antal rendes tagok. Távolaradását kimentette Répássy Ferenc.

Daróczy Márton ügyvezető elnök üdvözli a megjelenteket s a jegyzőkönyv vezetésére Cservenka Ferenc, a hitelesítésére pedig Tarnai (Till) Gusztáv és Tihanyi István kartársakat kéri fel, egyben kéri, hogy miután az elmúlt év eseményeit a választmányi ülés előtt teljes részletességgel, a lapunkban pedig azt szószerint leköszölte s így a tagok arról már tudomással bírnak s miután fontos és komoly indítványok várnak letárgyalásra, azt megismételni nem óhajtja, de szeretettel kéri a megjelent tagokat arra, hogy a megtárgyalandókat szenvedélytől mentesen, a dolgok komolyságához mérten tárgyalják. Azután a következőkben folytatja:

Mélyen tisztelt közgyűlés!

A választmányi ülés határozatából kifolyólag eljártam Elnök urunk Óméltóságánál és kértem előbbi elhatározásának megváltoztatására. Óméltósága, miután meggyőződött a kartársaimnak iránta érzett szeretetéről és ragaszkodásáról az elnöki tisztséget újlag vállalni szives volt. Ezen elhatározását velem levélben közölte és kérte, hogy azt hozzam tagjaink tudomására. Felolvasom Óméltósága levelét:

Budapest, 1935. május 9-én,

Kedves Daróczy!

F. hó 7-én kelt szives sorait vettem és igazán jólesett olvasnom azt a nagy bizalmat, melyet az egyesület illetve a választmány tagjai velem szemben tanusítottak. Természetes, hogy ezek után az elnöki tisztséget szivesen megtartom, bár őszintén kijelentem, hogy nagy és sokféle elfoglaltságom gátolni fog abban, hogy intenzívebben foglalkozhassam az egyesület ügyeivel. Ez azonban nem zárja ki azt, hogy ne álljak bármikor rendelkezésükre és ne segítsek csekély erőmmel ott, ahol épen szükséges.

Nem tudom, nem lehetett volna-e valamiképen elintézni, hogy a közgyűlés mégis megtartható legyen, mert az az érzésem, hogy az újabb közgyűlésre még kevesebben fognak eljönni, mert bizonyára szűkös fizetések mellett tagjainknak nem jut a gyakori utazásra. Ezért engedje meg, hogy felhívjam szives figyelmét, hogy a jövőben az efélére nagyobb körültekintéssel készüljenek elő, hogy ilyen dolog ne ismétlődjön.

Mindnyájukat szeretettel köszönti igaz hívük:

Brandt Vilmos

ny. főispán, orszgy. képv.

Óméltósága levele a közgyűlésen megjelent kartársak között nagy örömet keltett és azt nagy éljenzéssel fogadták.

Az ügyvezető elnök jelenti, hogy a választmányi ülés határozatának megfelelően az egyesület köszönetét fejezte ki

Papp Őméltósága utján az erdészeti főosztály mindazon urainak, akik az új erdőtörvény nagy munkáját végezték. Ezen levélre Papp Béla Őméltóságától a következő levél érkezett:

Igen tisztelt Ügyvezető Elnök Úr!

A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesülete választmányi ülésének határozatából kifolyólag közölt üdvözlő sorait hálásan köszönöm és azokat a vezetésem alatt álló erdészeti főosztály tagjaival is közöltem.

A tisztelt Egyesület meglehet arról győződve, hogy ügyüket mindig a legmelegebb érdeklődéssel kísérik és minden jogos érdek kielégítésének hívei vagyunk.

Bizton remélem, hogy az új erdőtörvény meg fogja hozni az Egyesület tagjainak is a lehetőséget a boldogulásra és megfelelő érvényesülésre.

Csak azt kérem, hogy az Egyesület tagjai viseltessenek velünk szemben továbbra is a legnagyobb bizalommal és forduljanak ide kéréseikkel. Mi az erdészeti segédszemélyzetet munkatársunknak tekintjük és minden jogos érdekeik védelmére készek vagyunk.

Kérem szíveskedjék köszönetünket az Egyesület elnökségének és az Egyesület tagjainak tolmácsolni.

Budapest, 1935. évi május 21.

Erdész üdvvel:

Papp Béla
miniszteri tanácsos.

Papp Béla Őméltósága levelét a tagok az öröm legteljesebb kifejezésével, nagy tappsal és dörgő éljenzéssel fogadták.

Az ügyvezető elnök ezekután felolvassa Tömösváry egyesületi volt titkár levelét, amelyben ő az egyesületnél viselt állásáról lemond és egyben ismerteti annak előzményeit és okait. Elsőnek Honti Pál szól hozzá, majd Schwendtner Antallal kérték, hogy a közgyűlés idézze meg Tömösváryt, hogy mulasztásának okait ismertesse. A megjelentek nagy többsége ezt ellenzi, mert Tömösváry távolmaradásával is bebizonyította, hogy az egyesület iránt nem érdeklődik s mulasztásait igazolni nem akarja. Végül is a közgyűlés Tömösváry lemondását egyhangúlag elfogadta és két havi járandóságára nézve pedig úgy határoz, hogy miután az egyesület ügyeit nagyon elhanyagolta és a kartotékoknak, nagy-részét még mindig magánál tartja, ami által az egyesület létét nagyban veszélyezteti, részére nem utalja ki.

Az ügyvezető elnök jelenti, hogy az elmúlt évben a választmányi ülésig kilépett 40 tag, ugyanaddig az időpontig belépett 51 s azóta 25, összesen tehát 76 tag.

Ügyvezető elnök a fentiek előadása után felkéri Kolb Gyula főszámvevőt, pénztári jelentésének megtételére, aki azt a következőkben adja elő:

Mélyen tisztelt közgyűlés!

Az elmúlt évi pénztári jelentésünk lapunkban már megjelent, úgyszintén a folyó évi költségvetésünk is. Az elmúlt év, sajnos nagyon gyenge eredménnyel zárult. Reméljük azonban, hogy az idei év több belátásra fogja bírni kartársainkat, miért is az idei költségvetést számolva, az eshetőségekkel az adminisztrációt összevontuk, a lap megjelenését kevesbítettük, a segélyekre az elmúlt évben előirányzott összeget szintén jóval csökkentettük, ami által bizonyos tőkeképzést remélünk elérni.

A főszámvevő ezután ismerteti e régi időkben kiadott kölcsönösszegeket és jelenti, hogy az elmúlt évben azokból bizony csak nagyon csekély összeg folyt be visszafizetésképen, így az összes adósok közül csupán csak Lehoczky János kölcsön összege nyert 4⁰/₀-os kamattal teljes kiegyenlítést.

A főszámvevő ezután a vezetőség részére a felmentvény megadását kéri, amit a közgyűlés a felelős tényezők részére az 1934. évre megad.

A főszámvevői jelentés után Cservenka Ferenc szólalt fel és teljes részletességgel ismertette a választmányi ülés javaslatát és pedig az egyesület székhelyének Esztergomba való áthelyezésének szükségét, továbbá indokolta a szükség által diktált helyzetből folyólag az adminisztráció összevonását, amivel az egyesület évi 1200 pengő megtakarítást ér el. Így pl. az ügyvezető elnök látná el az ügykörébe tartozó teendőkn kívül a lapnak szerkesztői teendőit, az egyesületi élettal kapcsolatos összes levelezéseket, a hatóságokkal való érintkezést, valamint az összes beadványok szerkesztését és azoknak illetékes helyre való juttatását. A főszámvevő eddigi munkaköre pedig bővülne a kartotéklapok vezetésével.

Cservenka Ferenc ezen javaslatát a közgyűlés egyhangúlag magáévá tette.

Ezekután a közgyűlés áttért a régi adósságok ügyére. Itt elsőnek Honti Pál szólalt fel és a kölcsön kiadásoknak beszüntetését kéri, mire többek közbeszólnak, hogy ez már 5 éve megszűnt, amit megnyugvással vesz tudomásul.

A következő felszólaló Stubnya László volt, aki kérte, hogy az illetékes erdőigazgatóság vezetője által igyekezzen a vezetőség odahatni, hogy ezen adósságok végül rendeztessenek.

Stubnyának az ügyvezető elnök válaszolt és kijelenti, hogy a mostani vezetőség minden békés eszközt és alkalmat megragadott, illetve felhasznált, hogy ezek az adósságok végre rendeztessenek, azonban minden ebbeli fáradozása hiábavaló volt.

Az ügyvezető elnök után vitéz Szekeres Károly éles szavakkal tört pálcát az adósok ezen közönye felett és indítványozza, hogy az 5—6 évi várakozás után más mód nincs, mint bírói útra terelni a dolgot és pedig az egyesület érdekeinek leg-

nagyobb szemelőttartásával. Akik adósok, sújtson le rájuk a törvény teljes erejével, de az egyesület hozzá kell, hogy jusson jogos követeléseikhez, Itt heves vita támadt és az ügyvezető elnök szavazásra volt kénytelen bocsátani az ügyet, aminek eredményeképpen Törkenczy István kivételével a közgyűlés Szekeres Károly indítványát elfogadta, aminek folyamán a közgyűlés utasítja a vezetőséget, hogy lépjen érintkezésbe egy, — az egyesület jelenlegi székhelyén működő ügyvéddel és az illetők ellen a fennálló törvények értelmében járjon el, természetesen a költségek viselését illetőleg előre megállapodva oly módon, hogy az az egyesületre hátrányos ne legyen. (Az ügyvéddel történt megállapodás értelmében az egyesületet költség egyáltalában nem fogja terhelni. Szerk.)

Ezután a közgyűlés áttért a tagdíj hátralékosok ügyére. Itt a közgyűlés egyhangúlag oly értelmű határozatot hozott, hogy a kilépett tagok tekintet nélkül hátralékuk összegére ügyvéd útján azonnal perelhetők. Azok a kartársak pedig, akik egyesületünknek tagjai, de 24 pengőnél nagyobb hátralékban vannak, az „Erdő”-ben történt előzetes felhívás után 15 nap múlva szintén perelendők.

A tagok névsora és a hátralékok kimutatása júliusi lapszámunkban közölve lesz, ahol abba mindenki betekintést nyerhet.

Az ügyvezető elnök javaslatára több kartárs hozzászólása után a közgyűlés úgy határoz, hogy jövőben a tagdíj évi 12 pengő, a szerény javadalmazású kartársaké és az állás nélkülieké évi 6 pengő. Természetesen a féltagdíjat fizetők a temetkezési segélynek is csak 50%-át kaphatják.

Több kartársunk felszólalásából sajnálattal értesültünk arról, hogy elvéve magánbirtokokon még mindig akadnak, akik a segédszemélyzetnek egyesületünkben való tömörülését nem jó szemmel nézik, sőt egy-két olyan eset is előfordult, hogy azt egyenesen megtiltották. Viszont sok kartársunk hálaival adózott és szívesen emlékezett meg elöljárójáról, illetve főnökéről, akik nem hogy ezt megtiltanák, sőt azt nagyban elő is segítik. A közgyűlés a kartársak által említett urak részére egyhangúlag jegyzőkönyvi köszönetet szavazott meg. Egyben utasította a vezetőséget, hogy felterjesztéssel éljen az erdészeti főosztály illetékes tényszerzőjéhez és kérje, hogy az eddigi akadályok megszűnjenek és inkább a segédszemélyzetnek az egyesületbe való belépését elősegíteni szívesek legyenek.

Endrődi (Vizner) Sándor az egyesület vagyonának mi-kénti gyümölcsöztetését fejtegette és vázolta, amelyet a közgyűlés általános helyesléssel vett tudomásul.

Az ügyvezető elnök javaslatára a közgyűlés áttért a tisztikar megválasztására. A tisztikarra vonatkozó választmányi javaslatot elfogadta azzal a hozzáadással, hogy Szöllősi Sán-

dor kartársunk, aki a legutóbbi lapszámunkból nyomda hiba miatt a választmányi tagok sorából kimaradt, itt pótlólag fel lett véve.

Vitéz Szekeres Károly szép szavakkal ecsetelte a vezetőség és a választmányi tagok kötelességeit és felhívta őket, hogy mint a nagy világégés idején az előretolt állásokban kiküldöttek megtették kötelességüket, úgy itt, az egyesület életében is nagyon fontos az, hogy akik az élre vannak állítva úgy tevékenykedjenek, hogy arra tényleg érdemesek és méltók legyenek.

Honti Pál indítványozza, hogy az egyesület vezetősége nagyobb propagandát fejtsen ki a tagok toborzására. A közgyűlés ilyen értelemben határoz.

Több kartárs kivánságára a közgyűlés elhatározza, hogy az egyesület postatakarékpénztári száma a lap első oldalán is fel legyen tüntetve.

Szy Ferenc javasolja, hogy az esetben, ha pénz áll rendelkezésre, a lap évente nemcsak négyszer, hanem többször jelenjen meg még akkor is, ha az a költségvetésben nem is volna előirányozva, mivel a lapunk az a kapocs, amely bennünket összehoz és amelyből értesülünk a bennünket érdeklő dolgokról. Az ügyvezető elnök szavazásra teszi fel a kérdést, a közgyűlés azt egyhangúlag elfogadja.

Kiss Géza kartársunk szívhez szóló szép szavakkal tárja a közgyűlés elé sok kartársunk nehéz anyagi helyzetét és kéri, hogy az „Erdő” az egyesület anyagi erejéhez mérten minél gyakrabban jelenjen meg. Kiss kartársunk felszólalására az ügyvezető elnök válaszol, aki részletesen ismerteti egyesületünk céljait és kérte a felszólalót, hogy öntsön lelket a csüggedőkbe, mert ha most, a nehéz időkben ki tudunk tartani, úgy biztosan ránk virrad egy szebb jövő.

Itt érkezett meg Elnök urunk Óméltósága, akit a tagok felállással és nagy éljenzéssel fogadtak. Óméltósága felemlítette, hogy nagy elfoglaltságára való tekintettel csak most tudott érkezni, majd az elnöki emelvényre ment, ezután az ügyvezető elnök szép és keresetlen szavakkal üdvözölte Óméltóságát. Óméltósága meghatottan mondott köszönetet a vele szemben oly impozánsan megnyilvánuló ünneplésért, biztosította az egyesületet, hogy a kari érdekekért mindenkor megértéssel fog sikraszállni. Óméltósága ezután halasztást nem tűrő dolga miatt eltávozni volt kénytelen, amit a tagok őszintén sajnáltak.

Az indítványokra áttérve elsőnek Stubnya László szólalt fel és kéri a vezetőséget, forduljon felterjesztéssel a földművelésügyi minisztériumhoz, hogy az új erdőtvény végrehajtási utasításában tétessék lehetővé az, hogy az I. éves erdőőri és vadőri iskolások, valamint a magánvizsgát végzetek különböző vizsga útján az alerdézi képezést megszerezhessék.

Ugyanilyen értelemben szólalt fel még Kiss Géza, Schwendtner Antal, Honti Pál, Kecskés István és még többen.

Stubnya indítványát a közgyűlés elfogadja és felterjesztésre utasítja a vezetőséget.

Szy Ferenc indítványozza, hogy az alerdész-szakiskola túlmagas 50 pengő havi ellátási díja alacsonyabb összegben állapíttassék meg, továbbá a VI. elemi, illetve a II. középiskolai előképzettség emeltessék fel és az a négy középiskolához legyen kötve. A közgyűlés mindkét esetben egyhangú határozatot hoz.

Szóllósy kartársunk több indítványt terjeszt elő. Az alerdész-szakiskolába megkivánt előképzettséget ő is alacsonynak tartja és azt hosszabban fejtegeti, emelésének szükségét hosszabban indokolja.

Indítványozza a járási kerületi erdészeti segédszemélyzetnek az állami erdészeti segédszemélyzettel való egyenlő elbírálását és részükre az arcképes igazolványnak megadására hozza javaslatba.

A közgyűlés az indítványt elfogadta és a felterjesztés kivételével a vezetőséget bízza meg.

Németh József pápai kéri, hogy az egyesület járjon közbe a veszprémi püspökségnél, hogy a kegydíjak ne negyedévenként, hanem havonként utaltassanak ki. A közgyűlés Németh kérelmére utasítja vezetőséget, hogy azt kérelmezze.

Tüttő János kérelmének azt a részét, amely az állástalanok elhelyezésére vonatkozik, megértéssel vette tudomásul. Az egyesületnek a múltban is minden törekvése odairányult, hogy a tagok javait szolgálja, aminek természetes folyamánya, hogy minden eszközt felhasználjon a lehetőség keretein belül az állástalan kartársak elhelyezése ügyében.

Orosz László indítványát a nehéz anyagi helyzetre való tekintettel érdemben a közgyűlés nem tárgyalhatta, s afelett napirendre tért.

Végül következett özv. Stark Sándorné kérelmének tárgyalása, amelyben temetkezési segély kiutalását kéri. Azon körülménynél fogva, hogy fentnevezett több éven keresztül tagdíjat nem fizetett, özvegy Stark Sándornét a közgyűlés, alapszabályaink értelmében elutasítani volt kénytelen.

Több tárgy nem lévén, Daróczy Márton ügyvezető elnök a közgyűlést bezárja. Keresetlen szavakkal mond köszönetet a megjelenteknek és kéri őket, hogy vigyék el az egyesület üdvözlétét szerte e Csonkaházába s adják át mindazoknak, akik valamilyen oknál fogva a megjelenésben gátolva voltak.

Kmft.

Emlékirat.

Nagyméltóságú Miniszter Úr!

Kegyelmes Urunk!

1935. évi június hó 2-án megtartott rendes évi közgyűlésünk egyhangúlag hozott határozata értelmében egyesületünk, mely a Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzetnek egyedüli országos képviselője, s mint ilyen, a Magyar Erdészeti és Vadászati Segédszemélyzet összessége nevében és képviselőjében mély tisztelettel az alábbi alázatos kérelmünkkel járul Nagyméltóságod elé,

Kérve azokat bölcs megfontolás tárgyává tenni és az új erdőtörvény végrehajtási utasításában azok orvoslására módot adni kegyeskedjék.

1. A folyó év szeptember havában megnyíló alerdészszakiskolába való felvételhez megkívánt előképzettséghez a középiskola IV. osztálya köttessék ki.

2. Nagyméltóságodnak 51.483/1935. I. — I. számú magas rendeletével kibocsátott pályázati hirdetés szerint az alerdészszakiskolában fizetendő havi 50 pengő ellátási díj alacsonyabb összegben állapíttassék meg.

3. A volt m. kir. erdőőri és vadőri iskolát végzetteknek az alerdészi képesítés az iskola második évfolyamának elvégzése nélkül is lehetővé tétessék, mint a múltban összevont különbözeti vizsga letételével mód adatott a régi kétéves erdőőri iskolát és továbbképzőt végzetteknek az erdőgazdasági szakvizsga bizonyítvány megszerzésére.

4. Azokra vonatkozólag, akik szakképesítésüket magánvizsga letétele útján szerezték, az alerdészi cím viselését illetőleg az erdőtörvénynek 48. §-a alkalmazható legyen,

5. A járási kerületi erdészeti segédszemélyzet javadalmazás és nyugdíjazás tekintetében hasonló elbírálás alá essék az államerdészeti segédszemélyzettel, részükre a félárú vasúti jegy váltására jogosító igazolvány megadható legyen.

Nagyméltóságú Miniszter Úr! Kegyelmes Urunk!

Az alábbi öt pontban foglalt tiszteletteljes kérelmeinket az alábbiakban indokoljuk:

1. Vitán felül álló tény az, hogy a mai életviszonyok egész más előképzettséget kívánnak, mint az 55 év előttié. Ezt igazolja az a tény, hogy minden szakképesítésnél ma már jóval nagyobb képzettséget követelnek meg, s a tanéveket is mindenütt felemelték. Az új erdőtörvény életbelépése is ezt kellett volna, hogy eredményezze, ezzel szemben azonban éppen a szakoktatásnál nemcsak, hogy nem emelte az előképzettséget, de a már egyszer felállított erdőgazdasági szak-

iskolát, melyhez tudvalevőleg IV. középiskolai előképzettség kívántatott meg, megszüntette s az ezelőtt 27 évvel megkivánt VI. elemi vagy II. középiskolai előképzettséget hagyta meg, holott ma már a legutolsó ipari pályához is a középiskola IV. osztálya kívántatik meg. Az erdészeti tudomány a negyven év előtti állapotokhoz képest igen nagy fejlődést mutat, s így csak természetes, hogy a segédszemélyzettől is sokkal több tudást kíván, amit csak a nagyobb előképzettséggel bíró és mai kornak megfelelő szakoktatással lehet elérni.

Szükségessé teszi azonban a nagyobb előképzettséghez kötött szakképesítést az, hogy a folyó év szeptemberében megnyíló alerdész-szakiskola tananyagával az elemi iskola VI., illetve valamely középiskola II. osztályát végzett egyén vagy egyáltalán nem, vagy csak igen nagy nehézségek árán tud megbirkózni.

2. Az erdészeti személyzet ma nincs abban a helyzetben, hogy a gyermekei taníttatására havonként 50 pengőt fizethessen, mert rendszeren több gyermeke van s így képtelen gyermekei taníttatására ily nagy összeget fizetni. Nem lenne azonban méltányos, hogy éppen ezek gyermekei ne tudjanak bekerülni az iskolába anyagi okok miatt, bár köztudomású, hogy az ilyen családokból származó gyermekek az erdészeti pályára a legalkalmasabbak, mert az erdő iránti szeretet ezekben már a gyermekeikkel beléjük idegződött.

3. Az új erdőtörvény 48. §. 4. pontja úgy rendelkezik, hogy műszaki segédszolgálatra alkalmazható az erdő és vadőri iskolát végzett egyén is, mégis ki van zárva az alerdészi cím használatából s e címet csak úgy szerezheti meg, ha utólag még egy évre beiratkozik az alerdész-szakiskolába. A m. kir. erdőerdőőri és vadőri iskolát végzettek egyrésze már 10—15 éve erdészeti pályán működik, s éppen emiatt az új alerdész-szakiskolának második évfolyámára való beiratkozása nem lehetséges részben, mert egy évi szabadságot még feltételesen sem kaphatnak, de másrészt, mert nagy részük családos, többgyermekes apa, aki nem hagyhatja családját egy évig kereset nélkül, nem vonhatja meg családjától a megélhetés lehetőségét. A m. kir. erdőőri és vadőri iskola tanfolyamát ezideig mintegy 750-en végezték. Amennyiben az alerdészi cím használata ezeknek csak a második évfolyam elvégzése után volna lehetséges, tömeges jelentkezésük esetén, férőhely hiányában még a két iskola sem fogadhatná be őket.

Azok, akik a m. kir. erdőőri és vadőri iskola elvégzésével szerezték képesítésüket, nagyobb részük idősebb, meg lett ember, akiknek 17—24 éves gyermekemberekkel való internátusi érintkezése pedagógiai szempontból sem lehet előnyös.

4. Az új erdőtörvény 48. §-ának 4. pontja úgy rendelkezik, hogy műszaki segédszolgálatra alkalmazhatók azok az egyének, akik magánúton szerezték meg a szakvizsgájukat,

vagyis szakvizsgázott erdőőrök. Ezek részére az új erdőtörvény még csak módot sem ad arra, hogy megszerezhessék az alerdézi címet, bár ezek igen nagy része hosszú gyakorlattal rendelkezik s legtöbbször — főleg magánbirtokon — ma is nagyobb erdőbirtokon, mint kezelőszemélyzet működik. Ezek legtöbbször nem juthatott be még a béke időben sem a szakiskolába, mert oda csak meghatározott létszámú tanulót vettek fel s így kénytelenek voltak magánúton megszerezni szakbizonyítványukat. Ők ma az erdészeti segédszemélyzet legidősebb tagjai, hosszú évek tapasztalataival, akik már gyakorlatilag megmutatták tudásukat és rátermettségüket, helyettük beszél az a sok általuk létesített erdő, melynek létrehozásán annyit fáradoztak, s amely ma sajnos idegen kezekben van. Hosszú szolgálati idejük, becsülettel teljesített munkájuk. Hazájukért hozott vérdíjakat mindenképpen méltókká tette őket arra, hogy azt a címet, melyet ugyanolyan munkáért náluknál fiatalabbak megkaptak, ők is megszerezhessék.

5. A járási, kerületi erdészeti segédszemélyzet javadalmazása nem egységes, hanem az járásonként a gondjaikra bízott erdőbirtokok teherbíráshoz mérten más és más. Az államerdészeti segédszemélyzet javadalmazásának és nyugdíjazásának itteni alkalmazása Nagyméltóságod bölcs elhatározásával megoldható lehetne.

A járási kerületi erdészeti segédszemélyzetnek vasúti félárú jegy váltására jogosító igazolvánnyal való ellátása egyrészt szociális, másrészt szolgálati érdek. Az állami kezelésbe adott erdőbirtokok nemcsak ritka esetben képeznek összefüggő erdőkomplexumot, hanem azokat igen sok esetben jobban két-három közigazgatási járás kerületére szíjjelszórni már nem is lehetne.

A járási erdészeti segédszemélyzet egy s más esetben utazási átalány címén csak oly minimális összeget élvez, hogy ez az összeg, ha szolgálatát lelkiismeretesen akarja ellátni, utazási költségeit még csak részben sem fedezi. Az arcképes igazolvány juttatásával a járási kerületi erdészeti, segédszemélyzet ilyen természetű kiadásai felére csökkennének.

Nagyméltóságú Miniszter Úr! Kegyelmes Urunk!

Fent előadott kérésünket mély tisztelettel felhozott indokaink alapján kérjük megértő jószívvel megfontolás tárgyává tenni, s a törvény végrehajtási utasításaiban módot találni arra, hogy kéréseink kedvező elintézését nyerjenek, ami által Nagyméltóságod egy jobb sorsot érdemlő kar minden egyes tagját örök hálára kötelez le.

Kérésünket Nagyméltóságod jóindulatába ajánlva vagyunk
Esztergom, 1935. évi június hó,

hódolatteljes tisztelettel:

Daróczy Márton

ügyvezető elnök.

Brandt Vilmos

elnök,
ny. főispán, ország. képviselő.

Többeknek.

Több oldalról felmerült kartársaim részéről az a panasz, hogy miután a gazdasági szakiskolát, a továbbképzőt és a két-éves szakiskolát végzetek megkapták az alerdézi címet, azok nyugosznak babérjaikon és a többi végzettségű kartársainkkal mit sem törődve, jól érzik magukat és azok ügyeinek jobbrafordulásáért semmit sem tesznek. Ez, kedves kartársaim, merő valótlanosság, rosszakaratú ráfogás és alaptalan megrágalmazása mindazoknak, akiknek az egyesületi életünk vezetésében a legcsekélyebb része is van.

Az egyesület vezetősége sohasem mulasztott el egy pillanatot sem, hogy kartársaink ügyét előbbre vigye. Hogy az százszázalékban nem sikerült, az nem róható fel a vezetőség bűnéül. Tudom, vannak sokan, hogy úgy mondjam: akarnokok, akik azt hiszik, hogy hangos és öblös szóval talán mindent el lehet érni. Pedig a közmondás az mondja: „lassan járj, tovább érsz“. Én mindig a megértésnek, az egymás iránti szeretetnek és megbecsülésnek voltam a hive és az is fogok maradni, mert azt szentül állítom, hogy ilyen elvek vallása mellett tovább fogunk jutni, mintha ennek az ellenkezőjét valljuk, éppen ezért, akik azt hiszik, hogy az alerdézi rangsorba való besorozással révbejutottak, ölbetett kezekkel megelégedetten henyélnek, téves hitben vannak, mert nagyon sok kartársnak ezek közül van valamilyen hozzátartozója, aki a véletlen folytán az alerdézi cím használatának jogosságát el nem érte s ép úgy harcol érte, mint az a másik kartárs, aki csak valamilyen kikötés folytán lehet annak részese.

Kedves kartársaim! A vezetőség minden lehetőit elkövetett és elkövet a jövőben is mindent, hogy úgy az I. éves erdőri és vadőri iskolások, valamint a magánvizsgások közül mindazok, akik erre méltók és érdemesek, az alerdézi cím használatára jogosítva legyenek. Az eddig elért eredmények is mind a vezetőség érdemeinek tudható be s épp ezért szíves türelmét kérjük minden egyes kartársnak.

Vannak nyugtalan vérű emberek, akik azt sehogy sem akarják megérteni, hogy miért nem lett mindenki alerdész, ami

pedig világos és érthető, mert mint a multban nem lett mindenki mindjárt főerdőr, hanem először segéderdőőr, napi-díjas erdőőr, azután I. osztályú erdőőr, később szakaltiszt-főerdőr, s egy-két szerencsés kartárs lett a végén műszaki altiszt főerdőr. Amint a multban nem lehetett kiprovokálni az előléptetést, úgy azt most sem lehet tenni, hanem meg kell várni ez ügyben előterjesztett kérelmünk elbírálását.

Mi megtettünk mindent a kar érdekében. Olvassátok el kartársaim a földművelésügyi Miniszter úrhoz tett és személyesen átadott emlékiratunkat, amelyben benne van minden egyes kategóriába tartozó kartárs kérelme és panasza. Az egyesület vezetősége minden egyes kartárs jogos kérelmét és panaszát szívéen viseli, azonban lehetetlenséget egyik kartárs se kívánjon tőlünk, mert bizonyos dolgok feletti döntés mindig a legfőbb fórumoktól függ, nem pedig az Egyesület vezetőségétől. Mi a magunkét mindig megtesszük, hogy aztán ez nem történik mindig úgy, amint azt szeretnénk, annak nem mi vagyunk az okai.

Az emlékirat átadásakor kilátásba lett helyezve a legnagyobb fokú megértés, jószándék és jóakarát. Felsőbbségünk állandóan figyelemmel kíséri a mi ténykedésünket és működésünket és miután látják azt, hogy az mindenképpen helyes irányban halad, a lehető legnagyobb megértéssel vannak irányunkban. Éppen ezért, kedves kartársaim, az a kérésem külön-külön és azután együttesen is Hozzátok, hogy felfelé a köteles tisztelet, egymással szemben a megértés, lefelé pedig a megértéssel párosult jószándék és jóakarát legyen irányelvünk, nem pedig az erőszakoskodás, türelmetlenség és a vezetőség nehéz és fáradságos munkájának meg nem értése.

Felsőbbségünk jószándékát ismerve, rövidesen minden jogos kívánság orvoslásra fog találni.

Daróczy Márton.

Kimutatás.

Egyesületünk közgyűlésének határozata folytán, a tagdíjhátralékokat a következő összeállításban mutatom be:

I. csoportba tartoznak egyesületünk rendes tagjai, a nevük utáni számok jelzik az 1935. évi június hó végéig esedékes tagdíjhátralékokat.

II. csoportba tartoznak egyesületünk azon tagjai, kik — bár ki nem léptek — lapunkat el nem fogadják, lakhelyváltás miatt a lapot kézbesíteni a posta nem tudja és visszaküldi, vagy „Ismeretlen“, „Elutazott“, „Nem kell“ stb. felírással szintén visszaküldi. Itt a kimutatott hátralék 1934. év végével left kimutatva.

Ill. csoportba tartoznak egyesületünkben való kilépésüket bejelentett kartársak. Itt a hátralékot azon év végéig tüntettük fel, amikor a kilépés bejelentése megtörtént, vagy a kötelező három évi tagsági díj erejéig. Mind a három csoportban szereplő kartársak által ez évben pünkösöd előtt befizetett összegek már elszámoltattak, míg a június 9-ike utáni befizetések elszámolást még nem nyertek.

A kitüntetett hátralékoszszegben bennfoglaltatnak az esetleges temetkezési járulékösszegek is, mert mint az egyesület minden egyes esetben elhunyt és igényjogosult tagja után fizetési kötelezettségének eleget tett, így viszont 1933 év végéig a járulékok befizetését is jogosan követelheti. A családtag (feleség) továbbra is évi 6 (hat) pengő tagsági díjat fizet.

Az I. csoportban a nevek utáni kipontozás azt jelenti, hogy ezen kartársak kartotéklapja (számlanyilvántartás) még nem áll rendelkezésünkre, így ezt már lehetőleg lapunk következő számában közölni fogjuk, a két vonással jelzettek pedig azt jelentik, hogy azok nem tartoznak.

Úgyszintén a lapunk t. előfizetőinek hátralékát — idő rövidsége miatt — most kimutatni nem állt módunkban, ezt is a következő lapunkban fogjuk közölni.

Amennyiben valamely kartárs a kimutatott hátralékot túl magasnak tartaná, a kezei között lévő feladó-vevények csatolása mellett forduljon teljes bizalommal hozzám és 4–5 évre visszamenőleg — fáradságot nem kimélve — szívesen felülvizsgálom a kartotékot és azt a valóságnak megfelelőleg helyesbítem, de ehhez viszont csak teljesen hiteles adatok szükségesek, mert ezek nélkül munkám nem vezet eredményre.

Miután közgyűlésünk úgy határozott, hogy a II. és III. csoportban feltüntetett kartársak hátraléka azonnal, míg az I. csoportban lévő kartársak közül a két évnél régebbi tartozása szintén azonnal, ügyvéd útján, bíróságnál, per útján behajtandó, — arra kérem Kartársaimat, hogy az esetleges túl magas költségeket elkerülendő, rövidesen mindenki rendezze adóságát.

Kartársi üdvözléssel:

Kolb Gyula

egyesületi főszámvevő.

I. csoport.

Almersdorfer László	99.22	Ábel Ferenc	15.00
Alscher Árpád Zoltán	44.72	ifj. Ági Ferenc	22.27
Ambrus István	81.22	id. Babó József	98.26
Andó Imre	13.50	ifj. Babó József	15.00
Antal Ferenc	82.22	Bagi József	60.00
Antal János	23.50	Bagosi Sándor	39.22
Aponyi József	3.—	Bágo Bertalan	18.80
Aschenbrenner Lőrinc	54.72	Bajnok Imre	21.50
Auer Geza	19.50	Bakos Károly	68.50

v. Ballabás János	4.—	Borteleky László	98.22
Ballabás Sándor	17.50	Bóné András	15.—
Balázs Ferenc	86.50	Bóznér János	6.89
Balázs József	37.50	Bozor Ferenc	10.80
Balcsó István	94.02	Bozsoki József	19.22
Balga Ágoston	66.82	Bödöcs Antal	8.30
v. Balogh András	65.—	özv. Bögözy Gyárfásné	—.—
Balogh Bálint	22.90	Bölcs István	—.—
Balogh József Bakony- szentlászló	18.55	Böndör István	30.—
Balogh József Debrecen	66.72	Bratu Lajos	—.—
Bank István	92.32	Brauer Herman	6.—
Baranyai György	61.—	Breczkó Dezső	72.47
Baranyai Lajos	6.—	Bretus László	80.80
Barnóczky István	60.30	Brubel Ferenc	49.22
Barta Lajos	85.72	Bruger Géza	66.82
Bartha Ferenc	112.50	Bugyi András	10.80
Bartha László	53.22	Bujtás József	—.—
Bartos József	28.22	Bukri József	91.22
Bácsa János	98.22	Csabalik Gyula	55.84
Bácsi Béla	11.30	Csaly Pál	14.—
Bácsi Ferenc	58.22	Csath József	45.22
Bálint Lajos	20.—	Csák Gynla	—.—
Bánfai Mihály	—.—	Császár Lajos	19.—
Bárány Sándor	27.—	Csekey János	20.—
Bárdió Zoltán	26.22	Cselédes Mihály	67.04
Bárdos Zoltán	15.—	Csemba Lajos	26.80
Becsei Ferenc	7.50	Csernyi Sándor	6.—
Belányi Vilmos	3.50	Csepi László	13.30
Bene István	4.50	Cservenák Márton	21.50
Berényi István	16.—	Cservenka Ferenc	6.—
Berze János	38.52	Csicsor István	41.50
Berze Lajos	28.50	Csillik Gyula	—.—
Berzeviczy János	61.—	Csizmadia Gyula	—50
Békessy Ferenc	7.50	Csizmadia Vince	58.72
Béldi Ferenc	9.—	Csóka György	39.50
Békés Ferenc	2.—	Csóka Józef	13.50
Béres József	36.—	Csoma Ferenc	42.—
özv. v. Bézi Imréné	33.25	Csuka János	29.50
Bittmann Gyula	19.50	Csukly Ferenc	36.50
Bodor József	24.80	Czakó Ferenc	84.72
Boldizsák Tamás	37.82	Czepeczauer Pál	32.80
Borbély József	7.—	Czinke Ferenc	13.—
ifj. Bordács István	8.—	Czirják Ferenc	65.72
Bóczér Sándor	31.—	Czumpf Imre	—.—
Borhegyi István	38.50	Dabranoki Mihály	93.22
Boros József	100.72	Dallos Géza	22.50
Borsos Jenő	43.—	Dampf Gábor	22.25
		Daróczy Márton	—.—

Dávid József	65.72	Fenyvesi János	37.—
Deák Ferenc	85.50	Fenyvessy Sándor	64.52
Deák István	30.—	Ferencz Károly	6.—
Deák László	11.50	v. Ferenczy György	60.50
Deáki Dezső	44.—	Fischer Géza	—.—
Deli Antal	10.—	Fischer Gézáné	—.—
Dékány János	42.22	Fischer József	58.—
Dobrovics Dániel	25.50	Fodermayer Ferenc	9.—
Doktor Antal	18.—	Fodor István	80.22
Donázi Ferenc	116.72	Forgács Mihály	—.—
Dózsa János	31.—	Forgács Pál	9.—
Dubek Géza	19.02	Forró Sándor Haláp	104.72
Dubek József	22.02	ifj. Forró Sándor Nyiradony	78.22
Dürwagner András	17.80	Fortenbacher Nándor	41.—
Dzsupin János	91.72	Földes Kálmán	51.50
Eged János	113.72	Földi János	43.72
Eidenpenicz Ferenc	42.22	Füzi István	—.—
Elsék László	48.—	Füzi János	18.—
id. Elsék Mihály	49.22	Gaál Benő	—.—
ifj. Elsék Mihály	Gaál Benőné	—.—
Emmer Antal	10.—	Gaál Dániel	65.58
Endrődi Sándor	9.—	Gaál László	41.02
Endrődi Sándorné	9.—	Gabnai József	41.22
Enzsöl Gyula	—.—	Golda Mihály	6.—
Enyedi Béla	61.22	Garay János	43.66
Eötvös Béla	16.50	Garami Árpád	6.02
Erben József	6.—	Garami Árpádné	3.—
Erdélyi István	12.—	Garami László	7.50
Erdősi József	41.50	Garda László	5.—
Ézsi Lajos	81.30	Garamszegi Sándor	44.76
Ézsiás János	49.94	Gavra Lajos	113.72
Farkas János Gyulaj	17.30	Gazdag János	11.—
Farkas István	53.72	Gábris István	28.—
Farkas József Monostor- falva	9.—	Gábris József	6.—
Farkas József Tótvázsony	79.30	Gábor János	98.52
Fatalin László	7.80	ifj. Gábor Sándor	52.—
Fábián János	84.76	Gera József	63.72
Fehér Lajos	94.28	Gere Antal	—.50
Fehér Sándor	88.22	v. Gerle Zoltán	6.—
Fejér Kálmán	66.36	Geschwind Sándor	25.—
Fejér Zoltán	64.22	Gimesi Ádám	6.—
Fekete Boldizsár	97.30	Glázer András	91.74
Fekete Gábor	70.22	Glázer János	43.—
Fekete Imre	6.—	Glück Mihály	85.22
Fekete József kutasó	64.—	Goldschmidt József	81.72
Fekete József Galgamácsa	78.54	Gombás György	76.—
Fekete László	30.—	Gottvald Pál	12.—
		Göndör Béla	99.22

Göndöcs Imre	39.—	Horváth István Vadaskert	25.—
Gögös István	26.80	Horváth István Baja . . .	20.12
Gráczner János	34.22	Horváth János Lakitelek	45.47
Grellneth János	27.33	Horváth János Jutas . . .	84.22
Grünceisz Alajos	42.80	Horváth János Vitnyéd	23.80
Grüner Mihály	48.90	Horváth János Kőszeg . .	13.45
Gulyás Géza	48.—	Horváth József Kereki . .	38.22
ifj. Gunszt Ferenc	11.50	Horváth József Kapuvár	10.—
Györki József	37.—	Horváth József Pusztama-	
Györki László	17.80	marót	107.72
T. Györkő Vilmos	18.—	Horváth József Középrigóc	63.62
Győrvári József	35.80	Horváth József ifj. „	7.50
Gyuga János	—.—	Horváth Károly	14.—
Gyurkó Bálint	83.22	Horváth Lajos Jutas 269.	
Gyűszű József	35.22	számú	71.96
Habina Pál	13.—	Horváth Lajos Jutas 307.	
Hadai István	122.72	számú	107.—
Halvax Andor	5.—	Horváth Lajos Bögöte . . .	7.50
Hamar János	13.—	Horváth Sándor	11.—
Haracsay István	35.—	Hottovi József	—.—
Harangozó József	16.30	Hovány Lajos	91.50
Harihovszky József	50.74	Huber Ferenc Szentpéter-	
Hartl István	4.—	földe	13.30
Hasznosi János	—.—	Huber Ferenc Kisherend	35.50
Hauk Ferenc	39.60	Hugli Pál	64.30
Havasi János	47.08	Hugyetz István	15.30
Hegedűs József	108.70	Huszár János	6.—
Hegyi Antal	36.30	Huszthy Lajos	—.—
Hegyi János	90.72	Ignáth András Hbőször-	
Heinisch Mihály	93.27	mény 283. sz.	50.22
Heltay Árpád	40.80	Ignáth András Hb. 891.	44.72
Hencsey József	12.78	Ihlye Tivadar	48.22
Hermann Ferenc	10.—	Illés István Káptalanfa	46.10
Hesz Ferenc	23.—	Illés István Bak	40.—
Hessz Pál	58.50	Illés János	27.30
Hevesi Bertalan	85.30	Imberger István	28.80
Hoffer Ferenc	7.—	Imre Péter	6.—
Hoffmann Endre	40.74	Jakli János	105.22
Hoffmann Mihály	4.—	Jakubéczi Gábor	33.—
Holczer Gyula	66.80	ifj. Jambrik Károly	16.—
Holló Sándor	2.54	Jancsár Mihály	57.72
Honti Pál	4.50	Janicsek Antal	—.—
Hornyánszky Antal	80.56	Járosch Ernő	—.—
Horváth Elek	27.10	Juhász András	80.50
Horváth Endre	14.—	Juhász János	57.84
Horváth Géza	81.—	Kaderják Ferenc	78.72
Horváth György	11.80	Kákonyi Lajos	31.72
Horváth István Zirc	72.77	Kalász István	14.50

Kalcsó József	31.84	Kleé Vendel	45.—
Kálínger István	32.80	Klucs Ferenc	49.58
Kalmár Imre	33.22	Kocsis Lajos	55.22
Kalota Jenő	36.—	Kojnok Pál	49.22
Kántor Benedek	54.—	Kolb Gyula	—.—
Kántor Benedekné	21.—	Kolos János	66.30
Kanyar István	72.22	Kolozsváry István	85.72
Kapui Béla	15.—	Komáromy László	18.30
Kardos Ferenc	11.—	Komor Gábor	87.22
Kardos Szabó Vendel	9.50	id. Konrád Béla	43.72
Károlyi György	14.30	Koreny János	99.64
Kárpáti András	47.50	Koroknay István	36.50
Kasza József	32.—	Kóri Ernő	—.—
Kaszás Gyula	27.—	Kósa András	10.30
Katona Ferenc	12.90	„ Ferenc	—.—
ifj. Kecskés István	12.—	„ István	20.—
Kecskés László	—.—	„ János	30.80
Kelemen József	128.72	„ József	90.—
Keltai József	12.—	Kostyál János	6.—
Kemény Imre	7.50	Kosztolánczi Pál	26.22
Kemény Mihály	12.50	Kothay István	30.—
Kerek István	36.—	„ Mihály	1.70
Kerekgyártó László	7.50	Kovács Antal Csapod	18.—
Keresztes Ferenc	2.30	„ Ferenc Zákánytelep	7. 0
Keresztes Ferencné	15.—	„ Ferenc Királyszállás	—.—
Kertész László	45.—	„ F. né	—.—
Készler Károly	44.—	„ Ignác	11.—
Keszthelyi Gábor	79.02	„ János Nyirmegyes	17.50
Király Lajos	8.50	„ „ Pusztamérges	28.22
Király Sándor	—.—	R. „ István	23.46
Kiricsi János	53.50	„ József Hajmáskér	1.50
Kiss Aladár	21.—	„ „ Guth	45.22
Kiss Ferenc Veszprém	98.22	„ Károly Kecskemét	47.—
Kiss Ferenc Pécs	14.—	„ „ Monostorapáti	37.80
Kiss Gábor	65.22	„ Lajos Királyszállás	81.50
Kiss Géza	18.—	„ L. ifj. Tornyospálca	62.80
Kiss György	11.50	„ „ „ Gödöllő	7.50
Kiss István Markaz	51.30	„ László	35.—
Kiss István Kótpuszta	25.22	„ Mihály	29.—
Kiss István Vát	68.—	„ Vince	9.—
Kiss János Alcsut	39.—	Kováts Ödön	25.—
Kiss József Pécs	3.16	Kozma András	97.72
Kiss József Kereki	25.22	„ Sándor	3.—
Kiss József lharkút	30.80	Ködmön Ignác	21.24
Kiss Károly	19.50	Kökényesi Sándor	38.44
Kiss Sándor	88.22	id. Körmendi Gyula	9.—
Kis Prumik Pál	73.22	„ „ Gyuláné	9.—
Kis Tóth Tamás	25.66	ifj. „ Gyula	9.—

Körmendi Gyuláné	9.—	Markó János	12.—
Körmöczy Illés	—.—	Marosits Pál	17.—
v. Kőrösi András	56.—	Martinek Ferenc	76.50
Kővári Gyula	49.22	Maszlagi Géza	102.52
Köveskúti Imre	16.50	Marton László	12.—
Kroyer János	—.16	Mata László	85.22
Kucsera Ferenc	48.28	Matthes Béla	6.—
Kulics Győző	17.72	Mazányi Géza	47.—
Kummert Lajos	„ Gyula	—.—
Kurali Gyula	12.—	„ Imre	9.50
Kurczweil Dezső	61.22	Máramarossy Gyula	54.58
Kuszinger János	44.50	Márkus Mihály	6.22
Kutics István	24.50	Márton József	98.22
„ József	62.24	Máté István	28.—
Lakatos László	96.72	Mengyi István	27.—
Laky József	8.—	Mészáros András	21.50
Lankovics Mihály.	12.50	„ Gyula	41.52
J. Lányi András	—.—	„ János	58.24
László János	26.50	„ József
Lehoczky Alajos	53.26	Mihályi Jenő	69.72
„ Kálmán	111.72	Mihályka Béla	18.50
Lencz Ferenc	65.75	Miholics István	4.—
Lengyel József	1.50	Miklai Kálmán	31.50
„ László	16.—	Miklós István	87.22
Lents Miklós	30.—	Mikus Gyula	79.04
Légrádi Mihály	15.—	Milos József	63.—
Lipkovics János	43.—	Miltényi János	3.04
Lojzi Béla	6.—	Minárcsik Ferenc	6.—
Lovas János	12.—	„ Mihály	20.10
Lőrincz János	9.—	„ Mihályné	7.30
„ Károly	108.24	Mirk János	47.22
Lukács Illés	18.50	Mocsár András Nagycsere	85.22
„ István	84.—	„ „ Haláp	42.22
„ Lajos	66.22	„ Gábor	69.22
Lukácsy József Győr.	90.72	Mocsári Antal	99.56
Maár Károly	3.—	„ József	36.—
Magasházi János	11.90	„ Rezső	20.50
Magyar Jenő	18.—	Mohácsi János	17.—
„ József Aklipuszta	38.22	Molnár András	1.—
„ „ ifj. „	8.—	„ Andor	54.—
„ „ Németlukafa	24.—	„ Bálint	17.52
„ Miklós	103.02	„ István	59.22
Mayer Ferenc	29.—	„ József Miskolc	12.—
özv. Mayer Oszkárné	8.20	„ „ Szomfova	6.—
Major István	26.—	„ Lajos	64.97
Makk Gyula	62.72	„ Zsigmond	108.22
„ Lajos	84.23	Moóri János	18.—
Malusinszky Pál	—.—	Muckentáler Jenő	32.—

Murányi János	3.—	Novák Ferencné	21.—
Mustó Ferenc	1.25	„ Károly	23.—
Müller János	4.—	„ Péter	9—
„ István Csopak	30.50	Novodárszky Gyula	60.24
„ „ Nagybörsöny	100.74	Nyemecz József	44.22
Nagy Alajos	65.—	Nyitrai Kálmán	62.72
„ Antal	75.50	Ohád János	3.—
„ Imre	6.—	Olejnák János	6.—
„ János Kécskemét	109.78	Ondrik Mihály	93.26
„ „ Sárospatak	10.—	Orosz Gyula	72.72
„ „ Debrecen	102.22	„ Imre	50.—
„ József Gyöngyös- solymos	3.—	„ László	67.60
„ József Herencsény	43.—	Orzsonits István	97.22
„ Lajos	88.72	Osgyan István	4.50
v. Nagy Lajos	35.50	id. Oszvald János	59.22
B. Nagy Miklós	53.22	ifj. „	53.—
Nagy Sándor Orosháza	6.16	Ódor Imre	40.82
„ „ Tolnatamási	50.—	Quiricó László	36.50
„ „ Debrecen	41.22	„ Sándor	95.—
„ Vince Buják	34.—	Pajor László	12.50
„ „ Vajszló	2.80	Pakodi Gyula	20.—
Nahoczky Antal	16.22	Palaczky István	34.25
Naszlady Sándor	31.50	Paltesz Ferenc	46.72
Nádas Károly	—.—	Papp Ferenc	34.50
Nádaskay Richárd	58.82	„ István	89.72
Neumann Lajos	100.72	„ József Tatókilap	—.—
Neusinger Lajos	6.—	„ „ Almamellék	17.—
Nemes József Lőrinc	43.—	„ László	47.72
Nezdei György	24.—	v. Papp Mihály	57.22
Neznik István	79.50	Pasztorek Antal	—.—
Németh Ferenc	49.22	„ Sándor	78.16
„ Géza	9.—	Pataky Árpád	73.22
„ Ignác	15.50	Patyi János	30.—
„ István Lenti	70.22	Pál István	—.—
„ „ Tura	39.—	Pálfy Mihály	47.50
„ János	2.—	Páris Sándor	108.74
„ Józs. Középiszkász	22.37	Páthy József	45.—
„ „ Pápa	19.30	Perhács Péter	—.—
„ „ Körmend	46.—	Péter János	6.—
„ „ Horomfa	19.72	Péterváry Tivadar	6.—
„ Károly	39.22	Pfaffschise Gyula	35—
„ Lajos Köveskút	50.98	Pilippós Zsigmond	32.—
„ „ Neszmély	71.—	Pintér László	82.72
„ Sándor	—.—	Pintyili László	87.34
Némethi Lajos	76.54	Pipás András	40.50
Niszler József	—.—	Piroska István	63.10
Novák Ferenc	42.52	Podhorszky Béla	44.72
		Polyánszky László	6.—

Poprádi Béla	105.—	Ruppert József	8.—
„ János	45.22	Ruzsits Pál	25.—
„ Jánosné	18.—	Salamon Ferenc	59.22
„ Kálmán	9.—	Saliga János	19.—
„ Kálmánné	9.—	Sági Béla	49.22
Pothánszky József	66.50	„ Gábor	49.22
Póczos Boldizsár	73.—	„ János	4.—
„ Sándor	40.50	„ Jánosné	3.—
Pöke István	6.—	„ Pál	17.—
Pölöskey Lajos	51.45	Sándor Imre	58.22
Pörcz Sándor	57.72	„ László	56.22
Praveczy János	58.—	„ Zoltán	75.22
Prém Béla	61.97	Sárosdi János	34.—
Próder István	8.—	Schleichart Nándor	49.02
Prókay Gyula	69.24	Scheily Antal	62.54
„ József	79.72	„ Lipót	10.50
Rab András	—.—	Schilling György	58.29
Rádoczi Gyula	—.—	Schmidt József	14.52
Raffel Miklós	41.47	ifj. Schmuck György	18.—
Rajnai Ferenc	6.24	Schmuck János	144.24
Rakonczi János	18.—	Schóbert János	7.50
Rausch Gyula	10.—	Schütz Gyula	105.24
Reiland János	61.22	Schwendtner Antal	28.50
Reitinger Ferenc	24.—	Sebők Sándor	16.50
„ István	35.94	„ Sándorné	12.—
Rejtő Róbert	5.50	Seifert József	101.22
Repity József	15.—	Serfőző József	120.22
Rezenka Ágoston	49.50	Simon György Szenna	35.72
v. Répás Román	48.72	„ „ Sztpéterföldre	16.25
Répásy Ferenc	20.82	„ István „	18.—
Rhubi Kelemen	43.—	„ János Nemeskolta	30.—
Richter Gyula	33.—	ifj. „ „ Gyékényes	15.50
Riedl Hugó	12.—	„ József	30.—
Rieder Ferenc	104.22	„ Péter	59.—
Riskó Gyula	79.22	Simonyi Antal	46.22
Rombai László	97.72	Sinka Ferenc	4.—
Rosenberger Pál	12.50	Sipos György	6.—
Rosta Imre	108.72	Sipőcz János	39.—
Rottenhoffer Andor	111.50	Skandera János	51.97
ifj. Rotthweil Miklós	3.50	Slanszky Ernő	8.50
Rozenberger Jakab	43.—	Smiró János	4.50
Rozmán József	53.22	Solymosi János	12.—
„ Lajos	13.50	Somosi János	32.72
Róka Béla	95.50	Sóki György	1.—
„ József	85.50	Soós Ferenc	24.25
Rónás Ferenc	3.50	Steer Ferenc	19.—
Róth János	16.—	Stegena Béla	32.—
Rumi László	—.—	Sték Mihály	18.70

Steiner József	17.72	Szaszkó István	11.—
Stift Géza	9.50	Szatmári József	6.50
„ Kálmán	6.—	Szauer Béla	16 —
id. Stróbl József	6 —	Szász Nándor	90.50
ifj. „ „	11.—	Szedlmeyer György	88.—
Strumperger István	6 —	v. Szekeres Károly	6 —
Stubenwoll Rezső	6.—	Szelei József	2.90
Stubnya László	18.—	Szeman Péter	84.22
„ Mihály	7.02	Szembratovics Mihály	—.—
Stumpf Antal	—.—	Szemenyei József	40.—
„ László	50.50	Szentirmay Sándor	60.52
Suppán István	3.50	Szerencsés Mihály	4.04
Surin István	48.12	Székács Endre	43.22
Sümegei István	71.50	Szél János	54 —
„ János	83.50	Szij Ferenc	—.—
„ László Alsószeleste	102.22	Szijaártó József	2 —
ifj. „ „ Uraiújfalu	50.47	Sziklai Gyula	3.14
Svát István	4.—	Szilágyi József	12.22
Svágell Ferenc	9.—	Szimeiszter József	74.22
Szabados Dezső	—.—	Szinger Vilmos	9.50
Szabó Antal	43.—	Szklénár Mihály	25.50
„ Elek	44.—	Szládek István	6.—
„ Ferenc Mezőtúr	8.—	Szobonya Alajos	80.50
„ „ Uzsa	16.—	Szolnoki Antal	108.22
„ Géza	33.—	Szöke József	40.92
„ Gyula	72.50	Szöllösi József	26.—
„ István Vitnyéd	38.50	„ Sándor	15.50
„ „ Bakonycsere	101.77	Sztaczkó János	16.50
„ János Balatonendréd	32 —	Sztarcsevits János	22.40
„ „ Csolnok	—.—	Sztreborny György	104.22
„ Jenő	6.—	v. Szuhay Miklós	43.88
„ József Kishagymás	13.—	P. Szücs József	91.22
„ „ Répáshuta	111.12	Szücs Lajos	—.—
„ Kerepes	3.—	Tajnel János	—.—
„ Márton	62.27	Takács János	81.—
„ Péter	12.50	„ László	5.—
ifj. Szabó Vendel	—.—	„ Sándor	38.22
Szalay Gyula	—.—	Tálas Ferenc	108.98
„ József	101 —	Támton Imre	78.50
„ Lajos	7.—	Tar Imre	6.—
id. „ Péter Esztergom	98.50	Tarafás Mihály	—.—
ifj. „ „ Döbrököz	62.25	Tarnai Gusztáv	2.52
„ Sándor	7.—	Tavas István	97.—
Szalczzer Antal	—.—	Terény Pál	56.—
„ Antalné	—.—	Teszárs Vilmos	8 —
Szanyi József	55.22	Tíhanyi István	6.—
id. Szarka András	51.—	Tillhof József	9.50
ifj. „ „	6.—	Timár Ferenc	5.—
		Torda István	6.—

Torma Lajos	21.—	„ Pál	34.12
Tófaj Vendel	83.72	„ Sándor	6.—
Cs Tóth Ferenc	13 28	Vargyas András	64.22
Tóth Imre Hajdúböszörmény	65.22	Varsányi József	37.—
„ „ Németlukafa	4.—	Vas Pál	6.—
„ István Esztergom	9.50	Vass Vilmos	70.22
„ „ Csörötnek	62 —	Vasváry Gyula	24.22
„ „ Radostyán	6.—	„ Károly	65.80
„ János Pécsvárad	79.22	„ Vilmos	5.50
„ „ Kölked	6.—	Várhegyi Gyula	—.—
„ „ Dusnok	36.50	Várszegi György	47.50
„ József Zánka	91.62	Verner József	12.50
„ „ Szentjakab	11.02	Vidovics János	30.—
„ „ Hővej	27 —	Viertl Mihály	38.—
„ „ Gödöllő	96.24	Vigh Gyula	81.72
„ „ Bernecebaráti	42.58	Vigh István	45.22
„ „ Kóspallag	95 72	Vincze Sándor	12 —
„ „ Mogyoród	Vörös Ferenc	34.—
„ Lajos	1.50	ifj. Vörös István	3.—
„ László	102.50	Vörös János	70.22
„ Márton Veszprém	23 22	Weiler Lajos	31.72
„ „ Jászberény	42.50	ifj. Weiner Mihály	17.—
„ Mihály	—.—	Weisz János	9.—
„ Sándor	100 52	„ Gyula	6.—
Tömösváry Miklós	Zakár József	97.77
Tölgyes Lajos	7 12	Zalka Károly	36.22
Töke István	6.—	Zengraf József	55.22
Törkenczy István	88 02	Zolnai Imre	89.22
„ János	3.16	ifj. Zöldi Ferenc	90.50
Török Zselenszky János	16.50	Zwillinger Oszkár	29.22
Tura Miklós	34.—	Zsargó Gábor	88.—
Turánszky István	91 52	Zsarnóczay Kálmán	47.22
Türk Antal	73 22	Zsidi Lajos	2.—
Tüske István	121.22	Zsigmond Endre	54.50
Tüttő János	19.—	özv. Zsurilla Antalné	3.—
Ughy József	—.—	Zsurilla Lajos	79.22
Ujlaky Tivadar	58.—	Zsurzsmann Tivadar	12.—
Ünnep István	90 —		
id. Vaczula Ferenc	18.—		
ifj. „ Ferenc	33.22		
Vancsura Antal	—.—		
„ István		
Varga Gyula	63.22		
„ János	33.06		
„ József	22.—		
„ Lajos Rédics	67.50		
„ „ Enying	20 22		
„ Mihály	17 —		

II. csoport.

Antal Imre	18.22
Baka János	36 —
Bali János	78.22
Balogh József	56 72
Bangó István	60 72
Bangocs János	61.—
Binghoffer Bernát	55.—
Bodor György	23.72
Bognár János	36.22

Bombola Mihály	108.50	Keller Ferencné	26.—
Borbás István	38.—	Kirchner Ferenc	83.22
Böhm István	18 —	Kiss Mihály	18 —
Bugri József	50.80	Komócsin István	17.—
Csalányi János	108.74	Kormos József	83 22
v. Csepeli György	64 22	Kottay János	86.72
Cserődi István	50.72	Kovács Béla	24 72
Deák Rudolfné	28.—	„ János Simaság	66 72
Dedrik János	27.22	„ „ Mátészalka	21.22
Dollentz Géza	103.—	„ József (katona).	18 —
Dózsá Pál	15 50	„ Pál	50.22
Droppa Gusztáv	17.50	ifj. Kroyer János	30 —
Droppa Józsefné	26.50	Lakatos Ferenc	67 72
Dudás Károly	10 —	Latzkó István	89.72
Farkas Isváné	20 50	Magyar János	36 72
Farkas Mihály	37.22	Márton Bálint	81.22
Filó Jenő	63 —	Mesics Imre	96 —
Fodor Imre	60 28	Mészáros Pál	52.22
Fülöp Pál	64 72	Miklai János	59.72
Galgóczi Gyula	53.22	Molnár István	98 22
Gáspár Ádám	42.22	„ János	36 —
„ Ferenc	27 —	Mórocz István	43.22
Geguss Endre	72 22	Nagy Imre	75.22
Gelencsér János	76 07	„ László	35.72
Gergely József	89 28	Nendl József	36 —
Gubicza Imre	12 —	Neumann Nándor	56.—
Hadarits József	51.62	Németh József	11 50
Haisler István	19.—	„ Lajos	18 —
ifl. Heisz József	30 22	ifj. Noll Ferenc	18 —
Hidvéghy Ernő	83.—	Ölveti Sándor	28.72
„ Ernőné	23 —	Padlovits István	34 22
Horváth Alajos	63 72	Papp István	99 22
„ Alajosné	23.72	„ János	48 22
„ István	79 22	Part József	49.54
„ József	87 22	Pál Lajos	60.—
„ Lajos Vép	16 —	Percel János	44.—
„ „ Nagyrákos	28.—	Perkács István	36 —
„ Rezső	36.22	Petrovszky Miklós	104.22
Hugyetz István	18.—	Petrucka György	43.72
Ilka Lajos	12.—	Pitvein Ciprián	30.—
Illés Ambrus	65 22	Pintér Gergely	57.—
Jagicza Ádám	71.—	Pintér József	57 22
Juhász Imre	9.—	„ Pirkhoffer Ferenc	18.22
Jung Kálmán	42.72	Rámpl Ferenc	44 —
Káposzta Mihály	43 —	Samu Ferenc	9 —
ifj. Kardos Szabó Vendel	8 30	Scheili Kálmán	92.02
Kálmán Gábor	19.72	Schëda Béla	15.—
Kálmánczhelyi László	57.72	Schubauer Jakab	113 04

Schuppauer Mihály	70.52	„ János Kecel	33.—
Sipos János	56.97	Fehér Béla Csákvár	36.—
Sipőcz József Lesencze-		Fejes Gyula Kup	35.22
istvánd	64 22	Fellner Vendel Pápateszér	47.72
Soltész Gyula	96 72	Fekete Ferenc Bakonyjákó	68.—
Stark József	70 22	Ficza Ferenc Nagyörzsöny	41 02
Suri István	84.22	Gregán János Nagylóc	34 —
Szabó Ferenc	64 72	Gospodárics Ferenc Pécs	12.—
Szalay Tivadar	36.50	Hajabács Károly Esztergom	20.90
Szödi István	45.—	Hantos Ede Esztergom	32.—
Szöke László	87.72	Hársas Lajos Gasztony	23 80
Sztollár István	23 22	Hegyí Károly Ugod	39.02
Sztruhár János	50 72	Hornyak István Abaujkér	69.20
Takács Frigyes	21 50	Horváth Antal Szende hely	12.—
özv Takács Lajosné	43 —	„ Gyula Jutas	72.—
Teszárs Rezső	99 22	„ Imre Parád	25.—
Tóth András	46 94	v. „ József Valkonya	20.80
Tschürl Mátyás	60.—	Huber Imre Bolipuszta	1.72
Ujházy János	92.30	Hunyadi József Tardos	84.72
Varga András	36 22	Jacsmarik Barna Parád	24 —
„ Ferenc Salgótarján	34.22	Jedinák János Diósgyőr	28.—
„ „ Pécsvárad	89 50	„ Lajos Varbó	18.80
„ István Dobrony	63.22	Jasztrapszky János Tardos	20.48
„ „ Pomáz	70.22	Kalmár Dezső Királyhalom	13.22
„ József Kósd	72 22	„ Gyula Páka	18.—
Vasváry József	54.22	Kaluczky István Tuskós-	
Vincze János	75.22	puszta	9.20
Wicha János	92.—	Kangyal György Tatár-	
Wopicska Gusztáv	43 22	szentgyörgy	45.54
Zsigmond György	106 47	Kálmán Péter Rákoske-	
Zsurnovszky Tádé	21.50	resztúr	26.—
		Kemény Lajos Pusztakarád	7.—
		Kernya István Sükösd	49 81
		Kiss István Győr	8.63
		Kiss József Leányfalu	13.—
		ifj Konrád Béla Király-	
		halom	17.50
		Kruppa Sándor Vértesnána	31.—
		id. Kurali András Szende-	
		hely	38.22
		ifj. Kurali András Nógrád	34 —
		Kurdi Lajos Tardos	24.47
		Legeza József Lábatlan	12.—
		Makacsek András Nemes-	
		keresztúr	45-22
		Marton Ferenc Árpádhalm	32.72
		Metz János Csákvár	60.—
		Mezey György Kaposvár	6.—

III. csoport.

özv Balázs Lajosné	20.24
Baráth József	59 22
Belső István	46.22
Béldi György	49.72
Boda József	6.22
Bódis Ferenc	31 22
Bognár József Jánosháza	8.—
Borsos Sándor Páka	24.—
Cseh János Nyiregyháza	10 58
Dián Géza Süttő	12 80
Erdélyi László Veszprém	
varsány	14 80
v. Eszéki József Mező-	
hegyes	17 50
Farkas Gyula Pécs	30 —

Milis István Vértesboglár	57/22	Soós Jenő Tahí . . .	15.50
Molnár Mihály Szakcs .	6.—	Szabó János Heöcsaba	4.50
Muczanek János Peröcsény	24.—	„ József Bátor . .	81.72
Nagy János Gutorfölde .	25 —	Szajcz János Mátraballa	58.72
Noviszedlák Mihály Mende	12 —	Szaller Antal Alcsút . .	34.—
Oravecz Antal Répáshuta	5.50	Szóják Károly Dunaföldvár	10.50
Öri János Felsőörs . .	21.50	Tánczos Károly Kispest	11.—
Patzauer Antal Sopron .	66.22	„ károlyné „	18.—
Pápczi Mihály Pári . .	4 —	Telek Pál Pétervására .	28.—
Rác József Galgamácsa	89.55	Ujlaky Lajos Telki . .	18.—
Richard István Vadaskert	12 —	v. Varga István Szűcs .	36.—
Rommer József Talapatka	43.50	Varga Kálmén Pinnyéd .	18.66
Salamon István Somogyuszil	24 —	Vágfalvi József Szeged .	97.76
Schönwitky Frigyes Ho-		Vilberger János Bakonybél	48.72
mokszentgyörgy . .	15 —	Windisch Imre Dunabogdány	6.26
Schrankó Dániel Pécs .	29.—	Wittich Béla Bakonyiszt-	
Schusztert József Visegrád	6.—	lászló	23.—
Sipos Kálmán Vinár .	9.—		

K Ü L Ö N F É L É K :

Halálozás. Gaál Benő kartársunk, Gróf Esterházy Pál bakonyszenlászlói erdészetének főerdőőre, június hó 18-án, délután fél 6 óraker, életének 51. évében, rövid szenvedés után Győrben elhunyt. Megboldogult kartársunkat folyó évi június hó 20-án, délután 5 óraker tették el mély részvétellel szülővárosában, Kiskunhalason, a református temetőbe.

Adjon az Úristen a bánatos özvegynek és két kis árvájának a változhatatlanban való mégnyugvást, az elhunynak békés pihenést. Emlékét mindig szeretettel fogjuk megőrizni.

AZ ERDŐ

IX. évfolyam.

1935. szeptember—október

9—10. szám.

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: DARÓCZY MÁRTON.

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár: egész évre 6 pengő, fél évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. Egyesületi tagoknak a tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó levelezés (kéziratok stb.) Az ERDŐ szerkesztőségéhez: Esztergom M. kir. Erdőgazdasági Szakiskola küldendő.

Segítsetek, hogy segíthessünk!

Alig mult el István király napja, most van az uborkaszezonja a magyar egyesületi életnek, csak éppen, hogy felvillannak itt-ott az élet jelei. Csak nálunk állandó, örökös a harc.

Legyünk őszinték! Ez az állandó harc, ez a sok személyeskedéssel és gyanusítással tüzdelt egyenetlenség azt jelenti, hogy egyesületünk annak ellenére, hogy sok esztendei munkásságra tekinthet vissza, mégis még gyerekcipőiben jár. Ott tart még, mintha csak néhány hónappal ezelőtt alakult volna meg. Ujja veszedelmesen hasonlít a szakadékok szélén tévelygő gyermekéhez és félő, hogy belezuhan, megszűnik. Néhányan a tagok közül hozzánk intézett levelükben már fel is vetették a gondolatot, hogy az egyesületünk ideiglenesen bár, de szüntesse be működését.

Ez a halál gondolata!

Mi, akik ma az egyesület élén állunk, irtózva utasítjuk el még a gondolatát is az ilyen kishitű, gyáva cselekedetnek. Megbízatusunkat, amelyet a kartársaktól kaptunk, úgy fogjuk fel, mint ahogy kell is, és ahogy fogadtuk is: utolsó lehetőségig küzdeni azért, hogy az egyesület felvirágozzék.

Lenni vagy nem lenni!

Az élet örök törvényei azt parancsolják: minden ami él, ami létezik, fejlődjék és gyarapodjék, mert különben elpusztul. Kartársaim! Nemcsak az emberi társadalom, hanem a természet törvényei is azt parancsolják, hogy a fejlődésben még megállani sem szabad, még szünetelni sem, mert ez már a pusztulás.

Akaratlanul is a nyugati országok felé nézek. Dánia, Franciaország lebeg szemem előtt és Anglia, ahol még azok

az emberek is egyesületbe tömörülnek, akik foglalkozásra és világnézetre ugyan távolállnak egymástól, de egy különös alakú széket egyformán kedvelnek, vagy ami itt nálunk hihetetlen: egyfajta márkájú bort kedvelnek, vagy egy bizonyos módon elkészített omlettért rajonganak.

A nyugati emberek már régen felfedezték azt az igazságot, hogy az egyesülés, a tömörülés minő erkölcsi erőt és mekkora tényleges hatalmat jelent és fel is használnak minden alkalmat és lehetőséget arra, hogy ilyen nagy erkölcsi és anyagi erőt jelentő tömörülések tagjai lehessenek. Kedves kartársaim, aligha fogjátok nekem elhinni, hogy egy angol ember húsz-huszonöt egyesületnek is tagja.

De maradjunk csak a mi viszonyaink mellett. Nézzünk körül a magyar társadalomban, tartsunk szemlét a magyar egyesületek felett.

A vasutasok, a póstások, a bányászok, de talán ne is folytassuk. Mindenki tudja, hogy van nyugdíjegyesületük, van énekkaruk, van temetkezési-segély, vigalmi-, sport-szakosztályuk, rendeznek kirándulásokat, bálokat; van külön kórházuk és annyi mindenféléjük van még, amelyek között mi szegény erdészek még gondolatban sem tudunk eligazodni. Mindezek az egyesületek, alosztályok, bizottságok egyformán azt a célt szolgálják, hogy a tagoknak az élet minden terén anyagi és erkölcsi segítséget nyújtsanak.

Megállapíthatjuk azt, hogy ezeknek az egyesületeknek körébe tartozó tagok intenzív egyesületi életet élő, jobban szituált emberek, akik a tagdíjjal szembeni, mondhatjuk csekély hozzájárulásért tíz-huszszeres ellenszolgáltatást kapnak. Adjuk ehhez hozzá még azt, amit az egyén erkölcsileg nyer egy ilyen egyesület keretében.

Ez az oka annak, hogy minden nyugati államban az emberek igyekeznek annyi társadalmi egyesületben résztvenni, amennyit csak az állásuk és körülményük lehetővé tesz. Ezeket a dolgokat meggondolva, már eleve el kell vetni az olyan, öngyilkossághoz hasonló gondolatokat, hogy az egyesület működését, ha csak ideiglenesen is, beszüntesse.

Az egészséges fejlődés útja az, hogy a kartársak az egyesületet, a támogatásukkal olyan hatalomra juttassák, hogy mindazt a sok szolgáltatást, amelyet más egyesület tagjainak nyújt, mi is nyújthassuk. Ez olyan világos cél, amelyet mindenkinek tisztán kell látnia és magáévá kell tennie.

Mit látunk mégis?

A tagok meg nem engedett hangú leveleket írnak a vezetőségnek és ezáltal kedvüket szegik, hogy mindnyájunk javára teljes erejükkel munkálkodjanak. Egyesek névtelenül is küldenek leveleket, amit kellőképpen elítélni nem tudunk. Mindezt azért teszik, mert úgy vélik, támadás érte őket akkor, amikor a vezetőség kimutatást készít a tagdíjhátralékokról. A vezető-

ségnek kötelessége a hátralékos tagdíjak behajtása, annál is inkább, mert e hátralékok képezik az egyesület kizárólagos egész vagyonát és e vagyon hiánya az oka annak, hogy az egyesület nem tudja a kötelességét a tagokkal szemben olyan mértékben teljesíteni, amint azt szeretné s amint az kívánatos lenne.

Senki előtt sem lehet kétséges, hogy a vezetőség akkor, amikor a hátralékos tagdíjakat és az egyesület vagyonából kölcsön adott pénzeket visszaköveteli, a közgyűlés határozatát hajtja csak végre. Azok, akik az egyesületnek tartoznak, gondolják meg, hogy vannak az egyesületnek olyan tagjai is, akik kötelezettségeiknek mindig eleget tettek, akiken nem múlt az, hogy az egyesület felvirágozzék. Ezeknek és csakis ezeknek volna joguk a vezetőségtől számon kérni, hogy az egyesület vagyonával a vezetőség hogyan gazdálkodott?

Meg tudnánk adni a választ, higyjétek el nekem. Megmondhatnánk, hogy mi, amikor az egyesület vezetését átvettük, pénztárunk üres volt. Azok a fillérek, amelyek időközben befolytak, egyik-másik érdemes, rendesen fizető kartársunktól az egyesületi étellel kapcsolatos kiadások fedezésére fordítottak, s örökös gondjaink voltak, hogy ezekkel a fillérekkel úgy gazdálkodjunk, hogy azok ilyen természetű kiadásokra elegendő legyenek. Ha az egyesület azért éli gyermekkorát, mert tekintélyes vagyona kölcsönök alakjában kint hever, amikor ezt az egyesület behajtani próbálja, pénz nem, de szemtelen, goromba hangú levél, az érkezik.

Az egyesület vezetősége kötelességeinek és igazságának tudatában szilárdan áll a helyén. Nehéz helyzetben vette át az ügyek intézését, azt lehet mondani, hogy a csődből mentette ki az egyesületet s addig, amíg az összesség bizalmát élvez, útjáról el nem térül. Szilárd az elhatározásunk, hogy minden vonatkozásban rendet teremtünk, ha radikálisabb eszközökhöz kell is folyamodnunk, az egyesületet felvirágoztatjuk és teljes erőnkkel azon leszünk, hogy a tagok közönyösségét az egyesülettel szemben eloszlassuk. Minket ettől az iránytól sem sértő, sem rágalmozó, sem névtelen leveleivel senki el nem riaszthat.

Ezek a dolgok azok, amelyek gátat vetnek a komoly munkának. Szerkesztőségük szekrényei tömve vannak értékesebb-nél-értékesebb szakmunkákkal, szórakoztató és oktató cikkekkel, tanulságos és figyelemreméltó esetek leírásával, melyek mind arra várnak, hogy hasábjainkon megjelenjenek. Ezek az értékes írások azonban kénytelenek helyet adni és háttérbe szorulni a mostanihoz hasonló írások előtt, amelyet igazán nem szívesen irunk és amelyek elveszik a komoly munkálkodás elől a teret. Ez maga elegendő ok volna arra, hogy a torzszalkodásnak és a gyerekes akadémikuskodásnak véget vessünk. Vizsgálja meg ki-ki a lelkiismeretét és az erszényét. Aki gon-

dokkal küzd, mint jóformán valamennyien, az okoskodjon ki valamit és erőszakolja ki legalább egyrészét a hátralékának s mi ígérjük, hogy nemcsak tartalmasabb lapot küldünk, nemcsak a kormányzatnál járunk közbe sérelmeink orvoslása ügyében, hanem az egyesület anyagi felvirágzása után hozzálátunk megvalósítani azt a hatalmas programot, amely a tagok jólétét és anyagi felvirágzását célozza.

Most sem időnk sem terünk nincs arra, hogy ezt a hatalmas és minden aprólékos részletre kiterjedő programunkat előadjuk. Különben is legelőször a közgyűlés elé kell állnunk vele, de minden reményünk meg van arra, hogy minden igényt ki fog elégíteni és hozzájárul ahhoz, hogy az erdész elfoglalja végre a társadalomban azt a helyet, amely munkája után méltón meg is illeti.

Kimondjuk tehát a jelszót: „Segítsetek, hogy segíthessünk!”

Daróczy Márton.

Vándorgyűlésünk.

A legutóbbi lapszámunkban közölt vándorgyűlésünk aug. 11-én Esztergomban tartatott meg, amely hála az egyesületünket mindenkor szívvel-lelékkel támogató kartársaknak, a legimpozánsabb keretek között folyt le.

Folyó év augusztus hó 11-én kezdődött az esztergomi ünnepi hét, amikor ugyanis a magyar Róma teljes zászlódíszben várta az odaérkező idegeneket s ezenkívül a MÁV külön filéres gyorsvonatot is indított Esztergomba, ami a kartársak nagy részének nagyon megkönnyítette a vándorgyűlésünkre való eljutását.

Egyesületünk vezetősége hálás szívvel gondol mindazon kartársakra, akik a legtávolabbi vidéken is megértették felhívásunkat és eljöttek, hogy ezzel is tanubizonyságot tegyenek arról, hogy az egyesület ügyeit szívükön viselik és azok előmozdításában tevékenyen közreműködve hathatósan támogatják a vezetőséget.

A találkozó 10 órakor volt a Magyar Király szállodában, utána ismerkedés volt. 11 órakor a megjelentek a Széchenyi-téren át a kisdunaparti sétányon végig a szépen kiépített strandfürdő mellett a Bazilika megtekintésére indultak.

A Főszékesegyház hatalmas mérete a belsejében és a kincstárában látott s a maga nemében páratlanul álló remekművű értékek az összes megjelentek legnagyobb csodálkozását és elismerését váltották ki.

Innen a vándorgyűlés tagjai a bástyafalra vonultak, ahol a szemük elé tárult az elszakított Kis-Magyaralföld és a vár

alatt csendesen hömpölygő Dunának gyönyörű képe. E fenséges, de reánk magyarokra szomorú látvány itt hatványozottan megerősítette a kartársakban azt a hitet, hogy egy táborban a helyünk és össze kell fogjunk, mert különben, ha széthúzunk és nem értjük meg egymást. úgy ezeréves szép hazánknak ezen a szép és értékes darabján továbbra is a cseh dudások lesznek az urak. Közben megeredtek az ég csatornái és jött az oly hőn várt áldást hozó eső. Ez elől a vándorgyűlés tagjai a Bibliotékához érve autóbuszokra szálltak és kimentek a vándorgyűlés helyére a Bubánati-völgybe.

Alig foglalták el helyeiket a vándorgyűlés tagjai, megérkezett Elnök urunk Óméltósága is, akit a tagok kitörő örömmel és éljenzéssel fogadtak. Nemsokára vendégként megérkezett vándorgyűlésünkre Komán Béla erdőmérnök úr is az egybeültek őszinte örömére.

Névszerint a következő megjelentekről számolhatunk be : Brandt Vilmos ny. főispán, országgyűlési képviselő, országos elnökünk. Komán Béla m. kir. erdőmérnök, ifj. Dudás István az „Esztergom és Vidéke” tudósítója, Daróczy Márton ügyvezető elnök, Kolb Gyula főszámvevő, Cservenka Ferenc titkár, Szabó Márton és Stubnya Mihály pénztári ellenőrök, Bölcs István, Bölcs Ilonka, Berre Lajos, Béli Ferenc, Bujtás József, Csuka János, Deme Gábor, Derda József, Erdész Lajos, Gábris József, Horváth György, Hantos Katalin, Körmendy Gyula, Kecskés István, Kovács Antal, Kostyál János, Miklai Kálmán, Nagy István, Németh Antal, Neusinger Lajos, Poprády Kálmán, Pózna János, Pálmay József, Róka József, Rausch Gyula, Simon Kálmán, Simon Kálmánné, ifj. Simon Kálmán, Strobl József, Strobl Józsefné, Stubnya Viktor, v. Szekeres Károly, Szabó János, Tarnay Gusztáv, Tihanyi István, Teiber Gyula, Tuba György, Neumann Ferenc és Keresztes István.

Ebéd után 3 órakor elnök urunk Óméltósága megnyitotta a vándorgyűlést, Üdvözli a megjelenteket s megköszöni a megjelent Komán Béla erdőmérnök úrnak az egyesület és a vándorgyűlés iránt érzett meleg jóindulatát s hogy dacára a nagy esőnek, mégis szives volt közöttünk megjelenni. Kéri, hogy ezután is tartsa meg érdeklődését az egyesület iránt. Kitarásra és megértésre buzdítja az egyesület minden egyes tagját, hogy az megvalósíthassa mindazokat a célokat, amelyeket maga elé tűzött. Majd a következőkben folytatta.

„A fondorkodók meg akarták bontani sorainkat, de ez nem sikerült s állítom, hogy ezt az örömet nem engedem a jövőben sem megérni nekik. Mi bennünk nagyobb a kartársi együttérzés az egyszerű barátságnál, mert hisz élő valóságként állunk most itt a nagy távolságok dacára is oly szép számmal, amilyenre igazán nem is számítottunk.

Óméltósága végül fogadalmat tett, hogy egyesületünket más irányú nagy elfoglaltsága ellenére is kitartóan fogja ve-

zetni azon az úton, amely végül is, az összes egyesületünkben tömörült kartársak érdekeit fogja szolgálni. Beszéde befejezésével az Isten áldását kérte az egyesületre és az erdészeti karra.

Hatalmas taps és éljenzés fogadta Őméltósága magas szárnyalású beszédét.

Azután Daróczy Márton ügyvezető elnök emelkedett szólásra.

Méltóságos Elnök Úr!

Mélyen tisztelt Vendégeink! Kedves Kartársaim!

Elsősorban is engedjék meg, hogy szeretetteljes bizalmukról biztosíthatom Elnök urunk Őméltóságát, őszinte szívből jövő köszönetet mondhassak a vándorgyűlésünkön megjelent Komán Béla erdőmérnök urnak, a megjelent többi vendégeinknek, a megjelent hölgyeknek és Tinectek kedves kartársaim, akik mindenben lelkes és odaadó hívei voltatok egyesületünknek, s most itt ilyen szépszámban összegyűltetek.

Mélyen tisztelt Vándorgyűlés!

A nagy világégés után ráncszakadt ezeréves hazánk felदारabolása folytán előállott nehéz gazdasági helyzet az erdészeti és vadászati műszaki segédszemélyzet körében is 100%-ig érezteti a nehéz megélhetési viszonyokat, ez azonban nem térített el bennünket, ami édes Hazánk iránti köteles szeretettől és ragaszkodástól, hanem ez még inkább odaadóbb munkára és küzdelemre serkentett bennünket. Mert bizony az tagadhatatlan, hogy minden foglalkozási ágazatnál a nehéz időkben akadtak még ma is megtévedt egyének, de mondhatnám, hogy majdnem kizárólag az erdészeti személyzet az, amely hűen kitart becsületes, igaz magyar emberhez illően a haza, az Isten s a vallásszeretet imádata mellett.

A mai összejövetelünk is ennek egyik tanuságtétele, amikor elzarándokoltunk ide ebben a búbánatos világban az esztergomi Búbánati-völgybe, hogy itt közös bajainkat megtárgyalva, erőt és hitet merítsünk magunknak a további küzdelemre.

Küzdeni dicső dolog volt mindenkor és ma még inkább az.

Minket az erdészeti és vadászati műszaki segédszemélyzetet a sors a legnehezebb posztra állított, hivatásunk a leg-egyedülállóbb és ép ez adja meg a jogot nekünk arra, hogy akkor, amidőn innen az esztergomi Dunapartról hallatjuk szavunkat, azt minden arra hivatott hallgassa meg és azt az igazság és méltányosság lehetőségein belül váltsa is valóra.

Lehetetlen kéréseink nekünk nincsenek és soha nem is voltak. Minket mindenkor az igazság tüze hevített és készítetett arra a kitartásra és odaadó munkára, mely idáig is egész bensőnket eltöltötte.

Mindannyiunk szeretete és megbecsülése száll innen, körülünkől azon urak felé, akik az új erdőtörvényt megalkották.

Ebben az új erdőtörvényben öles lépésekkel jutottunk előre, azonban sajnos nem mindannyian, akik ezt kiérdemelték volna. A műszaki szakképzés a múltban sok tennivalót hagyott maga után, amit bizton hittünk, hogy az új erdőtörvény kapcsán ez mind reperálva lesz. Ez azonban nem egészen történt így, miért is egyesületünk emlékirattal fordult a legfelsőbb faktorhoz, a Földmivvelésügyi miniszter úr Ónagyméltóságához és az erdészeti főosztály vezető uraihoz, hogy ez az új erdőtörvény végrehajtási utasítása kapcsán közmegelegedésre rendeztessék. Erre vonatkozólag most még semmi konkrétummal nem számolhatok be, miután még emlékiratunkra választ nem kaptam. Azonban ez ne szomorítson el egyetlen kartársat sem, mert én hiszem, hogy a kérelmünk igazsága győzedelmeskedni fog és az abban előadottak valóra is fognak válni és pedig:

1., az új alerdész-szakiskolába való bejutás a középiskola IV. osztályának elvégzéséhez köttessék;

2., az alerdész-szakiskola tanulói sorában elsősorban is az erdészeti pályán működő kartársak gyermekei részesüljenek felvételnél, továbbá, hogy az eddig megállapított 50 pengő ellátási díj mérsékeltesse még pedig olyan értelemben, amilyen arányban áll ez a szülők taníttatási teherbirásával, valamint az is rendezve legyen, hogy a jobb tanulók ellátási díj-kedvezményben részesíttessenek, ami egyrészt nemes versenyre serkentené az ifjúságot, másrészt pedig a tényleg jobb tanulók élvezhetnék nagyobb szorgalmuk jutalmát.

3. A beszüntetett erdőri és vadóri iskola tanulóinak 60—70%-a IV. középiskolával rendelkezik és ezek csak azért nem végezheték az erdőgazdasági szakiskolát, a továbbképzőt vagy a régi kétéves szakiskolát, mert azok mind szüneteltek s így más lehetőség nem állt rendelkezésükre, mint az, hogy az 1. éves erdőri és vadóri iskolát végezzék s emiatt ezek az alerdész-szakiskola II. évre való beiratkozása és letöltése után szerezhetik meg az alerdész bizonyítványt, illetve az ebben a rangsorba való bejutást.

Ezen intézkedés a kb. 750 erdőri és vadóri iskolát végzett kartársra sérelmes már annyival is inkább, mert mint a Pécsen 1935. június hó 28-án megtartott országos erdészeti egyesület vándorgyűlésén Dobó Jenő, Tanka Sándor és Barna Andor urak javaslatára magáévá tette azon indítványt, hogy a földmivvelésügyi miniszter úr Ónagyméltósága által az idén beszüntetett erdőri magánvizsgákat még 4 évvel meghosszabbítsák, érvül hozva fel azt, hogy aki már 6 hónapig volt gyakorlati szolgálatban méltányos az, hogy az illető a következő négy évben levizsgálhasson.

Akkor, amikor egy 6 hónapi gyakorlati szolgálati idővel rendelkező egyén az országos erdészeti egyesület részéről ennyi védelemben részesül, érthetetlen részünkről az, hogy ugyanakkor egy 1 évi gyakorlattal 1 éves erdőri és vadóri iskolát

végzett és 1—15 évig terjedő szolgálati, tehát egyesek részéről már 17 évi erdészeti szolgálattal rendelkező egyéntől mégis miért kívánatlik meg még egy évi tanulmányi idő ahhoz, hogy az alerdészi rangsorba sorozható legyen akkor, amikor a fenntírtak legnagyobb része IV. középiskolával rendelkezik s utóbbiak nagy része sajnos nagyon jól tudjuk, hogy kikből fog rekrutálódni.

4. Az új erdőtörvény a magánuton vizsgázott kartársakat teljesen kizárja és még a lehetőségét sem adja meg annak, hogy az alerdészi rangsorba sorozhatók legyenek pedig ezek között a kartársaim között is elég szép számmal vannak olyanok, akik a régi szakiskolába akarattuk ellenére sem tudtak bejutni, mivel, hogy az oda való bejutás bizonyos létszámhoz volt kötve. Ezek hosszú szolgálati idővel rendelkeznek és kellő iskolai előképzettségük van. Ez sem egyeztethető össze az országos erdészeti egyesület pécsi határozatával, mivel a műszaki segédszemélyzet örült a felsőbbség azon határozatának, hogy ez a sok mindenféle képzettséggel való erdészeti és vadászati pályára jutás megszűnik.

Az erdészeti műszaki segédszemélyzet országos egyesülete ép oly szeretettel öleli keblére a régebben végzett és arra érdemes magánvizsgás kartársakat, mint a szakiskolásokat, de végre szünjenek meg azok az anomáliák, amelyeket még mindig fenn akarnak tartani azok, akik olcsóbb emberanyaghoz akarnak jutni.

Amikor a felsőbbség a legjobb szándékkal új erdőtörvényt alkot, annak keretén belül új iskolatípust kreál abból a célból, hogy az onnan kikerültek mindenképen a kívánalmaknak és az élet követelményeinek minél jobban megfeleljenek, igazán nem lehet és nem is lesz a magyar erdészetre előnyös a magánvizsgáknak további fenntartása.

A földmivelésügyi Miniszter Úrhoz beadott emlékiratunkban ezen sérelmeknek kikorrigálását kértük. Annak ellenére, hogy ez a legapróbb részletekig már lapunk útján ismeretes előttetek, szükségesnek tartom, azoknak emlékezetetekbe való felfrissítését igazolásul annak, hogy egyesületünk komoly tevékenykedést fejt ki. Amikor ezt a tevékenykedést esetleg beigazolvá látjátok, hozzátok egy igen fontos kérdést kell itézniem: Vajjon, ti vagy azok akiknek képviselőtében is itt megjelentetek mennyiben teljesítettétek egyesületünkkel szembeni kötelességeiteket. Jól tudom, — ezt a kérdést nagyon szívesen elengednétek nekem.

A tagdíjhátralékok befizetése lenne ez, lapunkban, a gyűléseken az unalomig agyoncsépeelt dolog, ilyenformán rendkívül nehéz oly szavakat találnom, hogy se komikus se unalmas ne legyenek. Kell, hogy elhiggyétek nekünk, hogy mi akik az egyesületnek a legaktívabb munkásai vagyunk, szinte kétségbe esve látjuk azt, hogy minden igyekezetünk kárba vész.

Hiába akarunk nagyot, hiába feszítjük meg minden erőnket, ezzel a közömböséggel tehetetlenek vagyunk. Szeretném az én nagy igyekezetemet rátok és rajtatok keresztül, minden egyes kartársamba beléjteni. Szeretném ha belátnák végre azt, hogy milyen nagy erkölcsi erő és milyen hatalom az a tőke, amely kölcsönök illetve tagdíjhátralékok alakjában kint van, amely köztetek szélforgácsolva szinte azt lehet mondani, haszon nélkül hever és amely összeg ha rendelkezésünkre állana, úgy a magam mint a vezetőség minden tagja nevében ígérhetem, hogy minden energiájával ismét csak a Ti javatokat szolgálná.

Az a sokszor hangoztatott és számtalanszor leírt kifogás, hogy „Nálunk a fillér is pengő és se fillér se pengő” ma talán helytálló.

Az embernek azonban nem szabad ilyen akadályok előtt megtorpannia. Hangsúlyozom, hogy csak akadály és nem dobálódzom könnyelműen a szavakkal. Az egyesületnek részben kölcsön adott összegekből, részben tagdíjhátralékokból 48.000 pengő kintlevősége van. Ezek után nem kell beszélnem. Ez az összeg eléggé kiabál ahhoz, hogy mindannyian meghalljátok. Ha befolyna, akkor cselekedni is tudna.

Hogy ma a küzdelem nehezebb s az áldozat súlyosabb mint más időkben, annak okára szintén rámutathatok: Ott van! — Majd ha a Garam az Ipoly ujra a magyar erdők fáit hozza, majd ha az átelleni cseh határőrkaszárnán ujra a magyar trikolórt lengeti a lágyszellő, hogy ha a kárpáti s erdélyi havasokon ujra magyar furulyaszó hangzik a szent hajnali áhitatban, hogyha a Bánát és Bácska rónáin ujra magyar kasza peng s magyar aratók dalától lesz hangos, s minden — minden magyar örömmámorban úszik, akkor boldogan juthat eszünkbe, hogy nehezen összekuporgatott filléreinkkel, lelkiismeretes munkánkkal mi is részesei voltunk annak a nagy munkának, amely az elszakított magyar területek visszaszerzését eredményezte.

Adja Isten, hogy úgy legyen!”

Az ügyvezető elnököt beszéde befejezése után a tagok lelkesen üdvözölték. Utána még Deme Gábor szólalt fel, üdvözölve a megjelenteket, hitet tett az egyesület és annak vezetősége mellett és igéri, hogy mint a fiatal generáció tagja úgy ő, mint többi fiatal bajtársai, hűséges és odaadó katonái lesznek egyesületünknek.

Deme Gábort zajosan megéljenzették.

Végül az ügyvezető elnök az egyes előléptetett állami fiztviselőkhöz intézet levelekre kapott köszönő sorokat olvasta tel, melyet a vándorgyűlés résztvevői lelkesen vesznek tudomásul.

Felhívja az ügyvezető a tagokat, hogy vigyék szét az egyesület minden tagjának üdvözlését és szeretetét.

Más tárgy nem lévén ügyvezető a vándorgyűlést bezárja s víg zeneszó mellett a csendes, de annál csodásabb Búbánati-völgybe mindenki úgy érzi, hogy megtalálta önmagát, látja azt, hogy csak az egyesületen keresztül vezet az út egy szebb, boldogabb erdősz jövő felé.

Rókaszúr.

Nagy Imre kartársunk kerületében az alábbi, nem mindennapi esemény játszódott le, melyet érdekességénél fogva szükségesnek látunk itt közölni.

Ifjú Horváth József, kir. közalapítványi erdőgyakornok folyó év júliusában védjárásában, szolgálatot teljesítve, egy rókára lett figyelmes, ami a közeli homokgödör felé sietve — ahol tanyájuk volt —, a gödörben eltűnt.

Horváth óvatosan a gödör felé sietett, ahol csodálkozva látta, hogy kb. 50 m² nagyságú gödörben 6 drb. fiatal róka is van s ezek minden gondot félretéve játszadoznak. Horváth — miután megfelelő fedezetet keresett — kihasználta azt a kedvező alkamat, amikor egy öreg és két fiatal róka egymást bokszolta, oda lőtt. Lövése után az öreg és egy fiatal róka azonnal, míg a másik kicsi a gödörből kívánszorogva, mintegy húsz lépéssel odább, búcsút mondott az árnyékvilágnak.

Érdemes megemlíteni, hogy lövés után a még gödörben maradt négy fiatal, mintha mi sem történt volna, tovább folytatta reggeli tornáját mindaddig, míg Horváth második lövésével a víg társaságot oszolja nem kényszerítette.

Hogy ezek mily pusztítást vittek végbe a vadállományban, szolgáljon bizonyosággal az, hogy utánna való napokban a kiásott kotorékból 24 nyúl, 9 fácán koponya és még sok-sok apróvad csontja került elő.

Pénztári beszámoló.

Lapunk legutóbbi számában közzétettük egyesületünk jelenleg rendes tagjainak és időközben kilépett tagok névjegyzékét, kimutatva az 1935. év június hó végéig hátralékban maradt tagdíjakkal együtt.

Jelen esetben lapunk „Az Erdő” t. előfizetőinek névsorát közlöm, kik előfizetési díjakkal hátralékban vannak és pedig két csoportban:

Az I. csoportba tartoznak azok, kik lapunkat most is kapják. Itt a lap előfizetési díjak 1935. év végéig vannak feltüntetve.

A II. csoportba soroztattak azok a t. előfizetőink, kik a lap előfizetését már évek óta nem újították meg s így lapunk további küldését ez év tavaszán beszünetítettük. Itt az előfizetési hátralékokat 1934. év végével, illetve a lap lemondásának idejéig tüntettük ki.

I. csoport.

Arszintya Péter	9.—
Bába Károly	12.—
Baranyi János	9.—
Bárány Sándor	10.50
Bodnár Ernő	23.50
Boros Sándor	5.—
Buszlauer János	22.—
Cséri Pál	6.—
Domoszlay György	6.—
Drexler Antal	12.—
Enzsöl Gyula	4.50
Farkas Ferenc	10.—
Frantz Lajos	18.66
Gere Mihály	15.—
Harkai József	17.40
Havasi Lajos	10.50
Hercegi erdőgond. Gyulaj	6.—
Horváth Gyula	3.—
Horváth István	21.—
Jaksa János	6.—
Jánek Ferenc	27.—
Józsa Kálmán	6.50
Kapoli Pál	1.—
Kiricsi Zoltán	23.50
Kósa Sándor	9.—
Kovács József	7.50
J. Lányi András	6.—
Lengyei János	3.—
Országh Lajos	9.—
Pázsiti József	10.—
Póczik József	6.—
Raska József	3.—
Róth Antal	18.—
Rupik Ede	18.—
Szabó Vendel	22.—
Szakály József	15.—
Szemenyuk Elek	30.—
Takács János	3.—
Teiber Endre	12.—
Tóth Mihály	12.—
Tróbert Antal	13.50

Varga Ferenc	10.—
Vámos Imre	21.—
Vörös Péter	1.50
Weiger János	9.—

II. csoport.

Ábrahám Sándor	24.—
Bajnok Imre	21.—
Balogh József	21.—
Balogh Károly	23.—
Bakos Ferenc	22.50
Baranyi József	18.—
Bárctzi László	24.—
Bedő Sándor	25.50
Beke Antal	21.—
Benkő Mihály	21.—
Biró János	16.—
Bóta János	22.50
Bódócs József	18.—
Böndör István	27.—
Brozsonics József	12.—
Cseh Ferenc	33.—
Cservenák Ferenc	33.—
Csordás József	21.—
Csutak Lajos	9.—
Dobronoki Gábor	18.—
Drexler Ferenc	21.—
Dürvinger András	24.—
Fajszai Lajos	15.—
Farkas József Gödöllő	37.—
Fintics Virág József	19.50
Forgács Mihály	19.—
Galucz Gábor	24.—
Garajszky Pál	6.—
Grébner Géza	28.50
Grósz Ádám	12.—
Harkai József	12.—
Hobor István	21.—
Hováth János	28.—
Horváth Lajos	30.—
Horváth Rudolf	30.—
Hutvágner János	24.—
Jasztrapszky István	32.50

Kacsar Vendel	30.—	Rujsz Kálmán	12.—
Kálmán András	15.—	Schneider István	24.—
Kálmár Dezső	30.—	Sebestyén János	28 50
Kálmár István	27.—	Simon Kálmán	24 —
Kanyar János	24.—	Stierand Arnold	6.—
Kele István	30.—	Stubián Lajos	28 50
Kerttői Jenő	27.—	Szabó Ferenc	27.—
Kiss Sándor	27.50	Szabó János	29 —
ifj. Kohut Pál	25.50	Szabó Jenő	24.—
Kovács János	18.—	Szarvas Mihály	37.50
Kovács Jenő	25 50	Szalay István	28.50
Kristek János	28.—	Szákovics Imre	34 50
Lelovics József	24.—	Szalczér József	27.—
Ligart András	28 50	Szauerwein Jakab	9.—
Lősik János	27.—	Szebacher Ferenc	30.—
Mayer Ferenc	26.—	Szincsák János	40 50
Matkovics Antal	18 —	Teleki József	9 40
Mazanecz Jenő	13 50	Till József	24 —
Mraszik László	27.—	Tóth Ferenc Gelse	15 —
Nagy Dániel	27.—	Tóth Ferenc Nova	27.—
Nagy Imre	27.—	Tóth Gyula	18 —
Nagy Lajos Gosztola	27.—	Tóth József	19 —
Nagyfalusi János	18.—	Valkó János	33 —
Német János	15.50	Vargha Gyula	23.—
Oehm Gyula	22.50	Vargha József Bősárkány	18.—
Öri Lajos	6 —	Vass József	30.—
Papp Mihály	25 50	Vastag Vince	25 —
Pocza István	10.—	Viola János	27.—
Priskin István	30.—	Vörös Lajos	24.—
Ritz György	27.—	Zeke István	19 50

Többen a t. kartársak közül azzal a kérdéssel fordulnak a Vezetőséghez, hogy mennyi az évi tagsági díj? Többen pedig a befizetés alkalmával a csekkre azt írják: 4 P tagsági díjra, 2 P temetkezési alapra, összesen 6 P. Félreértések elkerülése végett a Vezetőség a következőket közli:

1934. évben megtartott választmányi ülésünk és az ezt követő közgyűlésünk kimondta a temetkezési segély-alap — mivel mint ilyen léjogosultsággal nem bír — megszüntetését és egyúttal elhatározta a a M. E. V. M. E. vel való egyesítését. Ezek szerint az évi tagsági díj 12 P, mely összegben a temetkezési járulék is bennfoglaltatik. A közgyűlés azt is elhatározta, hogy egy évi tagság után esetleg elhalt kartársak hozzátartozóinak 100 P temetkezési segély utalványoztassék abban az esetben, ha egy évi tagsági díjnak megfelelő hátraléka nincsen. A családtag (csak feleség) is beléphet a temetkezési alapba, évi 6 P befizetése ellenében, s így biztosítva van részére is egy évi tagság után — pontos fizetés esetén — jelenleg 100 P temetkezési segély, de viszont mivel nem rendes tag, lapunkat nem igényelhetik.

A nyugdíjas kartársak — lapunk igénylése mellett — évi 9 pengő tagdíjat fizetnek, viszont pontos fizetés esetén szintén részesülnek 100 pengő temetkezési segélyben.

Azon kartársak, kik lapunk igénylése mellett féltagdíj-kedvezményben részesülnek, a temetkezési segélynek is csak fél összegére tarthatnak igényt.

Végül azoknak a kartársaknak, kik a régi temetkezési alapnak tagjai voltak és tagdíjaikat pontosan be is fizették, temetkezési segély címén 50 pengővel több, vagyis jelenleg 150 P utalványoztatik.

Temetkezési segélyek csak a halotti anyakönyvi kivonat beküldése után lesznek folyósítva.

Adott esetből kifolyólag szíves figyelmébe ajánlom t. kartársaimnak, hogy csak pontosan fizető tagok elhalálózása esetén utalványozunk temetkezési segélyt, mivel előfordult eset, hogy ezt is irták többek közt a Vezetőségnek: „Kérem levonni a hátralékos tagdíjakat, a különbözetet pedig kérem kiutalványozni stb.“ Hát, kedves kartársaim, ez lehetetlen dolog, mert ez esetben egyesületünk hamar tönkremenne.

Egyesületünket megalakulásakor is azon cél vezette, hogy segíteni kell a rászorultakat azon esetben, ha ők is teljesítették kötelezettségeiket az egyesülettel szemben. Ez a segélyezés legjobban nyilvánul meg temetés esetén, mivel erre legtöbb esetben nem is számítunk.

Egyesületünk vezetősége elhatározta, hogy a befizetéseket lapunkban közzéteszi, illetve nyugtázza, hogy minden befizető meggyőződést szerezzen, hogy a küldött összeg beérkezett.

1935. évi július hóban befolyt: Halász Dezső Esztergom 2 P, Seifert József Kaposvár 2, Kasza József Kaposvár 2, Nádaskay Richárd 50, Bóznér János Szekszárd 3, Fischer Géza Bp 3.50, Kósa Ferenc Jánosháza 2.25, Malusinszky Pál Gödöllő 3, Vágfalvi József Szeged 3, Lengyel József Isaszeg 9, Martinek Ferenc Sütő 6, Németh János Bükkösd 6, Szalay János Esztergom 2, Szakács József Esztergom 2, Mészáros József 10, Imre Péter Esztergom 5, Juhász János Putnok 3, Mazányi Imre Drégelypalánk 3, Ponyiczki Béla, Sárkány János, Süteő Ödön, Németh Zsigmond, Ősz István, Temmel Antal, Füzi Lajos, Misz Mihály, Simon János, Szabó Béla és Mátyás János Esztergom 2—2, Kapoli Pál Zajk 5, Kovács József Sükösd 1.50, Ódor Imre Salgótarján 5, Kothay István Sütő 6, Vörös Péter Essteregnye 1.50, Szij Ferenc Püspökladány 10, Cservenka Ferenc és társai Tata 168, Tóth József Zánka 10, Fenyvesi János Tahi 37, Piroska István Vép, 10, Károly György Kisberénd 14 30, Kozma Sándor Lovászpata 4.50, Magyar József Németlukafa 4, Somosi János Nógrád 20, Szöllösy József Ibafa 30, Róka Béla Ugod 1, Földm. minisztérium 10.80, Antal András Füzesabony 5, Pasztorek Antal Kútberék 3.50, Kiricsi Zoltán Sárosd 1, Nagy Sándor Tamási 7, Tereny Pál Sály 10, Kiss István Markaz 5, Kósa János Bucsuta 10.80, Csekey János Sopronkövesd 10, Bodor József Németlukafa 12, Balogh József Bakonyszentlászló 18.65, v. Bácsi Ferenc Kapoly 2, Kapoli Pál Zajk 6, Markó János Agyagosszergény 12, Tuba György Esztergom 5, Szél János Petőc 15, Kecskés István

6, Koltai József 6, id. Körmendi Gyula 9, Poprádi János 20, Poprádi Kálmán 9, Sebők Sándor 9, Endrődi Sándor 9, Solymosi János 6 (székesfővárosiak), Ponyiczki Béla Esztergom 2, Hauk Ferenc Nyirjes 20, Pálmai József Tóváros 5, Kálinger István Lenti 15, Törkenczy István Bekénypuszta 20, Sümegei János Budafapuszta 50, Soós Károly Miskolc 6 P. Összesen: 792 P 30 f.

1935 év augusztus hóban befolyt: Fekete Imre Bakonyszentlászló 12 P, Dezső Antal Esztergom 2, Dobrovics Dániel Lovasberény 25.50, Goldschmidt József Debrecen 2, Körmönöczy Illés Békéscsaba 6.10, Németh József Körmend 10, Sziklai Béla Kaposvár 2, Vágfalvi József Szeged 3, Nádaskay Richárd Bpest 50, Aponyi József Galgamácsa 3, özv. Bögözy Gyárfásné Adony 3, Bujtás József Gödöllő 12, Csabalik Gyula Ujmassa 16, Horváth Elek Ugod 20, Kasza József Kaposvár 2, Rezanka Ágoston Ugod 49.50, Seifert József Kaposvár 2, Vasvári Vimos Pilisszentlászló 5.50, Deáky Dezső Kaposvár 3, Hegyi Antal Szajcz 20, Imberger István Zalaszentgrót 20, v. Nagy Lajos Balatonendréd 20, Nagy Vincze Vajszló 2.80, Mráz Gyula Bpest. 8, Nyemecz József Alsókéked 44.22, Stumpf Antal Sokorópátka 3, Szakály József Bükkösd 3, Szilágyi József Kapuvár 21, Tölgyes Lajos Pilisszentkereszt 2, Magyar Jenő Sümeg 24, Berze Lajos Gödöllő 10, Horváth János Vitnyéd 5.80, Kiss Aladár Csőszpuszta 24, Miltényi János Gödöllő 3.04, Szabó Márton Esztergom 4.50, Sziogyártó József Nagykovácsi 2, Belányi Vilmos 1.50, Holló Sándor Máriabesnyő 2.54, Kovács István Esztergom 2, Kovács István Bátaszék 3.50, Póczik József Iván 3, Kiss Ferenc Pécs 14, Jlanszky Ernő Királyszállás 12, Tóth József Gödöllő 3, Kovács József Bakonyszentkirály 2, Cservenka Ferenc és társai Tata 52, Solymosi János Bpest. 12, Kaszás Gyula Dunakeszi 27, özv. Zsuvilla Antalné Pestszentlőrincz 3, Repity József Mohács 5, Kostyál János Baj 2, Misz Mihály Esztergom 2, Orosz Imre Debrecen 3, Sóki György Földeák 1, v. Ferenczi György Tófej 10, Schilling György Dunabogdány 10, Szalay Péter Döbrököz 4 P.

Folytatása lapunk legközelebbi számában.

Esztergom, 1935. év augusztus 26-án

Kartársi üdvözléssel:

Kolb Gyula s. k.
egyes. főszámvevő.

EGYESÜLETI HIREK:

Orosz Imre kartársunk által szerkesztett „Erdészeti Műszaki Segédszemélyzet Zsebkönyvét“ napról-napra mind többen kérik, sőt vannak, akik annak azonnali megküldését is sürgetik.

Félreértések elkerülése végett értesítjük az összes kartársakat, hogy miután a zsebkönyv szerkesztési joga Orosz kar-

társunk magánjoga s mi azt csak a kartársak iránti előzékeny ségből propagáltuk, kérjük, hogy a jövőben minden érdeklődő ez ügyben közvetlenül ő hozzá forduljon, miután annak összeállítását egyedül ő végzi és annak megjelenésére vonatkozólag is egyedül ő tud felvilágosítással szolgálni.

Az eddigi megrendeléseket illetve előjegyzéseket Orosz kartársunkkal mi közölni fogjuk, míg a továbbiakat Orosz Imre kartársunk Debrecen, m. kir. erdőigazgatóság Nagyerdő 12. sz. cimen eszközi.

Gaál Benő kartársunk, ki f. év június hó 18-án elhunyt, özvegyének 150 P temetkezési segélyt kiutaltunk.

Fenti közleményünkből is láthatják kartársaink azt, hogy ha valaki egyesületünknek tagja és tagdíjait rendszeren fizeti, elhalálozás esetén temetkezési segélyben részesül.

Adja Isten, hogy minél később jöjjön el az az idő, de különösen a mi pályánkon — lehet mondani — sohasem tudjuk, mit hoz a holnap.

Ismételten kérjük mindazon kartársainkat, akik nevüket és lakcímüket megváltoztatták, azt az egyesület vezetőségével közölnék, hogy a tagdíjak elszámolása és a lap szétküldése nehézségekbe ne ütközzön.

Jövőben mindenféle írásbeli megkeresésre csak abban az esetben válaszolunk, ha 20 filléres postabélyeg mellékeltetik, ellenkező esetben csak a szerkesztői üzenetekben adjuk meg a választ.

Az egyesület címére küldendő pénzt kizárólag az összes postahivataloknál kapható Bianco-csekkklapon kérjük küldeni (ára 3 fillér).

A csekkszámunk száma: 45.672.

Cím: Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segéd-
személyzet Országos Egyesülete Budapest.

Röviden: M. E. V. M. E. Budapest.

K Ü L Ö N F É L É K :

Kinevezések: A m. kir. földmivelésügyi miniszter úr az államerdészeti segédszemélyzet létszámában Répásy Ferenc, Tarnai (Till) Gusztáv és Minárcsik Mihály m. kir. szakaltiszt-főerdőőrököt műszaki altiszt-főerdőőrökké, Szitnyai Géza, Ka-

locsai József, Tóth József, Csoma Ferenc, Buzás József, Kovács István, Juhász János, Temesi József és Cselédes Mihály I. oszt. altiszt-erdőőrököt, szakaltiszt-főerdőőrökké, Podhorszky Béla II. oszt. altisztet I. oszt. altiszt-erdőőrré, továbbá Mészáros András, Tóth Ignác, Hevesi József és Pántlik Károly szakvizsgázott erdőőrököt ideiglenes minőségű I. oszt. altiszt-erdőőrré és végül Petőfi Árpád fűrészkészítőt ideiglenes minőségű I. oszt. altisztté kinevezte. Kinevezett kartársainknak a magunk részéről is legőszintébb szerencsekívánatainkat tolmácsoljuk.

Évzáró vizsgák a megszüntetett esztergomi m. kir. erdőéri és vadéri iskolában. Az esztergomi m. kir. erdőéri és vadéri iskolában az 1934/35. tanévre 50 tanuló vétetett fel. Ebből 1 időközben betegség miatt eltávozott, 1 pedig a királyhalmi m. kir. erdőéri és vadéri iskolához helyeztetett át.

A 48 tanuló 3 csoportban nyert elméleti és gyakorlati kiképzést.

Az évzáró vizsgák 1935. évi augusztus hó 8.-án kezdődtek és augusztus hó 30.-án nyertek befejezést,

Levizsgázott összesen 48 tanuló, akik közül az „A” osztályban

	kitünően alkalmas	2
	jól alkalmas	10
	kielégítően alkalmas	4
„B” osztályban:		
	kitünően alkalmas	2
	jól alkalmas	10
	kielégítően alkalmas	4
„C” osztályban:		
	kitünően alkalmas	3
	jól alkalmas	11
	kielégítően alkalmas	2

A végzett tanulók érzékenyen vettek búcsút az iskola igazgatójától, tanári karától, valamint a beosztott segédszemélyzettől, ígéretet téve arra, hogy az iskolában látottakat, hallottakat az életben egyformán hasznosítani fogják társadalmunk s a magyar erdészet javára egyaránt.

Halálozás: Kelemen Jenő m. kir. főerdőmérnök f. évi augusztus 26-án elhunyt.

Kelemen Jenő a győri m. kir. erdőigazgatóságnál teljesített szolgálatot.

Elhunytával az erdőmérnöki kar minden egyes tagja által nagyrabecsült jóbarátját, a magyar erdészet kiváló szakemberét veszítette el.

Kelemen Jenő m. kir. főerdőmérnök úr neve s egyesületünkkel szembeni atyai jóindulata, nemes szive nem volt előttünk ismeretlen.

Igaz szívvel érzünk elhunytá feletti részvétet.

Adjon Neki az Uristen csendes pihenést.

A Z E R D Ő

IX. évfolyam.

1935. november—december

11—12. szám.

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: DARÓCZY MÁRTON.

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár: egész évre 6 pengő, fél évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. Egyesületi tagoknak a tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó levelezés (kéziratok stb.) Az ERDŐ szerkesztőségéhez: Esztergom M. kir. Erdőgazdasági Szakiskola küldendők.

A mértéktől a kényszerig.

Nézzünk az Erdő utolsó előtti számának homlokára, ott látjuk dísztelenkedni, gúnyosan ránk vigyorogni egy negyed-évnek részletekben való lemérését, — Junius — Julius — Augustus.

Más helyen nem a három hónapnak, de akár tizenkettőnek egymás mellé írása sem jelent különösebbet, de egy egyesületi lap homlokára mégsem lehet odairni káros következmények nélkül.

Hogy a három hónapnak egy számra írása mit jelent? Sokat. Nagyon sokat. Jelenti azt, hogy a három hónapban csak az az egy szám jelent meg. Jelenti azt, hogy három hónapban csak egy szám megjelenése a kar tagjainak kapcsolására, összetartására nem elég. Jelenti azt, hogy szétszórtságunkban a lap az egyetlen terület, ahol mindnyájan találkozunk, tehát szükséges a lap gyakoribb megjelenése. Jelenti azt, hogy a lap a karnak, az egyesületnek a szíve, ami ha kihagy működésében, a hozzátartozó törzset is kórossá teszi. Jelenti azt, hogy a meglévő kész dolgot könnyű tönkretenni, lesilányítani, de nehéz, ma szinte lehetetlen újat, helytállót alkotni. Jelenti azt a minősíthetetlen körülményt, hogy a lap rendes idejében való meg nem jelenhetésének mi magunk, a kar tagjai, egyenkint és összesen vagyunk az okai, mert nem tettünk eleget legelemibb kötelességünknek: nem fizettük be a ma már igazán csekély tagdíjat, ami végül azt jelenti, hogy pénz nélkül nem lehet lapot nyomtatni.

Meg vagyok győződve, magamon tapasztalom, hogy a kar minden egyes tagjának, akiben csak fikarcnyi érzés van, arcát

szégyenpir futja el, amikor a negyedévre kiadott egy számra rátekinet. Ez valóban szégyenletes is és sötét bélyegét kéjelegve nyomja homlokunkra.

A kar tagjai nem engedhetik meg maguknak a nemtörődömséget, a felületességet. Bűnhődés nélkül nem játszhatjuk, tehát ne játsszuk a haragszomrádat, hanem a kar minden egyes tagja külön-külön legyen fáradhatatlan apostola a köznek.

Ne áltassuk magunkat, ne ravaszkodjunk. A köz érdekében történő működésünket ne az érzékenységünk kielégítettsége vagy ennek hiánya határozza meg, hanem akinek adott, használja föl Isten adta különös tehetségét a kar, a köz érdekében, hisz olyan szép, olyan nemes cselekedetet végez mindenki, aki ennek a szinte mindenkitől elhagyott, félretölt, hiszékeny, becsületes testületnek megsegítésén fáradozik, legyen az a karhoz tartozó, vagy bárki más,

Nem közömbös az egyesületi életre a tagdíjak pontos vagy késedelmes fizetése. Már pedig a közölt kimutatás ugyancsak késedelmes köteleességteljesítést tüntet fel. A legtöbb esetben nehezen elfogadható kifogás a rossz gazdasági helyzet. Tudott dolog, hogy egész haszontalan vagy nélkülözhető dolgokra sokkal többet adunk ki, mint amennyit a saját érdekünk tagdíj alakjában kíván tőlünk. Nem fogadható el a rossz gazdasági helyzettel való védekezés általában azért sem, mert a névjegyzékben a jobbmódú jelesebbjeink neve után is tetemes összeget látunk. Ezeknél tehát nem a rossz gazdasági helyzet, mint inkább egy kis hanyagság okozta a díjak fölszaporulását és a majd megfizetem gondolat. Ez a majd azonban mindig tovább halasztódott és éveken keresztül olyan összeget halmozott, aminek egyösszegben való kifizetése már, még a jobbmódúaknál sem történhetik a kassa egyensúlyának kisebb-nagyobb billenése nélkül. Ilyenkor aztán ahelyett, hogy a tartozást a helyzetünk engedte összegekben törleszteni kezdenénk, kifogásokat keresünk, kibúvót kémlelünk.

Az egyesület vezetősége az elmúlt időkben mindenkor eleget tett a közgyűlés határozatainak. Felhívta a hátralékosokat, hogy tartozásuk törlesztését kezdjék meg, bármily csekély összeggel. Csekély eredménye lett ezen felszólításnak is, a tagoknak csak kicsi százaléka figyelt föl és teljesítette kötelességét.

A több éves sikertelen kísérletezése után a közgyűlés a kényszer helyzetben úgy döntött, hogy az egyesületnek bármily címen tartozóktól birói úton hajtatja be a követelést, tehát a törvényes eljárás megindítására utasította a vezetőséget. Utasítást adott arra is, hogy az összes tagok névjegyzékét közöltesse le az Erdőben és a név után tüntesse föl a hátralékot, hogy mindenki lássa, mennyivel tartozik.

*

A közgyűlés határozata szerint az egyesület vezetősége leköszölte az egyesületi tagok névsorát. A határozat szerint minden tag neve után oda írta a hátralékot, hogy mindenki láthassa tartozási összegének nagyságát. Ezen művelet természetesnek, magától értetődőnek mondható. Ha nem látjuk, nem tudhatjuk, mennyivel tartozunk. A névjegyzék megjelenése tehát semilyen szempontból kifogás alá nem eshetik. Senkinek még csak makulányi kisebbitést sem jelent. Egyszerűen rámondhatjuk, hogy tudomásvétel céljából közöltetett.

A közlés eredménye nem lett a várt, egyöntetű megértő felfogás. Megoszlott. Kétféle és ez jellemző a karunk tagjainak gondolat világára. Az egyik oldalon nagyon örvendetes változás látható. A kar tagjainak egy része az események után — úgy látszik — komolyan foglalkozott az üggyel és annak átvizsgálása után belátta mulasztását, amit helyrehozni kíván. Tények bizonyítják, hogy a megértő, a saját sorsán segíteni kívánó kartársak táborá mindegyre gyarapodik, s ezen jelenlég mintegy biztosítása a jövőnek. Ez így is van rendjén, ez a helyes felfogás. A másik oldalról, hogy mi történt, kíváncsiak vagytok jobb érzésűek? megmondom. Egyesületet és egyént sértő, rágalmazó, félvadakhoz illő, határt nem ismerő goromba tartalmú levelek, ezeknek is egy része alá írva, a másik, mintha orozva jutott volna a silány gondolat birtokába.

Nem lehet eléggé elítélni a gorombáskodó és nevüket aláírt levélírók eljárását. Mert gorombáskodással és türelmetlenséggel nem lehet ügyeket elintézni. De ezek legalább megmutatták magukat.

A névtelen levélírókra azonban, ha keresve-keresünk, akkor sem találunk kifejezést, amelyik úgy érdeme szerint tudná felfogását és eljárását megbélyegezni. Ki, vagy mi vagy Te, vajjon hogyan nézel ki, Te, Krisztus után a huszadik század emberi bőrbé bújt öngyikos és tömeggyilkos féрге. Nem veszed észre, hogy fölösleges, sőt káros vagy az őskorbá visszatérő lényeddel, amellyel csak ártani lehet, de használni nem. Ha nem tudtad káros voltodat, vedd hát tudomásul, s legalább azzal tégy szolgálatot a huszadik század törekvő, haladni vágyó emberiségének, hogy tünjél el az ismeretlenségben s ne mutatkozz, ne jelentkezz többé soha, még névtelen levél útján sem.

*

A közgyűlés határozata szerint az egyesület vezetősége birói úton hajtja be a tagoktól, illetve adósoktól az egyesület követelését.

Jól tudjuk, hogy a közgyűlés ezen radikális határozata előtt az egyesület részéről minden kísérlet megtörtént az összegelemlett tagdíjak, kölcsönök stb. fizetésének a felek által való megkezdésére. Az egyesületnek ezen békés és embersé-

ges törekvését a tagok, az adósok nem mindenütt tudták és akarták megérteni, magukévá tenni. Pedig ezzel az egyesület zökkenő nélkül való működését, ezen keresztül saját érdeküket mozdították volna elő.

Meg kell állapítanunk, amint ezt fõntebb említettem, hogy a tagok egyrészénél nem lesz dolga a hatóságnak, mert akik egy parányit gondolkoznak, a végsõ pillanatban elintézik kötelezettségüket. Akik pedig a kartársak közül megvárják a hatóság ellentmondást nem tûrõ eljárását, vessenek magukra, hogy így jóval több pénzükbe kerül, s a rendkívüli eseteket kivéve, megérdemlik ezt a sorsot.

Amikorra ezek a sorok megjelennek, az ügyvédi felszólítás minden érdekeltnek kezében lesz. Tudjuk, hogy ez nem kellemes állapot. Szeretnénk azonban hinni, hogy mindazok a kartársak, akik ügyvédi felszólítást kaptak, nem tekintik azt zaklatásnak, nem minõsítik azt erõszaknak, hanem olybá veszik azt, mint ami tulajdonképpen a saját hanyagságuk következménye. Nem tesznek még gondolatban sem mást felelõssé, csak õnmagukat. Nem látnak az egyesületben ellenséget, hanem egy olyan keretet, amelybe a kar tagjainak összessége belefér és amely keret megvédi a kar tagjait támadásoktól sértésektõl és a jólét elõmozdítására törekszik. Ha a te megbizottad a felhatalmazásod folytán a közgyûlésen talán fájó szívvel, de az egyesület életének biztosítása szempontjából az egyesület szabályzata értelmében nyúlt a kényszerítõ eszközhöz, tekintsd úgy, mintha ezt magad intézted volna.

Ha mindenki úgy, becsületes magyar szemmel nézi az egyesület életének történéseit, ha mindenki úgy magyar becsülettel ismeri be mulasztását, akkor az ügyvédi hideg eljárást sem látja senki bántónak, hanem jogos és a mindenki, tehát a te magad ügyét is szolgáló eljárásnak. Ha aztán ilyen szemszõgbõl nézzük a tárgyalt ügyet, akkor ez lehet anyagilag terhes, de lelkileg megnyugtató.

Szy Ferenc.

Alerdész szakiskola.

Az új erdõtörvény az 1918-ban létesített egyéves erdõõri és vadõri iskolát folyó évi augusztus hó 31-ével megszüntette és helyette 1935. év szeptember hó 1-ével Esztergomban és Szeged-Királyhalmán kétéves alerdész szakiskolát hozott létre.

Örömmel jegyezzük fel magunknak 1935. év szeptember 1-ét, erre a napra rég vágyakozik már a mûszaki segédzsemmélyzet összessége, hisz nyilvánvaló, hogy minden törekvésünk odairányult, hogy a kar nívója emelkedjék s általa, hogy

az egyéves erdőri és vadőri iskola megszűnt, régi vágyunk és óhajunk teljesült. Nem mintha ebből az iskolából kikerült kártsaink kint az életben nem állták volna meg a helyüket, nem, erről egyáltalában szó sincs, hisz tudvalévő dolog, hogy az erdőri és vadőri iskolát végzetek közül nagyon sokan milyen szépen ténykednek és milyen szép pozíciót töltenek be. A hiba nem is itt volt, hanem ott, hogy először is egyévi tanulmányidő nagyon rövid másodsor pedig az előképzettség nagyon alacsony volt.

A magyar erdészet fejlettsége, nivója és életrehivatottsága ma már egész embereket kíván, még pedig olyanokat, akik a mai követelményeknek minden tekintetben meg tudnak felelni és annak eleget is tudnak tenni.

Ez nem leszolás akar lenni egyetlen-egy életrevaló kártsal szemben sem, de azt be kell látni mindenkinék, aki erdészeti teendőkben csak egy kicsit is jártas, hogy ma már az erdészeti segédszemélyzettől, tekintettel az erdészeti teendők sokoldalúságára, minden kártsról sokkal több tudást kíván meg, mint azelőtt s éppen ez készítette a felsőbbiséget arra, hogy az új erdőtörvényben olyan iskolatípust — az alerdész szakiskolát — létesítsen, amely a mai kor követelményeinek teljesen megfelel.

Az alerdész szakiskolai tanulók részére az új erdőtörvény VI. elemi illetve II. középiskolai előképzettségét, egy évi előzetes erdőgazdasági gyakorlatot és két évi elméleti oktatást ír elő.

Jól eső érzéssel vesszük ezt tudomásul annak ellenére, hogy az iskolai előképzettségét illetőleg egyesületünk az alerdész szakiskolába való bejutáshoz a IV. középiskolai előképzettség kimondását kérte.

A legutóbbi multtal szemben ez is eredmény és haladás. Nem akarom túlozni az egyesületünk jelentőségét akkor, amikor azt állítom, hogy a mi haladás vágyunk a felsőbbiségnél jóakaratra és nyitott fülekre talált, ép ezért nem is mehetünk el szó nélkül e tények mellett.

Csodálatos jelensége korunknak, hogy sok mindenféle téren megértéssel fogadják a lassúbb haladást is, csak sajnos, éppen sorainkban nem, azonban egy örvendetes jelenséget kezdek tapasztalni a legmegfontoltabb gondolkodásúak részéről és pedig azt, hogy akik tudják, hogy későbbi terveinknek, célpontjainknak megvalósítására mennyire életfejlődési feltétel az, hogy ha talán csigalépésben is, de mégis előbbre jutottunk. Jól tudjuk, hogy jogaink eléréséhez hosszú út vezet s ezt az útát óvatosan, mindenre körültekintően s bölcs elhatározással kell járnunk.

Az alerdész szakiskola célja és feladata, hogy erdő és vadgazdaságok számára alerdészeket neveljen, akik a gazdasági és műszaki segédszolgálat, nemkülönben erdővédelmi és

vadvédelmi szolgálat ellátásához szükséges és a törvényekben megszabott követelményeknek is megfelelő szakismeretekkel rendelkezzenek. A szakiskola kiterjeszkedik emellett a rokongazdasági ágak (mezőgazdaság, kertészet, méhészet és halászat) tanítására is, hogy a tanulók ebben az ágban is szert tegyenek azokra az alapismeretekre, amelyek a szolgálatuk közben felmerülő ilyen természetű feladatok ellátásához szükségesek.

A szakképzés mellett a szakiskola a tanulók jellemképzését, vallás-erkölcsi és hazafias gondolkodásának kifejlesztését és ápolását is céljának tekinti.

A szakiskola elvégzése által szerzett alerdész képesítő bizonyítvány az 1935. IV. évi tc.-ben meghatározott erdőgazdasági és vadgazdasági segédszolgálat törvényszerű ellátására képesít.

A tanulmányi idő tartama két év. Az első tanév szeptember hó 1-től a következő év augusztus havának végéig, a második tanév pedig szeptember hó 1-től a következő év június havának végéig terjed. Egy-egy tanév két — még pedig téli és nyári — félévre tagolódik. A téli félév szeptember hó 1-től január végéig, a nyári félév február hó 1-től a tanév végéig terjed. A tanítás fősúlya erdészeti és vadászati szaktárgyakra esik, de kiterjed a tanítás a mai gazdasági ágak (mezőgazdaság, kertészet, méhészet, halászat) tanítására is, de csak olyan terjedelemben, amilyent a tanulók jövőbeli munkaköre megkíván.

A tanulók a szakiskola gazdaságában rendszeresen előforduló, nemkülönben az oktatás érdekében alkalmazott házi munkáknak és szolgálatoknak végzésében személyesen is részt vesznek.

Azok a tanulók, akik a szakiskola második évfolyamát sikeresen elvégezték, képesítő záróvizsgára bocsájtatnak. A záróvizsga annak igazolására szolgál, hogy a tanuló a szakiskolában töltött tanulmányi ideje alatt az elméleti és gyakorlati szakképzettséget a megkövetelhető mértékben megszerezte-e?

A képesítő záróvizsga minden év június havában tartatik meg. Az a tanuló, aki a képesítő záróvizsgát sikerrel leteszi, „alerdész képesítő bizonyítvány”-t kap.

Az elérhető képesítő fokozatok: 1. „kitünően képesített”, 2. „jól képesített”, 3. „megfelelően képesített”.

Tantárgyak: 1. Magyar helyesírás, 2. Irodai és számadási ügyvitel, 3. Szépírás, 4. Rajz, 5. Számtan, mértan, 6. Természettudományi alapismeretek (a fizika és kémia köréből), 7. Magyarország földrajza és történelme, 8. Egészségtan, 9. Testnevelés és tűzoltás, 10. Háziipari oktatás, 11. Általános növénytan és termőhely-ismerettan, 12. Erdőműveléstan és erdővédelemtan, 13. Erdőgazdasági üzemtan, 14. Vadgazdasági és vadásztan, 15. Mezőgazdasági ismeretek, 16. Erdészeti,

vadászati törvények és rendeletek, 17. Természetvédelem, 18. Védelmi szolgálattal, 19. Gyakorlati oktatás.

Amint a fent leírt tantárgyakból látható, az eddigihez képest a tanítás anyaga nagyban bővült, miért is szükségszerű és nagyon kívánatos volna az előképzettségnek a IV. középiskolához való kötése, mert ezáltal a kitűzött cél, amely az új iskolához fűződik, biztosabban elérhető volna.

A Mindenható bőséges áldását kérem a most kezdődő alerdész szakiskolára és annak közhasznú munkásságára, szívem egész melegével kívánom, hogy ez a munka a magyar erdészet javára minél eredményesebb legyen.

Daróczy Márton.

A duvad pusztítás sikeres módjai.

Irta: **Storcz Mátyás** ny. m. kir. udvari vadászati tiszt.

I. Csapóvassal

Rohamlépésben közeledik a tél és a hivatásos vadóvónak már most gondoskodnia kell arról, hogy a vadászterületen lévő szőrmés és tollas ragadozókat alkalmas helyre szoktassa, könnyebb pusztításuk céljából, miáltal nemcsak az apróbb vadállományt óvja meg a sokfajta kártevőtől, hanem néhány duvad jó, téli gereznája még külön anyagi hasznot is jelent számára.

Minden vadóvónak tudnia kell, hogy hol tartózkodik, illetve merre jár területén leggyakrabban a duvad. Ezen a helyen, illetve ehhez a helyhez legközelebb eső sűrű erdőrésztisztásán már október hó elején döghelyet készítünk, hogy a duvadat odaszoktassuk.

A tisztás közepén ásunk egy 50–60 cm mély és 2 m hosszú gödröt, amelybe egy nyúzott ló, vagy akármilyen más állati hulla elfér. Ilyen dögöt bármely községben olcsón lehet venni. A hullát a gödörbe tesszük és egy arasznyi harasztal és tüskés galyakkal fedjük be, úgy, hogy a csatangoló duvad mégis hozzáférhessen. Természetes, hogy a ragadozók által felfalt hullát másikkal kell pótolni.

Az ilyen döghelyre nemcsak róka, vadmacska, nyest és mindenféle szárnyas ragadozók járnak, hanem a kóbor ebek is odaszoknak, amelyek a legnagyobb károkat okozzák, így különösen a farkaskutyák, melyek hangtalanul űzik a vadat.

Ha november második felében már jól járnak a ragadozók a döghelyre, megkezdhetjük azok pusztítását.

A szörmés duvad utat kapar magának a befedett hullá-
hoz, hogy hozzáférhessen. Ha a vadóvónak jó fogó-csapóvasai
vannak, állítsa azokat arra a helyre. Kis lapáttal ezen az uton
egy mélyedést ássunk, melybe a csapóvas elfér. Az egy méte-
res láncot helyezzük a vas alá, a lánc végét pedig egy vas-
tagabb fadarabra, tuskóra, esetleg háromágú vasmacskára erő-
sítsük, hogy ha a duvad a vasban marad, az akadállyal ne
birjon messzire menni s a sűrűségben fennakadjon. Levert
karóra azért nem ajánlatos a lánc végét erősíteni, mert gyak-
ran megtörténik, hogy a lábánál fogott duvad lerágja a saját
lábát, csakhogy menekülhessen. Ha még nem járnak erősebb
fagyok, a felállított vasat vékony mohával, vagy hangyaboly-
szeméttel takarjuk ujjni vastagon, vigyázva arra, hogy a vas
csapókarimái szabadon maradjanak, nehogy a felcsapódásnál
esetleg közbeszoruló takaróanyag a fogás biztonságát hátrál-
tassa. Ha nagyobb fagyok volnának s félő, hogy a vasat
takaró anyag összefagy, az egész vasra vékony, szürke itatós-
papirost tegyünk s erre hintsünk kevés hangyaboly-szemetet,
így nem fog vasunk lefagyni. Ha a vas ily módon már fel
van állítva, el ne felejtjük a biztosítékot óvatosan kinyitni,
nehogy a következő nap egy felpattant üres vasat találjunk
nagy meglepetésünkre.

A vas felállítása előtt kezünket és talpukat friss hóval
bedörzsöljük, hogy a duvad ne kapjon szimatot. Midőn pedig
a felállított vastól távozzunk, egy — erre a célra készített —
hosszúnyelű söprűvel lábunk nyomát elseperjük.

A jól fogott duvadat erős bottal, esetleg egy negyedlövés
seréttel legcélszerűbb elpusztítani.

Bármilyen duvad is kerül a vasba, azt a dőghelyhez
közel fejtsük meg s a dőghely tetejére tegyük, hogy a szár-
nyas ragadozók is odaszokjanak.

Kora tavasztól késő őszig, vagy ott, ahol a duvadak
pusztítása a fentebb leírt módon nem lehetséges, nagyon ered-
ményesen lehet pusztítani a következő módon:

A szörmés ragadozó a tisztított száraz utakon csatangol
a legszívesebben. Csatangos, vizes helyeken járni nem szeret.
Erre a célra nagyon megfelelő hely pl. a cserkészút, régebbi
szekér-út, domb vagy hegyhátak teteje, stb.

Az erre alkalmas helyen, az úttól egy két méterre az
erdőben kisebb fonott kerítést készítünk s ennek közepébe egy
élő galambot kötünk le olyképpen, hogy a galamb testét a
szárnyak alatt egy vékony bőrhevederrel szorosán átvarrjuk.
A heveder tetejére egy forgó karikát teszünk, melybe zsineget
alkalmazunk. Nagyon jó, ha egy ritka rácsozatú kalitkába helyez-
hetjük a galambot.

A galamb úgy legyen kötve, illetve a csapóvasat a galamb-
tól úgy helyezzük el, hogy az szárnycsapásaival el ne érje
azt, nehogy az állított vas felcsapódjon. A galambnak a kerí-

tés hátsó feléből kell az enni és innivalót adni. A kerítés tetejét száraz dudva ágakkal kell tetőzni. Nem szabad valami cicomás kerítést csinálni, hanem az mindig olyan legyen, hogy minél több legyen rajta a természetes. A csapóvas elhelyezése a felállításnál figyelembeveendő szabályok szerint történjen.

Ilyen fogóhelyet több helyre kell készíteni, mert így nagyobb az esélyünk s eredményesebb a fáradságunk. A fogóhelyeket naponta korán reggel és estefelé meg kell nézni.

Emlékszem, hogy egy hegytetőn végigvezető cserkészúton tizenhárom darab vadmacskát és sok más ragadozót fogtam, többek között sok kóbor házimacskát és ebet.

Téli időben a mi dédelgetett vadászterületünkön pusztítjuk a duvadat, lehet azonban, hogy szomszédunk nem törődik vele s így onnan vált be a duvad s nálunk egész nyáron át terített asztalhoz jut.

A vadóvó már április elejétől minden héten járja be a róka és borz kotorékokat. A kotorék lakottsága az előzetesen a szája elé állított fűszálak helyzetéből állapítható meg.

Állítsuk a vasat a kotorékba, úgy, amint azt már előzetesen megírtam, esetleg üljünk estefelé lesbe jó széllel. Ha van lakója a kotoréknak, estefelé rendszeren kijön az, azonban, ha még nagyon fiatalok a kölykek, sokszor a rókaszuka három-négy napig sem jön ki. Ha kölykek vannak a kotorékban, a ravasz rókaszuka aláassa a vasat s kiszökik. Tanácsos a vas elé két-három darab karót a földszinig leverni, hogy a vasnak aláassása ilyenképpen megakadályoztassék.

Lehet a lakott kotorékokat beszénkénegezni is. Ezt úgy csinálhatjuk, hogy egy hosszabb vékony fára két, ökölnyi vastag pamacsot kötünk rongyból, melyre aztán egy deciliternyi szénkéneget öntünk, melyet így a kotorékba dugva, annak száját a kapával ráhúzott földdel betakarjuk. Több kijárási esetén ezt minden egyes kotorékszájnál megismételjük.

Szénkéneggel szabadkézzel lehet bánni, csak az öntésnél kell vigyázni a szélirányra. Fölszipantott gáz, fojtó köhögést okoz.

Előfordulhat, hogy az esetleg kint csatangoló kanróka a beszénkénegezett és betakart kotorékhoz jár s azt ki akarja kaparni. Tanácsos a kotorék elejébe három-négy napig vasat állítani.

Többször fogtam így rókát.

Az idegen területről kölykeivel átvándorló rókát, ha azt csapóvással fogni valami oknál fogva nem tudnánk, mérgezni kell a következő fejezetben részletesen ismertetett mérgezési szabályok szem előtt tartásával.

II. Méreggel.

A duvad mérgezéséhez az I. fokú rendőrhatóságtól kell engedélyt beszerezni. Ajánlatos a vonatkozó kérvényt már október első felében a főszolgabírói, illetve polgármesteri hivatalhoz benyújtani, hogy a mérgezési engedélyt idejében megkapjuk.

Szerezzünk be kb. két liter, vagy ennél nagyobb ürtartalmú pléhdobozt. Ebbe a tiszta dobozba szőröstül-bőröstül szorítsunk bele egy házimacskát, mezei, vagy üregi nyulat és tegyünk hozzá néhány darab patás birkalábat s a dobozt jó erősen befödve és lekötve nyolc-tíz napig meleg helyre pl. trágyarakásba. Az így preparált doboznak kellemetlen szagú tartalmát csalinak nevezzük, mert ezt a bűzt a duvad már messziről megérzi és szívesen felveszi. Ezután löjünk vagy fogjunk húsz-negyven darab verebet. A mérgezés napján éles, hegyes kis késsel vágjuk fel a verebek mellét s egy faragott kis fakéssel tegyünk bele egy késhegyni Strychnin-t és a vágás helyét nyomjuk össze, hogy a méreg ki ne hulljon belőle.

Tekintettel arra, hogy a Strychnin roppant erős méreg, nagyon óvatosan és a kellő elővigyázatossággal kell vele bánni. Igen tanácsos a mérgefalatokat külön lezárt szobában készíteni, hova — legalább is a munka befejeztéig — sem ember, sem állat nem jöhet be.

A mérgefalat mindig csak akkora legyen, amekkorát a duvad a helyszínen meg tud enni.

A mérgezés napján tíz-tizenkét darab preparált verebet papirosba csomagolunk. Kiássuk a csalit s mielőtt a mérgezési helyhez érünk, vágunk annyi kisebb ágat, ahány helyre mérget akarunk lerakni.

A dög hely körül, ahol a duvadak váltói vannak, két-két preparált verebet teszünk egymás mellé, alaposan bekenve azokat csalival, majd vékony harasztal letakarjuk azokat, hogy a madarak el ne vigyék s a már előre elkészített ágakkal megjelöljük a kitett mérgefalat helyét.

Ezt a mérgezési eljárást nemcsak a dög hely körül, hanem ott is sikerrel lehet alkalmazni, ahol a duvadak egyébkénti váltója van.

Ahol vaddisznók járnak, ott mérgezni nem szabad.

Ha a dög helyre kóbor ebek járnak, akkor teljesen érett kvarglit mérgezzünk be és helyezünk ki, mivel a kvargli a gyorsan olvad a gyomorban s a rögtön ható méreg kis távolságban lesz végzetes.

A szárnyas ragadozók egyszerű mérgezési módja a következő:

Vásároljunk a vágóhídon három-négy liternyi marhavért, öntsük bele két nyúl bőrbe és egy arra készített fakéssel a belehíntett mérget jól keverjük össze. Az így elkészített nyulakat

virradatkor felvágva tegyük a dög hely mellé. A méregtől elhullott szárnyasokat vágjuk négy felé, mérgezzük be és tegyük a duvad váltókra.

A Strychnin-t csak mérgezési engedéllyel lehet vásárolni. A Merk-féle eredeti tíz grammos pakolású a legjobb mérég. Igen jó, hatékony mérget szállít még a Wirker-féle vadászpatika Rákoskeresztúrról. A méregből kisebb vadászterületre ötven gramm, nagyobb területre száz gramm teljesen elegendő.

Nemcsak méreggel és vassal lehet pusztítani a kártékony ragadozókat, hanem hívósíppal is sikerrel hozhatjuk őket puskacső elé.

A gödöllői udvari vadászterületen a Rudolf-kunyhó mellett éveken át volt dög hely, ahová a boldogult Rudolf trónörökös szokott sasokra lesbe járni. s ahol éveken át igen sok kőszáli sast lőtt.

Erre a dög helyre évente tíz-tizenöt lóhulla került és messze vidékről oda szokott a duvad.

A trónörökös halálával erre a helyre senki sem járt a duvadat írtani s ez oknál fogva az annyira elszaporodott, hogy a hasznos vadállomány érdekében mérgezni kellett azokat. 1889 november közepén kevés friss hó esett s hetven darab mérgezett veréssel elindultam a Rudolf-kunyhóhoz. Az oda rendelt vadőrrel a fentebb ismertetett módszer szerint kiraktam az összes mérgezett verebet. Másnap délelőtt kimentem a dög helyhez, ahol már várt reám a vadőr, aki huszonegy darab szebbnél-szebb rókát szedett össze, amelyek alig fértek el a kis vadászkocsimon. Másnap még találtunk négy rókát, tehát igazán eredményes volt a mérgezés.

III. Kutyával.

A szörmés vad pusztításának van még egy módja.

Szerezzünk be egy jó kotorékbúvó kutyát. Nem fontos, hogy daxli, vagy foxi, fontos, hogy jó legyen. Járjuk be vele a területen lévő kotorékokat s ha észrevesszük, hogy valamelyiknek van lakója, eresszük be a kutyát s álljunk el valami fedezék mellé csendben, mert sokszor előfordul, hogy az ravsul előbb kinéz, hogy nem lát-e veszedelmet.

A róka az első összecsapásnál rendszeren a szabadba igyekszik. Ha a kutya zsákkotorékba szorította a rókát vagy a macskát, várjunk türelemmel. Vagy kiugrik a duvad, vagy kijön a kutya és körülnéz, gazdáját keresve. Ilyenkor legjobb a kutyát megfogni, megkötni s a kotoréknál várakozni. Ha róka van a kotorékban, az többnyire a legrövidebb idő alatt el szokta hagyni a kotorékot. Ha tizenöt perc elmúltával nem jönne ki a duvad, több mint biztos, hogy borz vagy vadmacska van a kotorékban. Ilyen esetben a már ismertetett módon, amennyire csak be tudunk a kotorékba nyúlni, ágyaz-

zuk be a fogóvasat s a lánc végét vagy egy karóhoz, vagy egy tuskóhoz erősítsük, nehogy a fogott duvad vasunkat bevigye a kotorékba.

Ha a vasban van a duvad, negyed lövés söréttel lőjjük agyon, vigyázzunk azonban, nehogy a vas csapóit érje a lövés, mert azok kieshetnek és üres vasat húzhatunk ki.

Úgy a kirakott vasat, mint a méregfalatokat kora hajnalban vizsgáljuk felül, nehogy rosszindulatú ember vigye el a fogott duvadat, esetleg még a csapóvasat is.

A galamb.

Írta: Nagy István

Nagyot dörren az erdész kezében a könnyű lankaszter s a hegy alján elvonuló vadgalamb-csapatból karikázva hullott le egy acélkék vadgalamb, egyenesen Lőrinc lábai elé. A többi a lövéstől megriadva húzott el az erdő felett. Lőrinc felemelte a még pihegő galambot s a pázsitra fektette. Majd ismét kezébe fogta s nézte a galamb orrán át feltörő vérbuborékokat. Végre a madarat aggatékra fűzve, lassú léptekkel megindult az erdő felé.

Az erdőn végig vezető utat szépen benőtte a fű, az utolsó szekér nyomát is — mely a tavaszi szénát innen felszállította — befutotta a virágos szulák.

Az út végén fehér házikó tűzfala barátságosan integet. A fiatal erdész ide tart.

Az erdészlakot az öt körülölelő virágoskerttel együtt három oldalról erdő övezi, míg a szelíd hajlású déli oldal mezei virágokkal benőtt gyepszőnyeg, dolgos méhek eldorádója. A sok apró virág közül itt-ott egy-egy ökörfarkkóró nyújtja nyakát, sárga virága nektárjait kínálgatva a méztolvaj dongóknak.

A fűben fiatal asszony ül. Még egész gyerekasszony. Rezgőfüvet szed csokorba. A fiatal erdész észrevétlenül a háta mögé lopja magát; átöleli, megcsókolja. Úgy látszik, itt legnagyobb „dongó” az erdész úr. Az asszony kedves neheztellessel pírongatja s hozzásimulva megindul vele az edésház felé, ahonnan loholva, ajtóstól rohan egy sereg kutya a megriadt baromfiak között s örömüknek ugrándozásaiikkal adnak kifejezést.

Az egyszerű vacsora után boldog hancurozással futnak a réten át az erdő felé. Elöl az asszony zergeügyességgel siklik a férfi elől, aki meg akarja fogni. Eredménytelen fáradozását, ügyetlenségét felesége kacagva gúnyolja. Végre sikerült! A férfi átöleli feleségét, a hadjárat befejeződik, csak a csókok,

mint a harc befejeztét jelző rakéták csattognak, mely ellen az asszony fiatalságához oly jól illő szeméremmel tiltakozik.

Kéz a kézben, némán mennek tovább.

Az erdőtől különálló csalitosban már ébred a fülemüle. Rákezd, csattogó dalára. Először egy, aztán több, sok.

Az öreg erdő száz éves tölgy állományát enyhe, szél símogatja. Koronáik összeborulva mesét mondanak egymásnak régi, jóidőkről. A hold szelíd sugaraiban fürdő árnyékuk diszkrétén takarja be a szerelmeseket. A lanyhán beékelődő kőrises felett lila pára lebeg; alatta, mindenhol vastagon. kíváncsan, tunyán nyújtózik az ólomtakaró, mint a legpuhább perzsaszőnyeg, felette kisebb-nagyobb csoportokban szép páfrányok — erdei nimfák fésűi — tetszetik magukat.

Hazaérkeznek.

— Galambom, galambocskám! — suttogja Lőrinc. — Galambocskám!

Az asszony engedelmesen, boldogan símul urához.

— Galambocskám! — símogatja szavaival is az ember.

Az asszony egyszerre megmerevedett. Megijedve, de határozottan tólta el magától Lőrincet. Pillantása megakadt az előszoba padlójára dobott aggatékon.

A galamb orrán már megszáradt a vérbuborék. Az asszony fázósan megborzongott és kedvtelenül indult a szoba felé . . .

— De galambocskám! — döbönt meg Lőrinc.

A szoba ajtaját hiába próbálgatta, — zárva volt.

Az aggatékon függő galambot ingerülten rúgta arrább, aztán pipájára gyújtva kilépett a ház elé. Lassacskán lecsendesedett. Szeme elkalandozott a mindinkább elhatalmasodó sötétségben.

Mikor a pipa kifogyott, zsebetette. Felmászott a padlásra és belebújt a puha, zizegős szénába.

Nem tudta megérteni, miért kell neki ma a padláson aludni.

Pénztári beszámoló.

Augusztus havi befizetések folytatása: Eötvös Béla Ágavár 28.50, Kovács Károly Kecskemét 50.—, Matthes Béla Sopron 6.—; összesen: 705.— pengő.

1935. év szeptember havában befolyt: Dallos Géza Gödöllő 5.—, ifj. Zöldi Ferenc Nagykörs 10.—, Nádaskay Richárd Bpest 50.—, Holló Sándor Máriabesnyő 3.—, Kasza József Kaposvár 2.—. Szörényi József Kaposvár 7.22, Farkas István Királyszállás 10.—, Földes Kálmán Nádasd 20.—. Imre

Péter Tóváros 3.—, Nagy Vince Vajszló 3.—, Novodárszky Gyula Ládierdő 12.—, Tölgyes Lajos Pilisszentkereszt 3.—, Haizler István Pécsvárad 12.—, Keresztes Ferenc Bakonycsérnye 6.—, Gábnay József Vaskút 5.—, Németh József Háromfa 6.—, Szakály József Dinnyeberki 3.—, Szerencsés Mihály Isaszeg 4.04, özv. v, Bézi Imréné Debrecen 10.—, Orosz Imre Debrecen 2.—, Pörcz Sándor Gödöllő 10.—, Deli Antal Kán 10.— Németh Zsigmond Jánosháza 2.—, Répásy Ferenc Kaposvár 10.—, v. Répás Román Olaszfalu 15.—; id. Balogh József Debrecen 5.—, Pataky Árpád Szombathely 23.22, Pázsiti József 10.—, Tóth József Gödöllő 3.—, Németh Géza Beregmajor 6.—, Nahóczky Antal 16.22, Csabalik Gyula Ujmassa 20.—, Rádóczy Gyula 3.—, Póczos Sándor Pásztó 10.—, Szalay Gyula Vép 6.—, Mráz Gyula Bpest 2.—; összesen: 327.70 pengő.

1935. év október havában befolyt: Gabnai József Vaskút 5.—, Kiss József Laposok 10.—, Nádaskay Richárd 50.—, Beke Antal Györszentiván 6.—, Biró János Decs 5.—, Dallos Géza Gödöllő 5.—, Daróczy Márton Esztergom 6.—, Kolb Gyula Esztergom 4.18, Deák Pál Pörböly 4.—, Fischer Géza Bpest 3.50, Halomházi Pál 3.50, Kasza József Kaposvár 2.—, Kósa Ferenc Jánosháza 2.25, Orosz Imre Debrecen 2.—, Szörényi József Kaposvár 1.—, Vágfalvi József Szeged 3.—, Bóznér János Szekszárd 3.—, Imre Péter Tóváros 2.—, Jáhn György Bátaszék 5.—, Mayer Ferenc 8.—, Szabó Márton Esztergom 7.50, — Szakály József Dinnyeberki 3.—, Szalai Péter Döbrököz 4.—, Kolos János Halászi 5.—, id. Balogh József Debrecen 5.—, Cservenka Ferenc és Társai Tata 79.—, Dürvanger András 3.—, Farkas István Várpalota 10.—, Müller János Nádasladány 10.—, Németh József Körmend 10.—, Köveskúti Imre Tés 12.20, Kerényi Ferenc Hámor 10.—, Tóth Sándor Süttő 20.—, Illés István Bak 10.—, Pasztorek Antal Hont 3.50, Bánfai Mihály Diósgyőr 3.—, Fekete József Kutasó 5.—, Keresztes Ferencné Bakonycsérnye 6.—, Lencz Ferenc Hosszúpereszteg 20.—, Mihályi Jenő Szalkszentmárton 10.—, Scheili Lipót Ráckeve 2.—, Péter János Rinyaszentkirály 9.—, Hauk Ferenc Nyirjes 30.20, Firdics Virág József Vajszló 12.10, Havasi János Diósgyőr 4.—, Bagi József Kelebia 15.—, Holczner Gyula Pula 74.80, Hadai István Kiszána 5.—, Fekete József Gödöllő 10.—, Némethi Lajos Tarpa 52.—, Farkas József Hidegkút 10.—, Kulcsár József Piliscsaba 3.50, Mustó Ferenc Nagybátony 3.75, Perhács Péter Nagybátony 3.—, Smiró János Nagybátony 1.50, Zsargó Gábor Balatonszentkirály 20.—, Benkő Mihály Ófehértó 10.—, Horváth János Koháryszentlőrinc 10.—, Ponyiczky Béla Markaz 4.—, Ujlaky Tivadar Telki 5.—, Stierand Arnold Dorog 7.—, Balcsó István Mátramindszent 25.—, v. Balogh András 67.50.

Folytatása lapunk legközelebbi számában.

Július hó elején megjelent lapunkban közzétettük a tagok hátralékos tagdíjait és szeptemberi lapunkban pedig előfizetőink hátralékos összegeit. Sokak részéről kaptunk felszólaló sorokat esetleges észrevételeik ügyében és mindenkinek megadtuk a választ a legrészletesebben. A hátralékosok nagy része azonban a lapban közzétett figyelmeztetésünket semmibe se véve — hallgatott. Ennek a hallgatásnak hatása alatt először az előfizetők II. csoportjába, majd a kilépettek és a rendes tagok II. csoportjába és ezek után a rendes tagok I. csoportjába — 50 pengőn felül — tartozó kartársak névjegyzékét adtuk át ügyvédünknek behajtás végett, mintegy 500-at. Ügyvédünk már mintegy 300-at felhívott tartozásának rendezése végett, a többiek felhívása folyamatban van.

A vezetés sajnálja legjobban, hogy ezen radikális eszközhöz kellett nyúlni, de mindenki beláthatja, hogy ezen cselekedete teljesen jogos és méltányos. Vannak sokan, akik megértéssel vannak és fizetnek, vagy részlettörlesztési halasztást kérnek, de vannak sokan, akik sokalják a kimutatott hátralékos összeget most, amikor az ügyvédi felszólítást megkapták, mi ezeknek is megadjuk a részletes felvilágosítást, méltányos esetekben csökkentjük is követelésünket, a régebbi hibákat pedig orvosoljuk. A sok megértő, felszólamló levelezés mellett akad azonban szép számmal elég goromba felszólalás is, amit nekünk — bár okai nem vagyunk — zsebre kell raknunk.

Az ügyvéd által szétküldött felszólító lapokból több visszaérkezett azzal, hogy „elköltözött“, vagy „ismeretlen“ stb., stb. Ezek a következők:

Matkovics Antal Ipolytölgyes, Kele István Zalaszentjakab, Nagy Imre Makó, Nagy Lajos Gosztola, Biró János Pecöl, Kovács Jenő Vajta — Kistápé, Kalmár István Etyek, ifj. Öchm Gyula Fáspuszta, Papp Mihály Eszteregnye, Babó József Vigardó, Salamon Ferenc Csesznepuszta, Mikus Gyula Irtás — Márianosztra, Sándor Imre Debrecen, Bank-utca 7, Almersdorfer László Nyirjes, Fehér Lajos Terézhalom (Bács m.). Kertész László Rudnyapuszta (Zala m.), Makk Gyula Nagycsere (Vadászlak), Alscher Árpád Zoltán Buják, Teleki József Szulmán, Rujsz Kálmán Hábpszta (Baranya m.)

Kérem Kartársaimat, ha fentiek lakcímét valaki ismeri, azt velünk tudatni sziveskedjenek.

Végül kérem azon Kartársakat, akik hátralékuk törlesztésére részletfizetést kértek és kaptak, hogy a havi részleteket pontosan tartsák be, mert az nem elegendő, hogy augusztusban beküld egy összeget és azóta semmit. Ez nem havi részlettörlesztés és nem erdészbecsület.

Esztergom, 1935. október hó.

Kartársi üdvözlettel :

Kolb Gyula

egyesületi főszámvevő.

Rendelet a vadásztársaságok ellenőrzéséről.

A m. kir. földmivelésügyi miniszter úr felkérte a vadászati tudósítókat, hassanak oda, hogy a működési területükön működni szándékozó vadásztársaságok a készitendő alapszabálytervezetben az alábbi pontokban foglaltakat belevegyék; a ma már működő vadásztársaságok pedig alapszabályaikat azzal — amennyiben hiányoznának — pótlóan egészítsék ki.

Ezek a pontok a következők:

1. A vadásztársaság tagjainak létszáma legfeljebb akkora lehet, hogy egy-egy tagra a társulat által bérelt területekből legalább 200—200 kat. hold essék.

2. A vadászterület őrzéséről a vadásztársaság akként tartozik gondoskodni, hogy minden 3000 kat. holdnyi vadászterületre egy-egy szakvizsgázott vadőr essék.

3. A hasznos vad téli etetéséről gondoskodni kell. Vadászterületen, ahol fácán és a fogoly honos, négyzetkilométerenkint egy-egy etetőt kell állítani s ezt a tél folyamán élelemmel rendszeresen ellátni.

4. A szörmés és szárnyas ragadozók mérgezésével és löfegyverrel megfelelő módon irtandók.

5. A vadászterületből eredő vadkár megtérítéséért a vadásztársaság egyenként és egyetemlegesen felelőséggel tartozik.

6. A vadászterület egyharmada a bérleti idő utolsó évében teljesen tilalom alá helyezendő.

7. A vadászterület albérletbe nem adható, élvezetjegyek kiadása tilos,

8. A vadászterület egyazon részén évenként legalább egy kör- (hajtó) vadászat tartható.

9. Minden tag legfeljebb háromszor vihet egy-egy vendéget magával vadászatra. Átvonuló vizi vadra a vendég meghívása nincs korlátozva.

10. A szükségelt vérfelfrissítésről a vadásztársaság másodévenként és 1000 kat. holdanként 4 nyúl, 2 pár fogoly és ahol a fácán honos, egy-egy fácántörzs kibocsátása által gondoskodni tartozik. A kibocsátás helyén az évben vadászni nem szabad.

11. A vadásztársaság az elejtett, illetve más módon terítékre került hasznos és ragadozó vadról, valamint a befogott élővadról lőjegyzéket, illetve kimutatást tartozik vezetni.

12. A vadásztársaság a vadászterület nagyságát, a tag és a vadórszemélyzet létszámát a társulat működésének megkezdése után azonnal, a hasznos vad téli etetéséről, szörmés és szárnyas ragadozók pusztításáról, az eszközölt vérfelfrissi-

tésről valamint az elejtett és élve befogott hasznos vad mennyiségéről összeállított kimutatásait pedig minden vadászati év végén (augusztus 15-ig) az illetékes járási vadászati tudósítónak bejelenteni tartozik.

A m. kir. földmivelésügyi miniszter 80.649—1936. III.—I. sz. rendelete, a vadásztársaságok működésének ellenőrzéséről szóló 74.584—III. 1. sz. F. M. rendeletek módosítása. illetve kiegészítése tárgyában,

Valamennyi vadászati tudósítónak.

Fenti számú rendeletem 2., 5., 7. és 8. pontjaiban foglalt rendelkezéseket számos helyen félre magyarázták, erre való tekintettel az ezen pontban foglaltakat további félreértések elkerülése végett, az alábbi értelemben módosítom, illetve egészítettem ki.

ad. 2. A haszonbérlet tartozik a vadászterület megfelelő őrzéséről gondoskodni. Ha a terület 2.000—5.000 kat. holdas, úgy a haszonbérlet egy s minden következő 5.000 kat. holdra további egy-egy szakvizsgázott vadőrt köteles alkalmazni. Kivételt képez az olyan erdős vadászterület, ahol a vadvédelmi szolgálatot — az alkalmazott vadőrön felül — egyidejűleg még erdőőri személyzet is ellátja, továbbá az oly lakatlan vadászterület, amely már talajviszonyainál fogva is vadszegény és állandó jellegű vad megtelepítésére alkalmatlan (Hortobágy és környéke stb.). Ez utóbbi két esetben az illetékes vadászati tudósító által véleményezett és hozzám benyújtandó kérelemre a vadásztársaság, illetve vadászterület tulajdonosok (bérletk) engedélyt nyerhetnek arra, hogy egy-egy vadőr őrizetére az előbbi bekezdésben megjelölnél nagyobb vadászterületrész bizassék.

ad. 5. A vadászbérletből eredő és az 1883. évi XX. tc. 7. §-a alapján járó vadkár megtérítésére, a vadásztársaság tagjai egyenkint és egyetemlegesen felelősséggel tartoznak.

ad. 7. A vadászterület albérletbe nem adható, élvezeti jegyek kiadása, illetve fizető vadászvendégek fogadása tilos. Kivételt képez a vonuló őszivad vadászatra valamint a törvényesen bejegyzett vadászati irodák által a külföldi vadászvendégek részére bérlet vadászterületen való vadászat.

ad. 8. V vadászterület egyazon részén — egyfajta vadra — évenként legfeljebb egy kör- (hajtó stráf) vadászat tartható.
Budapest, 1935. augusztus 6.

A miniszter rendeletéből:

Békessy

miniszteri tanácsos.

Vadászati tilalmi időszakok részbeni módosítása.

A m. kir. Földmivelésügyi Miniszter 74.039 – 1935. III – 1. sz. rendelete a fennálló vadászati tilalmi idők részbeni módosítása tárgyában.

A 38.500 – 1933. F. M. számú rendelet (megjelent a Budapesti Közlöny 1933. évi 164. számában) 1. §-ában a „Tekintet nélkül az általános vadászati tilalom idejére tilos vadászni” szöveget követő j) pont, valamint a 48.500 – 1934. F. M. sz. rendelet (megjelent a Budapesti Közlöny 1934. évi 169. számában) a), c) és e) pontjai hatályukat veszítik s helyükbe ugyanilyen jelzéssel az alábbi a), c), e) és j) pontok lépnek.

Tekintet nélkül az általános vadászati tilalom idejére, tilos vadászni:

a) Szarvasbikása november 1-től augusztus 31-éig, szarvastehénre február 16-tól szeptember 30-áig, szarvasborjúra pedig szintén február 16-tól szeptember 30-áig.

c) Őzbakra október 1. napjától április 30-áig, őzsutára január 1. napjától október 15-éig bezárólag, őzgidára pedig minden időben.

e) Muflonkosra, muflonjuhra és bárányra minden időben. Muflontenyésztők közvetlenül hozzám felterjesztendő indokolt kérelmükre muflonkosokra kivételes lelövési engedélyt kaphatnak.

j) fácánkakasra február 1-től szeptember 15-éig és fácányúkra február 1-étől október 15-éig bezárólag.

Jelen rendeletem folyó évi augusztus hó 16-án tép életbe. Budapest, 1935. évi augusztus hó 14-én.

Dr. Darányi Kálmán s. k.
m. kir. földművelésügyi miniszter

A m. kir. földmivelésügyi miniszter 81.462 – 1935. III – 1. sz. rendelete a szarvastehén tilalmi idejének módosítása tárgyában.

A 74.039 – 1935. III.-1. számú rendelet második bekezdésében (megjelent a Budapesti Közlöny 1935. évi 185. számában) a „Tekintet nélkül az általános vadászati tilalom idejére tilos vadászni” szöveget követő a.) pont hatályát veszti és helyébe ugyanilyen jelzéssel az alábbi a.) pont lép:

Tekintet nélkül az általános vadászati tilalom idejére, tilos vadászni:

a.) szarvasbikára november 1-től augusztus 31-ig, szarvastehénre a jelen vadászati évadban szeptember 9-ig bezárólag, az elkövetkező vadászati évadokban pedig február 16-tól

augusztus 31.-ig bezárólag, szarvasborjúra pedig február 16.-tól szeptember 30.-ig bezárólag.

Jelen rendeletem folyó évi szeptember hó 10-én lép életbe.
Budapest, 1935. évi szeptember hó 9.-én.

Darányi Kálmán s. k.
m. kir. földmivelésügyi miniszter.

A m. kir. földmivelésügyi miniszter 84.650–1935, III.–1. sz. rendelete a szarvasbikák ez évi lelövési idejének módosítása tárgyában.

Tekintettel arra, hogy a folyó vadászati évadban a szarvasbikáknak a lelövése a hazai szarvasállományhoz viszonyítottan sok helyütt mértéken túl történt és a meglevő szarvasbikaállomány a rossz ivararány és az országszerte dúlt szárazság következtében előállott takarmányhiány miatt nagymértékben legyengült, a gondozásomra bízott vadászati érdekek megóvása szempontjából a szarvasbikákat *f. évi október hó 20-tól* kezdődő vadászati tilalom alá helyezem.

Ezen tilalmi rendelkezésből kifolyólag a folyó vadászati évadban szarvasbikára csak *f. évi október hó 19-ig* bezárólag szabad vadászni.

Budapest, 1935. évi október hó 17.-én.

Darányi Kálmán s. k.
m. kir. földmivelésügyi miniszter.

EGYESÜLETI HIREK:

MEGHIVÓ

Egyesületünk igazgató választmányának ez évi november hó 24-én, délelőtt 10 órakor, Budapesten, VIII., Rákóczi-út 63. I. 7. alatt tartandó

választmányi ülésére.

Felkérjük az összes választmányi tagokat, hogy az ügy fontosságára való tekintettel minél számosabban jelenjenek meg.

Az új erdőtörvény (végrehajtási utasítás nélkül) beszerzhető: Kókay Lajos könyvkereskedőnél Budapest IV., Kamermayer Károly-utca 3. szám alatt. Ára 1.20 pengő.

Az erdészeti segédszemélyzet zsebkönyvére előjegyzettek kimutatását Orosz Imre kartársunknak küldtük meg, akinek

szerkesztésében a zsebkönyv megjelenik. Kérjük tehát, hogy minden erre vonatkozó levelezést hozzáintézni sziveskedjenek. Címe: Orosz Imre Debrecen, Nagyerdő 12, szám.

Ismételten felkérjük mindazon kartársainkat, akik nevüket és lakcímüket megváltoztatták, azt az egyesület vezetőségével közölik, hogy a tagdíjak elszámolása és a lap szétküldése nehézségbe ne ütközzön.

Jövőben mindenféle írásbeli megkeresésre csak abban az esetben válaszolunk, ha 20 filléres postabélyeg mellékeltek, ellenkező esetben csak a szerkesztői üzenetekben adjuk meg a választ.

Az egyesületnek küldendő pénzt legcélszerűbb az összes postahivataloknál kapható Bianco csekklaapon küldeni (3 fillér). A csekk száma 45.672, Cím röviden: M. E. V. M. E. Budapest.

K Ü L Ö N F É L É K :

Halálozás. Lencz Ferenc kartársunk neje szeptember hó 26-án Hosszúperesztegen elhunyt. Szeptember hó 28-án temették mély részvét mellett.

Különös vadászszerencsétlenség. Vadász Sándor bagaméri lakós néhány társával kiment vadászni. Az egyik bozótban nyulat találtak, amely annyira megijedt, hogy nem tudott elmenekülni. A vadászok összekötözték mind a négy lábát, hogy elevenen vihessék haza. Nem is mentek tovább, hanem azonnal letelepedtek és falatozni kezdtek. Egyszer csak puskadörrenés zavarta meg őket. Vecsei Sándor pedig ijedten kiáltott, majd véresen elterült a földön. Alsólábszárából folyt a vér. Közelükben senkisé sem tartózkodott, így tehát a lövés nem származhatott idegen ember kezétől, hanem az elevenen megfogott nyúl volt a tettes, melyet a töltött puskák mellé fektettek le, de állandóan izgett-mozgott, hogy kiszabadítsa magát. A zsinog beleakadt Vadász Sándor puskájának ravaszába és ez okozta a balesetet. Vecsei Sándort hazavitték, majd pedig a kórházba került, ahol megoperálták.

Pórujlárt orvvadász. Kohán József huszonöt éves ujhartyán-vátyapusztai legény éjjel orvvadászatra indult Márton nevű húsz éves öccsével, Herceg Coburg-Józsiás erdejébe, amelyben nagyarányú dámvad-tenyészetet rendeztek be. A szolgálatban lévő vadőr észrevette a két testvért és megállásra szólította fel. A két legény ekkor támadóan lépett fel vele szemben és vadászkésével védekezve megsebesítette a vadászokat.

55.740/1935. szám.

I.—1.

Pályázati hirdetemény.

Pályázatot hirdetek a tárcám államerdészeti altiszti személyzetének létszámában megüresedett 14 I. oszt. altiszt-erdőőri állásra.

A pályázatra bocsátott állások az 1933. évi 1400. M. E. számú renDELETEhez csatolt 8. számú kimutatásban megállapított illetményekkel, a szabályszerű lakbérrel és mellékjárandóságokkal vannak egybekötve.

A kinevezés az 1927. évi 3000. M. E. számú renDELETE 10. pontja alapján egyenlőre ideiglenes minőségben történik, de két évi kifogástalanul eltöltött szolgálat után végleges jellegűvé válik.

A pályázatra bocsátott 14 állás közül 7 állásra az 1931. évi III. tc., illetőleg annak végrehajtása tárgyában kiadott 1931. évi 11.720/17. számú utasítás (megjelent a Budapesti Közlöny 1931. évi március hó 15-i 61. számában) alapján — amennyiben a pályázati feltételeknek megfelelnek — kizárólagos igényjogosultsággal bírnak azok a honvédségnél, határőrségnél, folyamőrségnél vagy csendőrségnél szolgálatot teljesített legénységi állományú egyének, akiknek ez az igényjogosultsága az érdekelt miniszter által kiállított igazolvánnyal elismertetett.

Ha az igazolványosoknak fenntartott ezekre az állásokra igazolványosok nem pályáznának, úgy ezekre, mint a jelen hirdeteménnyel pályázatra bocsátott többi állásokra a Vitézi Rend tagjainak és az 1918. évi világháborúban arcvonalbeli szolgálatot teljesített, vagy ebből kifolyólag megrokkant egyéneknek — amennyiben a pályázat alá bocsátott álláshoz megkívánt feltételeknek megfelelnek — más pályázókkal szemben elsőbbségük van.

A pályázati kérvényhez eredetiben vagy hiteles másolatban a következő okmányok csatolandók:

a) *általában*

1. születési anyakönyvi kivonat (keresztlevél);
2. újabb keletű hatósági erkölcsi bizonyítvány, amely a családi állapotot és a politikai megbízhatóságot is igazolja;
3. a magyar honosságot igazoló bizonyítvány, esetleg a magyar állampolgárság fenntartására való igény szabályszerű bejelentését (opciót) igazoló okmány;
4. iskolai végzettséget igazoló okmány;
5. az 1935. évi IV. tc. 48. §-a alapján előírt erdőőri szaképzettséget igazoló bizonyítvány;

6. jó látó-, hallóképességet és erdőőri szolgálatra alkalmas, erős testalkatot igazoló újabb keletű hatósági orvosi bizonyítvány;

7. az esetleges előző szolgálatot igazoló okmány;

b) *igazolványosoknál* az a) alatti okmányokon kívül a 2. és 3. alattiak kivételével az 1931. III. tc. alapján kiállított igazolvány;

c) a *Vitézi Rend tagjainál* az a) alatti okmányokon kívül a Vitézi Rend főszéktartósága által kiállított igazolvány, vagy annak hiteles másolata;

d) az *1914–1918. világháborúban arcvonalbeli szolgálatot teljesített egyéneknél* az a) alatti okmányokon kívül a Károly csapatkereszt viselésére jogosultságot tanúsító igazolvány, esetleg ennek másolata;

e) a *világháborúban arcvonalbeli szolgálatból kifolyólag rokkanttá vált nem hivatásos katonai egyéneknél* az a) alatti okmányokon kívül a rokkantjára járó ellátásra való igény nélkül hadirokkanttá történt nyilváníást tanúsító lap hiteles másolata;

f) a *világháborúban rokkanttá vált hivatásos katonai állományból származó egyéneknél* az a) alatti okmányokon kívül igazolvány arról, hogy a világháború alatt szerzett sérüléseikből kifolyólag rokkanttá váltak és sérülési pótdíj élvezetében állanak.

A pályázóknak sajátkezűleg írt és az alábbi kivétellel 2 pengő értékű okmánybélyeggel ellátott folyamodványukat a jelen pályázati hirdetésnek a Budapesti Közlönyben 3-szor történt megjelenésétől számított 30 napi bezárólag, pontos lakcímük feltüntetése mellett, a m. kir. földm.-ü. miniszterhez címezve, a m. kir. földmívelésügyi minisztérium I. csoportjánál (Budapest, V. ker. Kossuth Lajos-tér 11. III. em. 314, szám) kell benyújtani.

Az igazolványosok, valamint fenti c) d) e) és f) pontokban említett elsőbbségi igényjogosultak folyamodványai s ezek mellékletei az 1931. III. tc. 17. szakasza, illetve az e törvény végrehajtása tárgyában kiadott 1931. évi 11.720/17. H. M. sz. utasítás második rész II. pontja alapján illetékmentesek.

A tényleges katonai szolgálatban álló igazolványosok szolgálati úton, a nem tényleges szolgálatban álló igazolványosok közvetlenül, a községben álló pályázók felettes hatóságuk, a szolgálatban nem állók pedig Budapesten a székesfőváros polgármestere, vidéken pedig az illetékes főispán útján tartoznak kérvényeiket benyújtani.

A pályázati feltételeknek meg nem felelő, hiányosan felszerelt, vagy elkésve érkezett folyamodványok figyelembe nem vehetők.

Budapest, 1935. évi október hó 17-én.

M. kir. földmívelésügyi miniszter.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK:

Doktor Antal Cserhátpusztá. Igaza van, a hat pengő nem lett javára elkönyvelve, így tartozása az év végével 12 P. Lakáscímét helyesbítettük.

Németh János Dudor. Ez év végéig hátraléka 3 P.

Szabó Jenő Váchartyán. Címét helyesbítettük.

Sikrai Ferenc Budapest. Nevét átírtuk, címét helyesbítettük s egyben kérjük, hogy hátralékát, amint csak teheti, ha mindjárt havi részletekben is — rendezni legyen szives.

Hauk Ferenc Nyirjes. A beküldött 30.20 pengőt megkaptuk. Ezen összeggel hátraléka ez évre rendezve van és a jövő 1636. évre is 4.40 pengőt javára irtunk. Zsebnaplára előjegyeztük, hogy az mikor lesz kapható, arról Orosz Imre kartársunk adhat csak felvilágosítást, mivelhogy a zsebnaptárt ő állítja össze s ő is adja ki.

Scheil Lipót Ráckeve. Gratulálunk! Új állomáshelyén érezze jól magát. Címét helyesbítettük.

Ifj. Schmuck György Kelebia. Levélből nem vehető ki világosan, hogy zsebnaptárra akarja-e magát előjegyeztetni, vagy pedig kimondottan csak az új erdőtörvényt akarja, akkor a Hauk kartársnak szóló üzenet Önnek is szól. Az erdőtörvényt megrendelheti Kókai Lajos könyvkereskedésében Budapest IV. Kammermayer-utca 3. szám alatt. Ára 1.20 P.

Pontos tagdíjfizető Sátoraljaujhely. Magánlakására küldött kérvényt nem vesz figyelembe, intézze azt közvetlenül hivatalához.

Hegy I. Szeged. Kérdésére csak a nyugdíjat számfejtő számvevőség adhat megnyugtató választ.

Kulcsár József Piliscsaba, Kovács József Sövénykut, Jahn György Bátaszék, Biró János Decs, Halomházi Pál Isaszeg. Belépési nyilatkozatokat megkaptuk, szeretettel üdvözlünk Mindnyájukat tagjaink sorában.

Rátkai Károly Felnémet. Amennyiben tőlünk telik, igyekeznünk fogunk elhelyezkedéséhez segédkezet nyújtani

Szaszko István Tura. Amit tettem, szívesen tettem. Sok szerencsét kívánok.

Ölveti S. Biri. Kérését pártolólág fogjuk kezelni s amint mód adódik rá, szívesen leszünk segítségére.

Gulyás József Vörs. Az „Erdő“-t címére megküldtük s előfizetőkink sorába előjegyeztük. A mellékelt csekklapon kérjük az előfizetési díjat beküldeni.

Özv. v. Béziné Debrecen. A 25 fillért töröltük.

Répásy Ferenc Kaposvár. Tudomásul vettük.

Haisler István Pécsvárad. Tartozása 1934. évre meg 7 pengő.

Pázsiti József Sátoraljaujhely. A szerkesztőség már április óta Esztergomban van.

Beke Antal Györszentiván. Előfizetési díját végleg rendeztük.

Imre Péter Tóváros. Ez évi hátraléka 2 pengő.

Jahn György Bátaszék. Belépését október 1-re helyesbítettük.

Mayer Ferenc Ujfalu. Kilépését ez év végével tudomásul vettük, 27 pengő tartozását kérjük mielőbb rendezni.

Köveskúti Imre Tés. Ez évre tartozása 12.50 pengő.

Csekey János Sopronkövesd. A 6 P-t javára irtuk s így ez év végéig még fennálló tartozása 2 P. Ez onnan ered, hogy az 1930. év november 19-én befizetett 8 P-ből 2 P a beíratási díjra lett elszámolva. A beküldött póstai feladóvevényt csak e hó végén küldhetjük vissza, mert erre a reklamálásnál szükségünk vsn.

Gera József Kisszállás. Ev év végéig tartozása 41 42 P. Bagi kartársé pedig 39,50 P.

Csillik Gyula Györszentiván. A 3 P-t javára irtuk s így tartozása folyó év végéig teljes kiegyenlítést nyert. Szeretettel üdvözljük.

Fizesd meg a tagdíjadat!

KARTÁRS!

RENDELD MEG MÉG MA

EGYESÜLETÜNK JELVÉNYÉT,

amely nemcsak azt igazolja, hogy Egyesületünknek tagja vagy, hanem művészi kivitelénél fogva csinos ruhadísz is.

Ára 2 P.

Megrendelhető == Egyesületünknel.

Egyesületünk tagjai újból

1 pengős árban szerezhetik meg

a művészi kivitelű

SZENT HUBERTUS KALAPJELVÉNYT,

mely minden vadász kalapjának pompás dísz. A pénz előzetes beküldése után bérmentve küldjük meg a kívánt címre.

Egyesületünknel kapható:

AZ ERDŐGAZDASÁGI SEGÉDSZOLGÁLAT TENNIVALÓI.

Írta:

TOMASOVSKY IMRE
ny. miniszteri tanácsos.

Könnyen zsebben hordható, szolgálatközben igen jó gyakorlati kézikönyv. Ára fűzve 4 pengő, vászonkötésben 5 pengő
A M. E. V. M. E. tagjai 3 pengős kedvezményes árban rendelhetik meg egyesületünknel.

IV/23.

MAGYAR FATERMELŐK, FAKERESKEDŐK ÉS FAIPAROSOK ORSZÁGOS EGYESÜLETE

JELENTÉSE

1934. ÉVI MŰKÖDÉSÉRŐL

Utolsó évi jelentésünket avval a bizakodással zártuk le, hogy a nyári szept. extendó után először esélyt látunk arra, hogy a gazdaságunk részben visszanyerje végre kifeleladult létünk abból a nyugvópontból, amely már negyedik évtizede fojtogatja az egész világ gazdasági életét. Most, hogy újból megjelenünk igen tisztelet tagtársaink előtt, hogy a sorsfordításunkról számot adjunk, szomorúan kell konstatálnunk, hogy a nyári szeptemberben semmi sem történt. Merően pillantva vissza a múltunkra, láthatóan, hogy azt kell tartanunk, hogy a világ gazdasági életével való kapcsolatunk tovább, hogy fokozódó mértékben tovább fejlődött az elszakadásunk mértéke — amelynek egyenlően központi helyé vált megnyilvánulásait valóban nem kell felsorolnunk — és mind erősebben eltorlaszolta a természetes és forgalom megzavart rendjének újabb helyreállása felé vezető útát. Sőt a vezető európai államok gazdasági életének hanyatlása miatt az utolsó maradványát is leromlóan igyekszik annak a világgazdasági egységnek, amely, amiként azt Bonn professzor úgy találóan mondja, a világban standard alapján egy oly láthatatlan kereskedelmi világbirodalmat teremtett, amely az egyes országok ár- és értékelési politikáját egybekapcsolta. Nem zavarunk meg a jelenlegi ilyen katasztrofális állapotok között.

Ált. 4453

AZ EGYESÜLET KIADVÁNYA

1935

11/2

MAGYAR FATERMEKŐK FAKERESKEDŐK ÉS FAIPAROSOK

ORSZÁGOS EGYESÜLET

amely nemcsak az igazságot, hogy
Egyesületünknek azaz vagy, hanem
művészi kivitelénél fogva számos ruhá-
dizs is. Ára 2 P.
Megrendelhető: Egyesületünk

JELENTÉSE

Egyesületünk tagjai által
1934. ÉVI MŰKÖDÉSÉRŐL
munkájuk általán szereshetik meg
a művészi kivitelű

SZENT HUBERTUS KALAPJELVÉNYT,

mely minden vadász kalapjának raj-
pár díszje. A most előzetes beküldé-
s után bármennyire küldjük meg a kívánt
címré.

Egyesületünkönél kapható:

185
AZ ERDŐGAZDASÁGI
SEGÉDSZOLGÁLAT
TENNIVALÓI.

TOMASOVSZKY IMRE
ny. igazgató tanácsos

Könnyen zsebben hordható, szolgálatközben igen jó gyakor-
lati kézikönyv. Ára füzve 4 pengő, vázonszerűségben 5 pengő
A. M. E. V. M. E. - ny. 3 pengő, kiskönyvben 2 pengő, árban rendel-
hető az Egyesületünkönél.

68680 — ATHENAEUM R. T. NYOMÁSA

Tisztelt Közgyűlés!

Utolsó évi jelentésünket avval a bizakodással zártuk le, hogy annyi sötét esztendő után először csillanván meg a javulásnak halvány reménysugara, végre kifelé indulni lát-szunk abból a nyomasztó krízisből, amely immár negyedik esztendeje fojtogatja az egész világ gazdasági életét. Most, hogy újból megjelentünk igen tisztelt Tagtársaink előtt, hogy sáfárkodásunkról számot adjunk, szomorúan kell konstatálnunk, hogy reménységeinkben ismét csalódtunk. Mert ha pillantásunk végigfut az elmúlt esztendőn, úgy azt kell lát-nunk, hogy a válság változatlan vehemenciával hullám-zott tovább, hogy fokozott erővel tobzódott az elzárkózás politikája — amelynek egyenesen közhellyé vált megnyil-vánulásait valóban nem kell felsorolnunk — és mind erőseb-ben eltorlaszolta a termelés és forgalom megzavart rend-jének újbóli helyreállása felé vezető utat. Sőt a vezető európai államok devalvációs versengése most az utolsó maradványát is lerombolni igyekszik annak a világgazda-sági egységnek, amely, amiként ezt Bonn professzor oly találóan mondja, a világaranystandard alapján egy oly láthatatlan kereskedelmi világbirodalmat teremtett, amely az egyes országok ár- és értékelési politikáját egybekap-csolta. Nem szimptomatikus jellegű ilyen khaotikus álla-potok között a termelés statisztikáknak az előző évvel

szembeni enyhe emelkedése, mert ez az emelkedés nem a növekvő forgalom és növekvő fogyasztás rezultátuma, aminthogy ekként lehet csupán értékelni a mi műfa-importunknak lényegtelen növekedését is.

S mégis megint csak azt kell mondanunk, hogy ez nem maradhat így. A vezető európai államok egyszer mégis tudatára kell, hogy ébredjenek, hogy az önellátás tantétele hamis, s hogy a nemzetek közötti forgalmat csak a kölcsönös munkamegosztás állíthatja helyre és szabadíthatja ki gazdaságunkat jelenlegi guzsbakötöttségéből. Tudjuk, hogy nagyon sok időnek kell még eltelnie, míg ide elérkezünk. Azonban mi addig is azoknak a zászlaja alatt fogunk tovább haladni, akiknek az a megingathatatlan meggyőződésük, hogy a gazdasági élet normalizálódását sem a tervgazdaság, sem az egyéb jelszavak alatt ismeretes divatos gazdasági doktrinák, hanem egyes egyedül csakis a forgalom teljes szabadsága állíthatja ismét vissza. Mi azokkal fogunk továbbra is egy táborban küzdeni, akiket ez a gazdaságpolitikai meggyőződés fűt s ha meg fogjuk szívlelni az oly sokat idézett, de oly kevéssé követett Széchenyink mondását: »tőlünk függ minden, csak akarjunk« és minden erőnket összetéve fogunk bekapcsolódni ezekért a nagy célokért folyó küzdelembe, úgy törhetlen a mi bizodalunk az iránt, hogy meg fogjuk érní a szebb magyar jövő hajnalhasadását.

* * *

Fagazdaságunk tengelyét — a műfát illetőleg — Trianon óta tudvalevőleg a behozatal alkotja, amennyiben műfa — ezek között elsősorban — fenyőfában jelentkező szükségletünket majdnem kizárólag import útján vagyunk kénytelenek fedezni. Behozatalunk az elmúlt évben a következőképpen alakult:

**Műfa-
behozatalunk.**

	Waggon		Érték 1000 P-ben	
	1933.	1934.	1933.	1934.
Tüzifa	14071	20499	2451	3611
Faszén	3041	3343	1929	2037
Bányafa	6498	6374	1950	1793
Gömbölyű lombfa	1347	1422	526	569
Gömbölyű fenyőfa	10072	18495	3594	6604
Hegyezett karó	66	43	32	24
Bárdolt fenyőfa	4313	6539	2238	3402
Bárdolt lombfa	9	12	6	10
Fűrészelt fenyőfa	21030	27365	15786	21234
Fűrészelt lombfa	290	1036	233	830
Hordófa és kádárfa	22	90	40	93
Vasuti talpfa	54	94	27	33
Európai erdőgazdaságban nem termelt fák gömbö- lyűen bárdolva és fűrész- szelve	51	69	192	223
Egyéb faanyagok (abroncsfa, szitakéreg, fakocka, nyers botok gépen gömbölyítve, nyers parafa)	45	65	170	197
	60909	85443	29174	48660

E számsorokból azt látjuk, hogy a standard-cikkekben, így fűrészelt fenyőfában behozatalunk az előző évi 21030 waggonnal szemben az 1934. évben 27365 waggonra, bárdolt fenyőfában 4313 waggonról 6538 waggonra emelkedett. Ez az emelkedés egymagában véve természetesen még nem jelenti azt, hogy a szükséglet a konjunkturális javulás folytán növekedett, hanem inkább annak tudható be, hogy az 1933. évi szükséglet kielégítetlen részét kellett az 1934. évben pótolni.

Egyebekben a fabehozatal az elmúlt évben sem volt önállóan intézhető gazdasági probléma, mert legjelentősebb részében elválaszthatatlanul hozzákapcsolódott osz-

trák és cseh viszonylatban a mezőgazdasági, egyéb relációkban pedig ipari exportunkhoz. Műfaimportunk alakulásának ez a determináltsága idézte elő az elmúlt évben is azt, hogy fabehozatalunk, főleg a mezőgazdasági kivitel érdekeivel szemben háttérbe szorult, sőt — amint alább látni fogjuk — az év folyamán több ízben kihagyásokkal tudott csak funkcionálni, ami faellátásunk folyamatosságára igen zavaróan hatott.

Műfaimportunkban az 1934. évben is a legelső helyen *Ausztria* állott, mert tudvalevő, hogy élőállat kivitelünk ellentételét az osztrák *fűrészelt faanyag* képezi, amelynek a behozatalát a megállapított kontingens erejéig az elmúlt évben is biztosítani kellett. A 15.000 waggónban meghatározott kontingensre az év végéig 14973 waggont hoztunk be úgy, hogy az 27 waggon kivételével teljesen kihasználtatott. Hasonlóan alakult a helyzet a nem biztosított kontingens formájában behozatalra került *faragott fára* és *gömbfára*, — amely utóbbira később még visszatérünk — továbbá bányafára, táviró oszlopra és rúdfára vonatkozólag.

A Rómában 1934. évi március hó 17. napján megkötött magyar-olasz-osztrák politikai és gazdasági paktum folytán Ausztriával fennálló kereskedelmi szerződésünk strukturája fabehozatalt érintő részében lényeges változáson ment keresztül. E változtatásokat két állam delegátusainak meghatalmazása alapján Budapesten összeült szakértői bizottság készítette elő, amelyen magyar részről egyesületünk és a Fabehozatali Intézet, osztrák részről a »Holzwirtschaftsrath« képviselői vettek részt. E szakértői bizottságnak feladata volt — azonban kizárólag a *fűrészanyag* eladására és szállítására, valamint szállításának lebonyolítására vonatkozólag — egységes határozmányokat megállapítani, amelyek a két kormány jóváhagyása, — illetve ott, ahol a proponált határozmányok tekintetében a szakértői bizottság tagjai egymással megállapodni nem tudtak — a két kormány döntése után kereskedelmi egyezményünk kiegészítő részévé váltak. A szakértői bizottság által — Budapesten, 1934. évi április

hó 18-tól 27-ig tartott beható tárgyalások után — létesített s a két szerződő állam kormánya által bizonyos változtatásokkal jóváhagyott, illetve megállapított ezen határozmányok kiterjednek a fűrészelt fenyőfa méreteinek és minőségének osztályozására és azok minimális eladási árainak, szállítási és fizetési feltételeknek egységes szabályozására. Minthogy továbbá ezeknek a határozmányoknak betartása tekintetében az osztrák termelők és exportőrök állami ellenőrzésnek vannak alávetve, osztrák részről kikötetett, hogy fűrészárura vonatkozó szállítási ügyletek csak az osztrák Holzwirtschaftsrath («HWR») által felfektetett listán szereplő exportőrökkel legyenek eszközölhetők aként mégis, hogy a HWR a magyar kormány által a listára való felvétel iránti ajánlásait figyelembe fogja venni. Ugyancsak az osztrák HWR állapítja meg — azonban lehetőleg magyar érdekeltségekkel egyetértésben — az ú. n. nagyfogyasztóknak adható árengedmény mérvét, továbbá ezen engedmények élvezetére jogosított nagyfogyasztók jegyzékét — valamint a *nagykereskedőknek* adható rabatt mértékét és ezen rabatt élvezetére jogosult fanagykereskedők jegyzékét, végül az ügynököknek és bizományosoknak juttatható provízió nagyságát. Az Ausztriában a termelőkre, illetve az exportőrökre nézve az eladási árak, feltételek stb. tekintetében fennálló kötelező határozmányokból kifolyólag osztrák részről a kívánság terjesztett elő, hogy az exportőröket kötelező ezen határozmányok betartása nálunk is kontrollálható legyen. Ez ellen kiküldötteinknek és kormányunknak természetesen protestálnunk kellett, miért is az egyezmény kifejezetten akkép intézkedik, hogy *a jelzett ellenőrzés magyar földön, tehát a magyar átvevőkkel szemben nem gyakorolható.* Az a kikötés, hogy azon osztrák termelőknek, akik az ott fennálló többször említett határozmányokat megszegik és velük szemben az a szankció alkalmaztatik, hogy a megszegés miatt az exportőrlistáról őket törlik, magyar részről tudomásul vétetett ugyan; azonban kikötöttük egyúttal, hogy az ilyen exportőr is jogosítva legyen már megkötött ügyleteit a vevő kívánságára — amennyi-

ben azok az általános határozmányoknak megfelelnek — lebonyolítani, viszont a magyar importőr jogositva legyen ilyen esetekben az ügyletet stornírozni.

A fent ismertetett határozmányok — amelyek 1934. évi július havában léptek életbe — a magyar vevőnek s főleg a magyar fanagykereskedőknek akciószabadsága szempontjából kétségkívül lényeges korlátozásokat jelentenek s a magyar érdekeltség — figyelemmel a kockán forgó nemzetgazdasági s elsősorban agrárkiviteli érdekekre — súlyos áldozatokat hozott, amikor ezen újabbi korlátok felállításához hozzájárult. Ezeknek viszont mégis határt szab az az intézkedés, hogy a minimális eladási árakra és feltételekre vonatkozó határozmányok mindenkor csak *kölcsönös megegyezéssel változtathatók meg*, tehát azok megváltoztatása a magyar vevőérdekeltség hozzájárulásától is függ, másfelől e határozmányok a magyar átvevőnek azt a sarkalatos jogát, hogy szállítóját saját maga választhassa meg, vagyis *a szabad bevásárlási jogot, érintetlenül hagyták*, ami e határozmányok által teremtett egyéb megkötöttségeket mégis elviselhetőbbé teszi.

A „MAFAB”.

Az 1934. évi április hó 28.-i szakértői tanácskozmány a két állam felhatalmazása alapján igen fontos szervet léptetett életbe, a *Magyar Ausztriai Fabizottságot* »MAFAB«, amelynek feladata az egyezmény szerint az Ausztriából hozzánk irányuló szállítások síma lebonyolítását kölcsönös megegyezéseken alapuló határozmányokkal előmozdítani. A MAFAB magyar részről a Fabehozatali Intézet igazgatósági tagjaiból, osztrák részről pedig az osztrák HWR delegált tagjaiból alakítatják meg, az illető államok kereskedelmi kormányzatainak jóváhagyásával. Gyakorlatilag evvel egy oly fórum létesült, amely az osztrák fűrészanyag- és később a gömbfaszállításokból kifolyólag felmerült összes, a kereskedelmi egyezmény által szabályozott kérdésekben tanácskozik és határoz olyan módon, hogy a közös megegyezéssel hozott határozmányok jóváhagyása után a két állam közötti megállapodás kiegészítő részévé válnak; míg

azokban az esetekben, amikor a MAFAB-ban képviselt bizottsági tagok egymással megegyezni nem tudnak, a két állam kormánya dönt, amire azonban ritkábban került a sor, mert a MAFAB az elmúlt évben jobbadán egyhangúlag alkotta meg határozmányait. A MAFAB beszámolóink évében több ízben gyűlt össze tanácskozássra és szankcionálta mindenekelőtt az egyezmény értelmében az osztrák fűrészanyag minimális eladási áaira, méreteire, osztályozására és szállítási feltételeire vonatkozóan a többszöri említett szakértői tanácskozás során megállapított határozmányokat. Ugyancsak a MAFAB állapította meg a nagyfogyasztóknak adható kedvezmény mérvét 4%-ban és az ezen rabatt élvezetére igényvel bíró nagyfogyasztóknak névjegyzékét, az utóbbit azon az alapon, hogy nagyfogyasztónak tekintendő az a teleppel bíró detailfakereskedő, aki bármely választékú fűrészelt anyagból évenként Budapesten legalább 80, vidéken pedig évenként legalább 60 vagonnal hozott be. Hasonló határozatokat hozott a MAFAB a fanagykereskedőkre nézve is, akik gyanánt minden olyan tőkeerős magyar fanagykereskedőt kell tekinteni, aki detailárúsítási teleppel nem bír és fanagykereskedési ügyletekkel tényleg foglalkozik. A nagykereskedőknek nyújtható rabatt mérve 8%-ban határozatott meg.

Ezek a rezolúciók, különösen a fanagykereskedőket illetőleg, az érdekeltséget egyáltalában nem elégitették ki, mivel a magyar fanagykereskedőt az osztrák fanagykereskedővel szemben egyenlőtlen elbánásban részesítették, amiért is kértük ennek a sérelemnek a reparálását. A nagyfogyasztói s a fanagykereskedői lista sem az érdekelteink által jogosan támasztott követelményeknek megfelelően állítottott egybe, amiért is a Fabehoza-tali Intézet útján s közvetlenül is, több ízben kértük mind a két listának kiegészítését és mindazon tagtársainknak, akik utóbb jelentkeztek és idevonatkozó jogosultságukat igazolták, az illető névjegyzékbe való felvételét. Az osztrák HWR azonban ezen kérelmeinket csak igen kis részben honorálta, legnagyobb részükben azonban

még most — jelentésünk szerkesztése idejéig — sem intézte el, amiért is ismételten nyomatékkal kell kérnünk a kereskedelmi kormányzatot, hogy a magyar érdekelt-ség idevonatkozó kívánalmainak szerezzen érvényt.

Az osztrák gömbfakivitel szabályozásával — amelyet még alább részletesen tárgyalunk — kapcsolatban a MAFAB tárgyalta le a múlt év végén az idevonatkozó törvény és jogszabályok alapján a gömbfa osztályozásának, árainak és átvételének lebonyolítási módjait, amely határozmányok azonban már csak a jelentésünket követő évben léptek életbe. A MAFAB határozott a kifogásolások feletti szakértői döntő bíraskodás (arbitrage) kérdésében is, amelyről a választott bíróságunk működésével kapcsolatban alább számolunk be.

A fentiekből látható, hogy a MAFAB a magyar-osztrák faforgalom lebonyolítása körül csoportosuló problémák mikénti megoldását illetően igen fontos funkciókat végez. Ez szükségessé teszi azt, hogy a MAFAB-ban sokfelé tagozódó szakmánk valamennyi ágazata állandóan képviselve legyen, ami azonban a MAFAB jelenlegi konstrukciója mellett biztosítva nincsen, ami arra készítetett bennünket, hogy a bizottság összetételének megváltoztatását kérjük. Tennünk kellett ezt egyrészt a hazai fűrészipar, másrészt a hazai fanagykereskedelem szempontjából amelyekre nézve a MAFAB életbevágóan fontos kérdésekben tárgyal és tesz javaslatokat, amiért is a hazai fűrészipar és fakeskedelemre nézve halaszthatatlanul szükségessé válnék e két foglalkoztatási ágának a MAFAB-ban való *intézményes* képviseltetése. A kereskedelmi miniszter úr — arra való tekintettel, hogy az egyezmény a MAFAB-nak ilyen irányú kibővítését jelenleg nem teszi lehetővé — csupán arra engedett módot, hogy mindkét szakmabeli ágazat az őt érdeklő kérdések megtárgyalásánál szakértői útján résztvehessen, ami a Fabehozatali Intézet vezetőségének előzékeny közbelépése folytán meg is történt, mert a fent ismertetett határozmányok tárgyalásába a fanagykereskedő és illetve a fűrészipar képviselői is belevonattak. Ez azonban szerintünk nem elegendő,

mert e két szakmabeli ágazatnak képviseltetését a MAFAB-ban szerintünk institutionaliter lehetővé kell tenni és éppen ezért reméljük, hogy a miniszter úr az egyezmény idevonatkozó rendelkezéseinek újabbi tárgyalása alkalomával módot fog találni arra, hogy a MAFAB által alkotott szakértői bizottság akként bővíttessék ki, hogy abban a hazai importeur-kereskedelem és fűrészipar is kiküldötteik útján állandó képviseletet nyerjenek. Remélnünk kell azonban azt is, hogy a magyar-osztrák kereskedelmi szerződésnek a római paktum eredményeként létesített jelenlegi rendszerén, — és pedig szerintünk éppen a behozatal biztosítása szempontjából — olyan változtatások fognak történni, amelyek révén az Ausztriával szemben vállalt s fent tárgyalt újabbi megkötöttségek, ha nem is egyszerre, de fokozatosan megszüntethetők lesznek. Hazai fakereskedelmünk és pedig úgy az importot nagyobbrészt közvetlenül végző detailfakereskedelem, mint főleg a fanagykereskedelem — amelyek révén a behozott anyagoknak jelentős része jut el a detailfakereskedőhöz — súlyosan érezte és érzi azokat a megkötöttségeket, amelyeket a római egyezmény háritották reá. Értjük ez alatt elsősorban a minimális eladási árak, osztályozási és minőségi feltételek meghatározásában megnyilvánult megkötöttséget. Mert ha ezek az árak közös megegyezéssel is nyertek megállapítást, s csak ekként változtathatók is meg, mégis végeredményben szankcionálták a szomszédállamok termelőinek a »CIB«-ben tömörült kartellja előírásait, ami a magyar fakereskedelemre — miként ez tavalyi jelentésünkben már ismeretes, mindig ellene szegült e kartell törekvéseinek — most egyéb provenienciájú beszerzéseire is hátrányosan hat ki. De érzékenyen befolyásolják a kereskedelem mozgási szabadságát az osztrák forgalmat korlátozó fent tárgyalt egyéb intézkedések is, még ha azok a detailkereskedelem szabad bevásárlási jogát nem is érintik, mert akadályozzák a hazai fakereskedelmet érdekeik hatályos érvényesítésében. Joggal elvárhatja tehát a hazai fakereskedelem, hogy mindezek, az osztrák faforgalom lehetőségei kellő kihasználásának inkább nehezebbé, mint könnyebbé tételére

alkalmas rendszabályok egyezményeinkből fokozatosan el fognak tűnni és hogy ezáltal nemcsak az agrárkivitelünkkel oly szorosan összefüggő osztrák fűrészanyagbehozatal, hanem az egyéb osztrák fatermékek importja is a hazai fakereskedelem jogos kívánalmainak sérelme nélkül fog lebonyolíthatóvá válni.

Románia.

Romániával való fűrészanyagforgalmunk az elmúlt évben szintén emelkedett, mert szemben az 1933. évben behozott 6057 vagónnal, az elmúlt évben 8975 vagónt hoztunk be. Az egyezmény funkcionálását itt a lefolyt évben is befolyásolta az a körülmény — amelyet előző évi jelentésünkben már részletesen tárgyaltunk — t. i., hogy az elosztást az egyezmény az elmúlt évben is 66% erejéig biztosította a román kormánynak s hogy a magyar kormány csak 34% erejéig diszponálhatott, amely elosztási arány csak 1935. évben létesült egyezményben változott meg a mi javunkra, annyiban, hogy a magyar kvóta 33%-ról 42%-ra emelkedett.

Csehszlovákiával való forgalmunknak államközi kompenzációs egyezményünk szűk keretei között bonyolódott le tavaly is, amely egyezmények csupán tisztai fűrészaink szempontjából figyelembejövő gömbfára nézve nyújtott — szintén nem kielégítő terjedelemben — behozatali lehetőséget, minthogy a fűrész- és bárdolt fenyőfakontingens az egyezmény keretében alig számbavehető módon nyert megállapítást.

Jugoszláviát illetőleg előterjesztésünkhöz képest sikerült a fenyőfűrészanyag szempontjából a kontingensnek 1600 vagónról 3200 vagónra történt felemelését elérni. Ez a kontingens azonban az 1934. év végéig az ismeretes körülmények s főleg a dinár felárában beállott jelentékeny emelkedés miatt csupán 1976 vagón erejéig volt kihasználható. Fel kell itt említenünk, hogy Jugoszláviában az elmúlt évben az a törekvés volt észlelhető, hogy a jugoszláv kormány egy kiviteli szervezetet állít fel, amelynek célja a Magyarország felé irányuló faexportot egységes szempontok szerint szabályozni. A kontemplált szervezet a magyar

piacra irányuló jugoszláv fatermékek árainak és eladási feltételeinek egységes megállapítását vette tervbe oly módon, hogy a magyar vevő csakis ezen kiviteli organizációhoz tartozó termelők és kereskedőkkel állhatott volna összeköttetésben. A jugoszláv fatermelők ezen állami organizáció életbeléptetését elkerülendő, maguk kívánták az exportnak rendezését kezükbe venni és e végből a magyar érdekelteknek kívánságait megismerni. E célból a jugoszláv termelők képviselőivel eszmecsere-t folytattunk, amilyenek során egyhangú megállapítást nyert, hogy a tervbe vett állami organizáció létesítése és a mostani kompenzációs forgalmat lebonyolító magángazdasági szerveknek megszüntetése — amelyek mindenképpen kielégítették a magyar importőrök érdekeit — igen veszedelmes volna. Ezért a magyar érdekeltek a jugoszláv termelők ezen magángazdasági úton történő szervezkedését előbbre helyezendőnek jelezték a fakivitel állami szabályozásánál, mivel az az ő érdekeiket veszélyezteti és helyeselték a jugoszláv termelők részéről tervezett magángazdasági szerv létesítését, persze csak abban feltevésben, hogy az az ő mozgási szabadságukat az áru beszerzésénél, főleg a szállító cég megválasztásánál, nem fogja befolyásolni és hogy a tervbe vett magángazdasági szerv által megállapítandó eladási határozmányok a magyar érdekelteket szabad bevásárlásaiknál szintén nem fogják akadályozni.

Lengyelországgal való forgalmunk az előző évben is teljesen jelentéktelen volt, főleg a kivitel lehetőségeinek csökkenése miatt. A Felsőtiszai helyi csoportunk által a lengyel fűrészáru behozatalának engedélyezése tárgyában közvetítésünkkel a kereskedelmi miniszter úrhoz intézett előterjesztést mi is magunkévá tettük és utaltunk arra, hogy a kompenzáció útján tervezett fűrészárubehozatal a határmenti területek szükséglete szempontjából igen kívánatos volna. Utaltunk itt ez alkalommal arra is, hogy kereskedelempolitikai megfontolások is amellettt szólnak, hogy Lengyelországgal való árucsereszonyunk intenzívebbé tételére minden kísérlet megtörténjék. Lényegesebb behozatalra azonban az elmúlt évben sem került a sor.

Ami már most a behozatali forgalomnak *lebonyolítását* illeti, úgy az az elmúlt évben is számos kívánnivalót hagyott hátra. A legfőbb nehézséget és bajt az okozta, hogy főképen a fűrészanyag-behozatali engedélyek kiadásánál, elsősorban *osztrák* viszonylatban, az elmúlt évben is olyan vacuumok állottak be, éppen az őszi beszerzési évad derekán, amelyek nemcsak érdekelteinket juttatták abba a súlyos helyzetbe, hogy behozatali engedélyek hiányában szállítási kötelezettségeiknek eleget tenni nem tudtak, hanem az őszi faellátásban is zavarokat idéztek elő. A behozatali lehetőségeknek a kontingensek által elhatárolt kerete ugyanis már az elmúlt év ősztén szűknek bizonyult, amiért is kénytelenek voltunk a kereskedelmi kormányzathoz fordulni és intézkedést kérni abban az irányban, hogy standard-cikkeinkben: a fűrészelt és bárdolt fenyőfában való anyagellátásunk zavartalan menete biztosítható legyen. Akkortájt ugyanis az *osztrák* behozatali relációban a kontingens 468 vagon kivételével teljesen ki volt használva, amivel ezt jóval meghaladó kielégítenlen igénylés állott fenn. Hasonló volt a helyzet a román fűrészanyagban. Cseh-Szlovákia a fűrészanyagellátás szempontjából figyelembe jövő mennyiség behozatalát nem tette lehetővé; a jugoszláv viszonylatban pedig az államközi egyezmény akkor még nem volt megújítva sem és csak a kereskedelmi kormányzat bölcs intézkedése tette lehetővé azt, hogy a megállapítandó kontingensre előlegképpen, azonban szintén számba nem jöhető mennyiség legyen behozható. Ezért tehát foganatos intézkedéseket kellett kérnünk abban az irányban, hogy a legsürgősebb beszerzésekre megfelelő famennyiség álljon rendelkezésre. Tudatában voltunk és vagyunk annak, hogy ezeknek a kéréseknek teljesítését az ismeretes s általunk is méltányolt kereskedelempolitikai megfontolások befolyásolják; azonban más oldalról rá kellett mutatnunk arra, hogy fűrészelt és bárdolt fa nélkül sem mezőgazdaságunk és iparunk mégsem lehetnek meg és a kereskedelem számára is lehetővé kell tenni azt, hogy raktárait pótolja. Kéréseink mindazonáltal csak igen csekély mértékben honorál-

tattak, ami megint csak azt eredményezte, hogy a szükségletnek nem fedezett részét a következő évre kellett átvinni. Pedig arra nézve, hogy a szükségletnek mértékét az előző évben sem túloztuk, elegendő volt rámutatnunk arra, hogy a legfőbb importcikkünkben: a fűrészelt fenyőanyagban 25.000 vagonra becsültük a szükségletet, holott az — mint fennebb láttuk — az összes viszonylatokban a 27.000 vagon is meghaladta.

A fabehozatal continuitásának zavartalan fenntartása tehát irányadó helyen megszívlelendővé kell, hogy tegye azon a mult évben már előterjesztett, de kevésbé honorált előterjesztésünket, hogy úgy az osztrák, mint az egyéb behozatali relációkban is az engedélyezések lehetőleg akként történjenek, hogy a behozatali engedélyek túlnyomórésze a tavaszi időnyben: február—május hónapok alatt, másik része pedig az őszi beszerzési évadban: június—október hónapok alatt adassanak ki. Reméljük, hogy a kormányzat ezen előterjesztésünket a tapasztaltak után most már magáévá fogja tenni s a jövőben úgy fog rendelkezni, hogy egyes kereskedelmi egyezményeink szerint megállapítandó kontingenseket a legfőbb beszerzési évad alatt lehessen kihasználni s hogy nem a kellő időben s nem a kellő mérethben történő az engedélyezés által előállott zökkenők és kihagyások elkerülhetők lesznek s hogy végül elkerülhető lesz az is, hogy az elmúlt esztendő szükségletének ki nem elégített része a rákövetkező gazdasági évet terhelje.

Ami a behozatali engedélyek *elosztását* illeti, úgy *osztrák* relációban a fűrészanyagkontingens behozatalának biztosítása érdekében a lefolyt évben is fenn kellett tartani a Fabehozatali Intézet által inaugurált körzeti rendszert, amely szerint a körzeti beosztáshoz képest százalékos arányban változó mennyiségű osztrák áru behozatalának igazolása ad igényt arra, hogy az illető körzetbe tartozó fél más származású fűrészárura is kaphasson behozatali engedélyt. Ez az ú. n. igényjogosultsági rendszer a gyakorlatban általában bevált és helyesnek is bizonyult. Annak mégis — főleg a tiszántúli terüle-

tekre — való alkalmazása, ezen területeknek távoli fekvése és fuvardíj szempontjából a fennálló mérséklések dacára is igen elönytelen volta miatt, nagy terhet jelentett. Ezért tehát többízben kértük az osztrák fűrészáru átvételéhez fűzött igényjogosultságnak a Fabehozatali Intézet V. és V/A körzeteire nézve leendő időleges felfüggesztését s a Duna—Tisza-közi IV. körzetben akképpen leendő megváltoztatását, hogy egy vagon osztrák fűrészáru átvétele, eltérően az akkori aránytól nem két, hanem négy vagon más származású fűrészanyag átvételére kreáljon igényjogosultságot. Ez a kérésünk ugyan nem az előterjesztett, de más formában figyelembe vétetett, ami gyakorlatilag a Tiszántúl fekvő területre nézve az osztrák fűrészanyag átvétele tekintetében fennálló terhes kötelezettség lényeges enyhítését jelentette s azt eredményezte, hogy azok a rayonok, amelyek teljesen az osztrák fűrészanyagra vannak utalva, viszont nem voltak kellő időben és módon elláthatók, a Tiszántúl fekvő és egyéb területen el nem helyezett fűrészanyagot könnyen felvehették.

Ami az engedélyek elosztásának *alapelveit* illeti, úgy a Fabehozatali Intézet — jobb hiányában — helyesen alkalmazta a letelt évben is azt a módszert, hogy az összes igénylők — éppen arra való tekintettel, hogy az egyes kiosztások alkalmával igényelt mennyiségek jóval túl szokták haladni a tényleg rendelkezésre álló és kiosztható mennyiséget — csak az általuk az *előző évben* behozott osztrák fűrészanyag mennyisége *arányában* részesítendőkhöz behozatali engedélyekben. Az előző évi behozatal kvantumához igazodó ezen felosztási rendszer alapjául szolgáló adatok azonban nem bizonyultak megfelelőeknek. Az engedélyek átruházhatósága következtében ugyanis (amire alább még visszatérünk) a Fabehozatali Intézetnél a kiadott engedélyek alapján nyilvántartott adatok nem mindig tüntetik fel az illető jogosult által *tényleg* behozott fűrészáru mennyiségét. Mert az, aki engedélyeit nem használta ki, annál a nyilvántartás többet mutat, viszont kevesebbet tüntet fel a nyilvántartás azoknál, akik a nyilvántartott mennyiségen kívül más engedélyével is hoztak be

fűrészanyagot. Ezért tehát detailfakereskedelmi szakosztályunk és helyi csoportjaink előterjesztései alapján az Intézetnél az adatfelvétel kiegészítését indítványoztuk, amely indítványunk alapján az Intézet — azonban már csak a jelentésünket követő évben — újabb adatfelvételt vitt keresztül.

Az engedély iránti jogosultságra a fenti smertetett alapelvek mellett bár befolyással nem bír, csupán adminisztrációt megnehezítő behozatali kérvény-áradat megakadályozása céljából és abból a célból, hogy csakis reális kérelmek kerülhessenek tárgyalás alá, azt javasoltuk, hogy az Ausztriával kötendő egyezményünk során olyan intézkedés tétessék, amely szerint a kiadandó engedélyek tartama 60 napban állapíttassék meg olyanmódon, hogy ezen időtartam lejárta után az engedélyek legfeljebb csak egyszer és csak 30 nappal legyenek meghosszabbíthatók és további meghosszabbításnak semmi okból sem legyen helye. Ezen kérésünk annyiban honoráltatott, hogy az Intézet 1934. évi szeptember havában lejárt, háromhavi lejáráttal megadott engedélyk érvényét nem hosszabbította meg. Ugyancsak az említett célból ajánlottuk azt, hogy mindazok a fűrészárubehozatali kérelmek, amelyek a Fabehozatali Intézetnek két egymást követő végrehajtó bizottsági ülésén elintézését nem nyertek olyan értelemben, hogy az Intézet a kérelem megadását javasolja, hatályukat veszítsék és további tárgyalás alapjául ne szolgáljon. Ezen kérésünket mérvadó helyen megfontolás tárgyává tenni ígérték.

Ami a *kompensáción* alapuló engedélyk kezelését illeti, úgy a román fűrészanyag behozatalára vonatkozóan a Fabehozatali Intézet tudvalevően a román fűrészanyagkontingensnek csupán 34%-os magyar *quótája* mikénti elosztására bírt ingerenciával. Ezt az elmúlt évben akként eszközölte, hogy a magyar quota terhére kompenzáció útján behozható román fűrészelt anyagból a teleppel bíró detailfakereskedelmi érdekeltség 20%, a fanagykereskedelmi érdekeltség 26%, a gyáripari érdekeltség 24%, s az ügynöki érdekeltség 16% erejéig részesedtek, míg a fenn-

maradó 14%-ból tartalék alkottatott. Az elosztás részletes keresztülvitelére nézve, a detailfakereskedői érdekeltséget illetően egyesületünk detailfakereskedelmi szakosztálya és helyi csoportjai, a fanagykereskedői érdekeltséget illetően pedig az utóbbi érdekeltség tettek az Intézetnek a mi közvetítésünkkel javaslatokat.

A jugoszláv faanyagigénylések kompenzációs részének lebonyolítását a Külkereskedelmi Hivatal felügyelete mellett a Magyar—Jugoszláv Árucsereforgalmi kft. végezte és pedig az érdekeltek osztatlan megelégedésére, míg a cseh államközi egyezmény keretében kompenzáció útján lebonyolításra került faanyagok behozatala hasonló keretekben a Magyar—Csehszlovák Árucsereforgalmi kft. közreműködésével történt.

Mindezeknek a kompenzációknak adminisztratív lebonyolítása, különösen az év vége felé, csak igen nagy zökkenésekkel ment végbe, amelyek elsimítása érdekében illetékes helyen több ízben eljártunk. A kompenzációs szolgálat adminisztratív lebonyolítása, annak igen komplikált és sok bürokratikus formasággal járó volta miatt azonban még ma is igen sok kívánni valót hagy hátra, amiért is itt az adminisztrációnak megfelelő intézkedésekkel leendő egyszerűsítésére volna szükség.

Említést kell még itt tennünk a *lombja*-behozatali ügyekről, amelyekre a földművelésügyi miniszter úr is fenntartotta beleszólási jogát, abból a szempontból, hogy a magyar termelés érdekei kellően megvédhetők legyenek.

Ki kell érezben emelnünk azon előterjesztésünket, amelyben felhívtuk a kereskedelmi kormányzat figyelmét arra, hogy érdekelteink nem nyertek tájékoztatást a külállamokból, főleg Romániából importálható lombfamenyiségekre nézve, amelyek behozatalában az általunk képviselt fakereskedelmi érdekeltség is részt kívánt venni abból a célból, hogy a közvetlenül nem importáló hazai ipar és pedig elsősorban a hazai kisipar szükségletét elláthassa, amiért is a kereskedelem részére külön kontingensek megállapítását kérelmeztük. A kérdés azonban már csak a folyó évben megtartott ankéten nyert újabb szabályozást

olyan értelemben, hogy megállapították az egyes szomszédállamokból a mindenkori kontingensek keretében, úgy az ipar, mint a kereskedelem által behozható mennyiségek felső határa, amelyekben belül a kompenzációval kapcsolatos behozatali engedélyek elosztására és kiadására a Fabehozatali Intézet közvetlen felhatalmazást kapott és csak azon fanemekre nézve, amelyekre a földművelésügyi minisztérium tartotta fenn magának az előzetes hozzászólás jogát, tétetett a behozatali engedélyek kiadása a földművelési minisztérium hozzájárulásától függővé.

Beható tárgyalás anyagát képezte a *behozatali engedélyek átruházhatóságának* kérdése. A jelenlegi helyzet ugyanis az, hogy a hehozatali engedélyek címzettje, az átvevő, az engedélyt átruházhatja oly módon, hogy értesíti az illetékes vámkirendeltséget, hogy a behozatali engedély alapján az árut az általa megnevezett cégnek szolgáltassa ki. Ez az átruházási jog a kiadott engedélyek nyilvántartását a Fabehozatali Intézet számára megnehezítette, amely nyilvántartás pedig — különösen az osztrák fűrészanyag szempontjából — annyiban bírt fontossággal, mert a kiadott engedélyek szolgálnak a mennyiségi elosztás elvi alapjául. A cesszió helytfoghatósága elősegítette továbbá a kérvények inflációját, ami elhomályosítja a jelentkező igényekről alkotott képet. A mennyiségbeli nyilvántartásban a cesszió lehetősége által okozott eltolódások más vonatkozásokban, így a nagyfogyasztói listára való felvételhez szükséges mennyiség igazolása tekintetében is zavarólag hatottak.

Végül az engedélyek átruházhatóságával visszaélések is történtek.

Mindezek arra indították a Fabehozatali Intézetet, hogy foglalkozzék azzal a kérdéssel, vajjon a behozatali engedélyek cessziója megszüntetendő-e. Ehhez az igen nagyfontosságú problémához bekértük a szakmabeli összes érdekeltek, így helyi csoportjainknak véleményét is és a vélemények többsége amellettt nyilatkozott meg, hogy bármennyire is megnehezíti az engedélyek cessziójának lehetősége a nyilvántartást, az átruházhatóságot mégis fenn

kell tartani, mert annak megszüntetése vagy megszorítása meggátolná a fakereskedelmet abban, hogy azokban az esetekben, midőn valaki kétségkívül önhibáján kívül, csupán a behozatali nehézségek miatt nem volt ellátható behozatali engedéllyel, de arra mégis szüksége van, azt cesszió útján, tehát *legális* úton, mástól is beszerezhesse.

Ezenkívül a cesszió megszüntetésének gyakorlati nehézségek is állották útját, különösen azon esetekben, amikor a behozatali engedély birtokosa egy szállítmányozó cég s amikor tehát az árut kísérő behozatali engedély címzése a szállítmányozó törvényes jogaiba ütközött volna.

Mindezen megfontolások következtében a Fabehozatali Intézet a cesszió megtiltására vonatkozó szándékától elállott, annál is inkább, mert az engedélyek átruházhatósága mellett a mennyiségi nyilvántartásban előállott eltolódásokat — miként fennebb már említettük — az Intézet egy újabb adatfelvétellel kívánja helyesbiteni.

Nem volna teljes a fabehozatali ügyekre vonatkozó beszámoló, ha nem emlékeznénk meg a *Fabehozatali Intézet* működéséről, amelynek hatáskörébe utalta a kormányzat a műfaimport körüli legfontosabb teendőknek a szakmabeli érdekelttség képviselőinek belevonása mellett elvégzését. A kötött forgalom állandó hullámverése közepette az Intézet volt úgyszólván ama egyetlen biztonságot nyújtó szabad terület, amelyen szakmánk a forgalmi korlátozások mellett még megmaradt csekély autonómiáját kiélhette azáltal, hogy a fabehozatal ügyeinek intézésébe belefolyhatott. Azáltal pedig, hogy az Intézet minden tekintetben mintaserűen funkcionált, mert szigorúan a megállapított tárgyi követelményekhez képest végezte az elosztás nehéz és annyi körülmények között igénylő munkáját, azáltal továbbá, hogy az Intézetben az érdekeltek minden jogos panasa meghallgatásra és a lehetőség határain belül orvoslásra is talált, az Intézet a szakma összességének bizalmát szerezte meg. Ez legfőképpen az Intézet hivatása magaslatán álló vezetőségnek tulajdonítható, — amely az ellenétes érdekek felett álló módon, de a szakma jogos kívánalmairól iránti teljes megértéssel és jóakarattal irányította

az Intézet gestióját — valamint az Intézet közszeretben s közbecsülésben álló ügyvezető igazgatójának tudható be, aki mindenkor előzékenységgel, tárgyilagossággal és a kellő szavatossággal látta el az Intézet ügyvezetésének nehéz szolgálatát ; de elismerést érdemel végül kifogástalan munkájáért az Intézetnek derék tisztviselői kara is.

A miskolci Kereskedelmi és Iparkamara és a kereskedelmi testületek miskolci országos kongresszuson a cseh határszéli forgalomban a kir. kincstár és az ottani fakereskedelem kárára elkövetett visszaéléseket tették szóvá és azok megszüntetése érdekében felterjesztést intéztek a kereskedelmi miniszter úrhoz. Ezen panaszokat magunkévá téve, szintén felterjesztéssel fordultunk a kereskedelmi miniszter úrhoz és kértük a fakereskedelmet ért sérelmek orvoslását. Ezek a sérelmek abból keletkeztek, hogy a kereskedelmi miniszter úr a szegényebb sorsú tűzkárosultak megsegítése érdekében engedélyt adott épületfaanyagoknak a szomszédos cseh területekről való behozatalára azzal a kedvezménnyel, hogy az anyagot kompenzációs ellenérték lefizetése nélkül importálhatják, kiindulva abból, hogy az engedélyesek a faanyagot valamely cseh területen lakó rokonuk vagy hozzátartozójuk útján megvásároltatják és kifizettetik. A kereskedelmi miniszter úr által a legnemesebb intencióktól eltelten nyújtott ezen engedélyekkel azonban nagyarányú visszaélések történtek. Az esetek túlnyomó részében az engedélyes nem cseh területen lakó rokonával vagy hozzátartozójával fizettette, vagy pedig velük szemben fennálló követelésébe való beszámítás útján egyenlítette ki a neki behozatalra engedélyezett faanyagot, hanem azt kicsempészett pengővel vásárolta meg. A behozatal ezenkívül legtöbbször olyan községen keresztül történt, ahol mérleg nincs, úgy, hogy az engedélyezett mennyiségnél sokkal többet hoztak be, a fölösleggel üzérkedtek és azt másoknak jó pénzért eladták. A leg súlyosabb visszaélés azonban az, hogy a behozott mennyiségek legnagyobb részét egyáltalában nem építkezésekre használták fel, hanem jó áron forgalombahozták,

Cseh határmenti
forgalom.

Mindezen, továbbá a tűzkárosultak javára szeretetadó-mány címén juttatott engedélyekkel történt visszaélésekkel szemben — amelyeknek alátámasztására konkrét ténybeli adatokat gyűjtöttünk össze — kötelességünknek ismertük, hogy az engedélyekkel üzött s nemcsak a határon megtelepült legális fakereskedelemnek, hanem a köznek is súlyos kárt okozó visszaéléseknek azáltal leendő megszüntetését kérjük, hogy a kereskedelmi miniszter úr a cseh határmenti községek építkezéseire a fabehozatali engedélyeket ezentúl ne szolgáltasson ki. Ezen előterjesztésünk még mindig tárgyalás alatt áll, azonban reméljük, hogy a kereskedelmi miniszter úr a szakmánk s a köz kárára üzött abuzusoknak erélyes intézkedéseivel véget fog vetni.

**Belföldi
termelés.**

Hazai termelésünk alakulásáról az idén sem tudunk átnézetes képet nyújtani, minthogy megfelelő termelési statisztikák felett nem rendelkezünk. A Statisztikai Hivatal által kiadott felvételek ugyanis csupán csak az 1933/34. évi műfa- és tűzifakészleteknek kimutatására vonatkoznak; a földművelésügyi miniszter úr által összegyűjtött adatok — amelyek egyébként az 1933. évben jelentek meg utoljára és pedig az 1931/32. évi termelési kampányra vonatkozólag, — szintén csak az erdőben kitermelt tűzifa- és műfamenyiségeket foglalják magukban. Azonban egyik felvétel sem nyújt felvilágosítást egyebek között arra, hogy a kitermelt műfából, például a gömbfa milyen mennyiségű fűrésztermékké dolgoztattatott fel, már pedig — eltekintve attól, hogy ezen adatok nélkül a felvétel hiányos — az a más alpra fektetett behozatali statisztikáink adataival való összehasonlításra sem nyújt alapot.

Belföldi műfatermelésünk legjelentékenyebb anyagát az elmúlt évben is a *talpja* képezte, amelynek legnagyobb fogyasztója tudvalevőleg a M. Kir. Államvasutak. A MÁV az 1934/35-i kampányra szóló szükséglete 510.000 drb volt, — az előző évadbeli 380.000 drbbal szemben — amelynek szállítását úgyszólván a maga egészében a hazai érdekeltség vállalta és teljesítette s megelégedéssel állapíthatjuk meg a MÁV-nak azon elismerésreméltó maga-

tartását, amely szerint szükségletét majdnem teljesen belföldi termelésből fedezte.

A hazai termelés érdekeinek védelmét célozta az az intézkedés, mely szerint a Fabehozatali Intézet által megállapított ú. n. igényjogosultsági rendszert a hazai származású tülevelű fűrészelt anyagra is kiterjesztette akképpen, hogy ennek az anyagnak átvétele — a rayonok szerint megállapított százalékos arányban — igényt biztosított egyéb más provinciájú anyag behozatalának engedélyezésére.

Ugyancsak a hazai műfatermelés érdekében történtek a lombfatermelvények behozatalának engedélyezésével kapcsolatos azon intézkedések is, amelyekről fentebb már említést tettünk.

Fűrésziparunknak, amely tudvalevően túlnyomórészt **Fűrésziparunk.** gömbfaimportra van utalva, a gömbfabeszerzés egyre növekvő nehézségei miatt az elmúlt évben is nagy küzdelmet kellett folytatnia fennmaradásáért. Bármennyire is kívánatos lett volna behozatalunk csökkentése és hazai fűrésziparvállalataink kellő foglalkoztatása érdekében a fűrészipar termelőképességének minél nagyobb kihasználása, e törekvéseknek a gömbfaellátás kötött gazdálkodásunk okozta szerfeletti nehézségei állandóan útját állották. Ezért fűrészjeink az elmúlt évben sem tudták kapacitásukat fokozottabban kihasználni — arra, hogy teljesen kihasználhatták volna, a jelenlegi viszonyok között bizonyára gondolni sem lehetett — mert ha fűrészjeink legfőbb nyersanyagának, a tülevelű gömbfának importja *osztrák* viszonylatban az 1933. évi 3.088 vagonról 10.455 vagonra emelkedett is — amely 10.445 vagonból azonban kereken 750 vagon esik rúdfára — úgy viszont a teljesítőképesség szempontjából elsősorban jelentőséggel bíró *tiszai* fűrészjeink által a lefolyt évben felhasznált *cseh* fűrészgömbfában a behozatal az elmúlt évben is az 1933. év niveljén maradt (1933-ban 6.074 és 1934-ben 6.338 vagon). A csehszlovákiai gömbfaexport ügyét az elmúlt évben is egy cseh állami fennhatóság alatt álló monopoliz-

tikus szerv intézte, amelynek a gömbfa árai meghatározására gyakorolt befolyását ellensúlyozandó, sikerült az összes tiszai fűrészipari érdekeltségek között — amint mult évi jelentésünkben is megemlítettük — egy olyan értelmű megállapodást létrehozni, amely a cseh eladási szervezettel magyar részről egy egységes beszerzési organizációt helyezett szembe. Ez által lehetségessé vált nemcsak egy, az összes fűrészérdekeltségre elfogadható beszerzési árat biztosítani, hanem ez az organizáció lehetővé tette azt is, hogy az állami egyezmény keretében behozható gömbfa az összes üzemek között a közöttük a részesedés mérve tekintetében létrejött megállapodás alapján váljék eloszthatóvá. Ezt a megállapodást, amely az év végével lejárt és azt az érdekeltek, eléggé sajnálatos módon, nem újították meg; remélhető azonban, hogy az érdekeltség tudatára fog ébredni a szervezetség hiányából fakadó összes inkonvenienenciáknak és azokat a megállapodás újbóli életbeléptetésével saját maga fogja kiküszöbölni.

Ami az *ausztriai* gömbfával dolgozó fűrésziparunkat illeti, úgy — amiként már fenebb is említettük — az Ausztriából való gömbfabehozatal az előző évben lényegesen emelkedett, ami főleg arra vezethető vissza, hogy a fővárosban új fűrésztelepek keletkeztek s hogy a Dunamentén megtelepült fűrésztelepek üzemképességük jobb kihasználására törekedtek. Az osztrák gömbfakivitelnek nemcsak magyarországi, de főleg a nyugati országok, így Németország felé irányuló forgalomban való nagy emelkedése — úgylátszik — arra készítette az osztrák irányadó köröket, hogy a gömbfakivitelt is belevonják a szabályozás (»Bewirtschaftung«) körébe. Határozott formában kifejezésre jutott már ez a kívánalom a Welsben (Felső-Ausztriában) mult évi szeptember hó 5-én megtartott »Holztagung«-on, amelyen elfogadták azt a határozati javaslatot, amely szerint tekintettel arra, hogy »a gömbfakivitel bebizonyíthatólag befolyásolja a fafélgyártmányok elhelyezési lehetőségét és áralakulását, a fűrészárak kivitel kézbentartása a gömbfakivitel mielőbbi szabályozását teszi szükségessé.« Az osztrák fagazdaságnak az ot-

tani kormány által támogatott ezen velleitásai igen közelről érintették főleg a Dunántúlon s a Dunamentén elhelyezkedett, de azokat a fűrésziparvállalatainkat is, amelyek éppen a gömbfakeszerzésnek cseh viszonylatban beállott nehézségei miatt kiegészítőleg osztrák fűrészgömbfát voltak kénytelenek beszerezni. Ezért a fűrészipari érdekeltségnek egyesületünkben 1934. évi szeptember hó 24-én megtartott értekezletén egyhangúlag az a felfogás jutott kifejezésre, hogy az osztrák gömbfa kivitelének az eddigitől eltérő, bármilyen formában leendő megkötése az osztrák gömbfára utalt hazai fűrésziparra nézve sérelmes, amiért is egyhangúlag állást foglalt az osztrák gömbfa exportjának általában, de különösen olyan irányban leendő szabályozása ellen, amely a gömbfakivitel a velünk való viszonylatban akár mennyiségileg, akár pedig a minimális árak megállapítása, vagy a gömbfára nézve fennálló kiviteli megtérítés leszállítása útján kívánná korlátozni. Ezen állásfoglalást memorandumba foglalva, eljuttattuk az illetékes tényezőkhöz, amelyben egyebek között arra is utaltunk, hogy az osztrák érdekeltség a gömbfakivitelnek szabályozását csupán a mi felénk irányuló forgalomban óhajtja keresztül vinni, holott Ausztria az 1934. év első felében kivitt 12.535 vagonból csupán 3.114 vaggont exportált Magyarországra, a többi pedig Németországba, Franciaországba és Svájcba s már ezért sem indokolt a kontemplált korlátozásokat éppen csak a magyarországi kiviteli relációban rendszeresíteni. Kimutattuk ezen memorandumunkban azt is, hogy az osztrák részről felhozott az az aggály, mintha a gömbfakivitel a hozzánk irányuló osztrák fűrészáruexport mennyiségére bármilyen befolyást gyakorolhatna, teljesen alaptalan, annál is inkább, mert abban az időben az 1934. évi 15.000 vagon fűrészáru már teljesen ki volt használva. Megcáfoltuk azt az ellenvetést, mintha az osztrák származású rönkökből előállított magyar fűrészáru az osztrák fűrészanyagának konkurrenciát okozott volna. Az osztrák kormány azonban érdekeltségünknek a kormány által elismerésre méltó módon támogatott ebbeli állásfoglalása dacára, az 1934. évi október

30-án életbeléptette azt a szövetségi törvényt, amely az osztrák fakiviteli organizáció (HORG) keretében egy külön szervezet létesített úgy a fűrészgömbfa, mint a faragott fa kivitelét érintő kérdések elintézésére. Az ú. n. gömbfaválasztmány (Rundholzausschuss) hatáskörébe utalta az osztrák gömbfakiviteli ügyeknek kezelését és a kiviteli kérvényeknek véleményezését. Fenntartotta továbbá a gömbfakötések fölötti döntési jogot is és — ami a leg-súlyosabb — mindezen intézkedések érvényét *visszaható* erővel ruházta fel, amennyiben kiterjesztette annak érvényességét mindazon ügyletekre, amelyek a törvény életbeléptetése *utáni* időben kerülnek teljesítésre. Evvel az adottsággal szemben minden igyekezetünket arra kellett koncentrálnunk, hogy a törvény végrehajtása a szerzett jogokon ne üssön rést és vegye figyelembe érdekelteinknek jogos kívánalmait. Ezt nagyjában sikerült is a MAFAB-ban, amely a gömbfakivitel, illetve behozatal mikénti lebonyolítási módozatainak megállapítására nyert megbízást, az ott résztvevő kiküldötteink útján elérni, ami által a gömbfakivitel megkötöttségéből a hazai fűrésziparra hátrányok lényegesen enyhíthetők voltak.

Tüzifa-ügyek.

Az elmúlt év elején — miként erről már tavalyi jelentésünkben is beszámoltunk — a belföldi tűzifaforgalom szabályozása megtörtént, és pedig — miként ez ismeretes — olyan módon, hogy a földművelésügyi miniszter úr 10.800/1934. F. M. számú rendeletével »a hazai termelésű tűzifa értékesítésének, árvédelmének és a tűzifapiac szabályozásának biztosítása céljából« egyfelől a külföldi tűzifabehozatal lebonyolításával az 1937. évi július hó 31-ig terjedő időtartamra az Erdőbirtokosok és Fakereskedők Faforgalmi Részvénytársaságát — a szakmában egyszerűen »Faforgalmi«-nak nevezett társaságot — bizta meg, másfelől pedig a részvénytársaság köteletségévé tette az erdőbirtokosok és fatermelők által neki felajánlott tűzifát az Országos Fagazdasági Tanács javaslatára a kereskedelmi miniszter úrral egyetértően megállapítandó minimális árak mellett átvenni. Felajánlási kötelezettséget

tehát e rendelet nem statuált, ami által a részvénytársasági szervnek nincsen monopolisztikus jellege; viszont az említett átvételi kötelezettség csak erdőbirtokosokkal szemben terheli a társaságot, nem erdőbirtokossal szemben csak akkor, ha az összes tűzifáját ajánlja fel megvételre. Ennek kapcsán a kormány 1710/1934. számú rendeletével 1934. évi március hó 8-tól kezdve szállítási igazolványkötelezettséget írt elő a közforgalmi eszköz igénybevételével továbbított minden fajtájú tűzifára, úgy, hogy eleinte még a hulladék- és kötegelt fára is szállítási igazolványt kértek, s csupán egyesületünk közbelépése folytán történt olyirányú intézkedés, hogy erre a tűzifára a szállítási igazolvány váltásának kötelezettsége nem vonatkozik. Felhatalmazta végül a kormány a földművelésügyi miniszter urat, hogy amennyiben »az ország tűzifaellátásának biztosítása, vagy a belföldön kitermelt tűzifa értékesítésének előmozdítása« ezt szükségessé teszi, tűzifaszállítást korlátozhatja és a szállítási igazolvány kiadásának előfeltételeit megállapíthatja. A szállítási igazolványok kiadását a földművelésügyi miniszter úr e kormányfelhatalmazás alapján 11.000/1934. számú rendeletével egy intéző bizottságra bízta, amelyben a földművelésügyi és kereskedelmi minisztériumok, továbbá az Országos Fagazdasági Tanács négy tagján kívül egyesületünk és a Tűzifakereskedők és Gőzfavágók Országos Egyesületének egy-egy tagja is helyet foglal. Ezenkívül egyesületünk a Faforgalmi r. t.-ot ellenőrző bizottságban is egy-egy taggal képviselve van.

A szabályozás kritikájával már multévi jelentésünkben is foglalkoztunk és ezért nem kívánunk bővebben kiterjeszkedni annak részleteire, — jóllehet az a meggyőződésünk, hogy a kormányzat a szabályozás által kitűzött azt a célt, hogy a hazai tűzifa megfelelő értékesítése és árvédelme — amelyet mi is elsőrangú fontosságú közgazdasági érdeknek tekintettünk és tekintünk ma is, — biztosíttassék, talán más eszközökkel jobban megóvható lett volna. Csupán a gyakorlati keresztülvitelben mutatkozó visszásságokra kívánunk rámutatni. Ezek közé

tartoznak azok az intézkedések, amelyek a szállítási igazolványok kiadásának alapjául szolgáló *készlet bejelentési kötelezettség elmulasztásával* kapcsolatban tettek. A földművelésügyi miniszter úr idevonatkozóan kibocsátott rendeletei ugyanis igen szigorú szankciókat léptettek életbe a készletbejelentési kötelezettség elmulasztására, vagy nem kellő teljesítésére nézve, amelyek — szerintünk indokolatlanul, — fokozatosan szigorítottak. Amíg ugyanis a bejelentés elmulasztása, vagy nem kellő teljesítése eredetileg csupán annak a joghátránynak alkalmazását vonta maga után, hogy a szállítási igazolványok *fakultatív* hatállyal és csak bizonyos időre megvonhatók, addig a későbbi rendeletek — így a készletapadás bejelentésére vonatkozó rendelet — már *imperative* írja elő a szállítási igazolványoknak megvonását abban az esetben, ha valaki készleteinek apadását bejelenteni elmulasztotta. A földművelésügyi miniszter úrnak ezen, egymagábanvéve is súlyos és aggályos intézkedéseit azonban még fokozták azok a büntető szankciók, amelyeket a 6500/934. M. E. számú kormányrendelet a készletbejelentés körüli cselekmények és mulasztások megtorlása céljából állapított meg akként, hogy e cselekményekre és mulasztásokra kivételes jogszabályok alapján kiróható szabadságbüntetés maximumát, vagyis két hónapig terjedhető elzárást és 8000 pengőig terjedhető pénzbüntetést statuált és parancsolólag — tehát nem is fakultatíve — előírta a büntetések kimondása esetében az elkobzást is. Ha tehát ezen megtorló szabályok alapján az intézőbizottság valakitől a szállítási igazolványt, akár csak véletlen mulasztás miatt is megvonná, az illetőt ezenfelül még »a szállítási igazolványokra vonatkozó rendelkezés egyébkénti megszegése miatt« pénzbüntetéssel, elzárással és elkobzással lehet büntetni.

Mi bizonyára nem akartuk és nem is akarjuk e drákói büntetések elleni aggályaink kifejezésrejtetésével védelmünkbe venni azokat, akik a szállítási igazolványok elnyerése, vagy felhasználása céljából dolózusan járnak el, mert az ilyen eseteknek legszigorúbb megtorlását mi is kíváná-

tosnak tartottuk és tartjuk is. — Ámde kifejezést kellett adnunk abbeli aggályainknak, hogy vétlen mulasztások, tehát nem szándékos cselekmények miatt nemcsak azzal lehessen büntetni valakit, hogy szállítási igazolványait elvonják, hanem őt még olyan büntető eljárásnak is lehessen kitenni, amely erkölcsi integritásának tönkretételére alkalmas.

Mindazonáltal nem kívántuk mindebből azt a konklúziót levonni, hogy a készletbejelentés és szállítási igazolványokra vonatkozóan előírt jogszabályok be nem tartása esetére alkalmazandó büntető rendelkezéseket helyezék hatályon kívül. Csupán azt kívántuk, hogy a 6600/934. számú kormányrendelet fenttárgyalt intézkedései olyan értelemben módosíttassanak, hogy csakis a *szándékos* cselekmények legyenek büntethetők, míg a készletbejelentés és szállítási igazolványok elnyerése és felhasználása tekintetében előírt fenti szabályoknak nem tudatos, hanem csupán mulasztás útján való megszegése büntethető cselekményt ne képezhessen. Azt kívántuk továbbá, hogy a szállítási igazolványok megvonásában jelentkező szankciók alkalmazása tekintetében garanciális intézkedések tétessenek abban az irányban, hogy az idevonatkozó határozatok meghozatala körüli eljárás a kontradiktórius elv figyelembevételével kieszközölendőleg szabályoztassék. Évégből azt a kívánságot terjesztettük elő, hogy a feleknek készleteikre nézve, valamint általában a szállítási igazolványokkal összefüggően teendő bejelentések felülvizsgálatára a rendeletek szerint megbízott erdészeti közegek a felülvizsgálat megejtéséről a bejelentő felet vagy képviselőjét előzetesen értesíteni tartozzanak avégből, hogy a bejelentő fél vagy megbízottja a felülvizsgálatnál jelen lehessen és a kellő felvilágosításokat megadhassa, észrevételeit és indítványait előterjeszthesse. Szükségesnek tartottuk ezt az eljárási módozatot azon többször előfordult visszasságok megelőzése végett, hogy a bejelentést felülvizsgáló közegek egyoldalúan állapíthassanak meg olyan adatokat, amelyek helyteleneknek és téveseknek bizonyultak, de amelyek alapján viszont az

illető féllal szemben olyan megtorló intézkedések alkalmaztattak, amelyeket azután az intézőbizottságnak hatályon kívül kellett helyeznie.

Azt indítványoztuk továbbá, hogy az igazolványokat kiszolgáltató kirendeltség abban az esetben, ha a felek bejelentésére vonatkozóan bármilyen irányban aggálya volna, úgy a felet írásbeli nyilatkozattételre felhívni tartozzék, hogy ezáltal a tényállás rövid úton tisztázható és a féllal szembeni igen súlyos joghátrányok indokolatlan alkalmazása elkerülhető legyen.

Azt kívántuk ezenfelül, hogy ha a kirendeltségnek, vagy az intézőbizottságnak olyan esetet jelentettek be, amely az igazolvány kiadásának felfüggesztésével vagy megvonásával járhat, úgy ez a bejelentés az intézőbizottság plénuma elé legyen terjesztendő, amelynek döntéséig az intézőbizottság által már kiadni rendelt szállítási igazolványok visszatarthatók ne legyenek.

Végül az volt az előterjesztésünk, hogy az előző pont értelmében tett bejelentések tárgyalására és elintézésére nézve külön döntőbizottság állíttassék fel, amely a földművelésügyi miniszter úr képviselőjéből, valamint az Országos Erdészeti Egyesület és a mi egyesületünknek az intézőbizottságban helyetfoglaló kiküldötteiből volna megalkotandó és amely bizottság döntése ellen — amennyiben az akár a szállítási igazolványok kiadásának három óra leendő felfüggesztésére, akár pedig azok megvonására irányul — jogorvoslat volna biztosítandó a panaszlott részére, fellebbezési fórum gyanánt egy a földművelésügyi és kereskedelemügyi minisztériumok és a fatermelő és fakereskedő érdekeltség delegáltjaiból alakítandó bizottságot jelölve meg.

Mindezen kívánalmak annyiban részesültek figyelemben, hogy a készletbejelentés körüli szabályok liberálisabb szellemben kezeltettek. Mindazon, főleg a kívülálló érdekeltséget érintő egyéb óhajaink azonban — amelyek a rendszer megjavítását célozták — teljesítve nem lettek. Ezt annál sajnálatosabbnak kell jelezni, mert mi mindig azt hangoztattuk s azon az állásponton voltunk és

vagyunk, hogy a belföldi tűzifaforgalomnak jelenlegi szabályozásával — amelynek az erdőbirtokosság szempontjából inaugurált ártartó politikája kétségkívül meghozta előnyeit az egyéb termelési ágazatokra is — mint meglevő adottsággal szembehelyezkedni nem kívánunk. Mi csak azt kívánjuk, hogy azok a jogos desiderátumok, amelyek a részvénytársasági szervvel összekötetésben nem álló oldalról nyilvánulnak meg, az egymással szembenálló érdekek méltányos összeegyeztetésével kellő megértésre találjanak. Hisszük és reméljük, hogy ez a kétségkívül jogosnak tekinthető törekvés irányadó helyen kellő méltánylásban fog részesülni és ezáltal lehetővé fog válni az, hogy a rendszer mai konstrukciója mellett is megteremthetők legyenek azok az előfeltételek, amelyek mellett a szakma összes rétegei megtalálják boldogulásukat.

Beszámolóink teljessége szempontjából fel kell még a tűzifaforgalom szabályozásával kapcsolatban említenünk azt is, hogy az importforgalmat — amelynek lebonyolítását a 10.800/1934. számú földművelésügyi miniszteri rendelet a belföldi tűzifa felvásárlása és megelőlegezése ellenében a Faforgalmi Rt.-ra bízott — a földművelésügyi miniszter úr az elmúlt évben több ízben szabályozta, akként, hogy a külföldről behozatalra kerülő tűzifa részére árkörzeteket állapított meg.

A belföldi tűzifaforgalom szabályozásával kapcsolatban meg kell emlékeznünk arról az akcióról, amely a *budapesti és környékbeli tűzifakereskedelmi* forgalom szabályozását célozta. A Budapesti Kereskedelmi és Ipar-kamara jelentésünk évének vége felé a kereskedelemügyi miniszter úr felhívása folytán egyfelől a telepés budapesti és környékbeli tűzifakereskedő-telepek számának, másrészt annak megállapítása végett, hogy azok milyen érdekképviselőtekbe vannak tömörülve s hogy cégenként és egyénenként mily forgalmat értek el, adatfelvételt kezdeményezett. Ezen adatfelvétel mögött az a cél húzódtott meg, hogy a felvétel eredménye alapján a budapesti és környékbeli tűzifapiac szabályozásnak vétessék alá.

A Kamara által rendezett ezen ankéten résztvettünk s álláspontunkat akként szögeztük le, hogy a budapesti és környékbeli tűzifaforgalomnak kormányintézkedéssel való szabályozására semminemű ok nem forog fenn. A szabályozást csupán a budapesti gőzfavágók szempontjából, a közöttük kétségtelenül fennálló egészségtelen verseny kívánna meg, amelynek kiküszöbölését magunk is halaszthatatlanul sürgősnek tartjuk s ebben az irányban készséggel támogatunk minden törekvést, ahogy tettük és tesszük ezt az épületfakereskedelemben fellépett árrömlő versennyel szemben is. Ennek a visszásságnak a megszüntetése azonban szerintünk nem állami, hanem a gőzfavágók szabad egyezkedésére bízandó feladat. Konklúzióink tehát az volt, hogy a kereskedelmi miniszter úr a szabályozástól tekintsen el, ha pedig azt mégis keresztülvinné, úgy gondoskodjék arról, hogy a belföldi forgalmat részben lebonyolító részvénytársasági szervezeten kívülállók is megvédessenek abban az irányban, hogy az általuk képviselt tűzifamennyiség arányában résztvehessenek a Budapest és környékére irányuló tűzifaellátásban. A kérdés csak jelentésünket követő évben került újból tárgyalás alá, anélkül azonban, hogy a fentemlített adatfelvételel kívül — amely igen kétes értékűnek bizonyult — újabb stádiumba került volna.

**Közszállítási
Szabályzat.**

A kereskedelmi miniszter úr a belügyminiszter úrral együtt 50.000/1934. K. M. szám alatt kibocsátott rendeletével múltévi október hó 1-én életbeléptette az új közszállítási szabályzatot és amely a közszállítások ügyét átfogóan újból akként rendezte, hogy — eltérőleg az előbbi jogállapottól, amely szerint külön szabályzat állott fenn az állami és külön a törvényhatósági és községi közszállításokra nézve — a racionalizálás gondolatának megfelelően a kettős rendszer mellett fennálló jogalkalmazási nehézségeket megszüntető egységes normatívumot alkotott. Az új szabályzat az előző rendeletekkel szemben többrendbeli újítást tartalmaz. Ezek közé tartozik a szabályzatnak 10. §-ában foglalt az az intézkedése, amely szerint az érdekkép-

viseleteket intézményesen belevonta a közszállítási ügyekben való közreműködésbe akképpen, hogy a kereskedelmi miniszter úr a jelentkező érdekképviselőtekről jegyzéket készít és azt az érdekelt megrendelő hivatalokkal való közlés végett minden minisztériumnak megküldi. A közszállítás ügyeibe bevont érdekképviselőeknek feladata egyebek közt a szakmájukba vágó közszállításokhoz szükséges anyagok áráiról, munkabéreiről nyilvántartást vezetni és a megrendelő hivatalok részére a szakmabeli kérdésekről felvilágosítást adni s különösen a kiírásoknál az érdekképviselőtek véleményét előzetesen közölni. Egyesületünk önmagától értetődőleg szintén jelentkezett a közszállítások kérdésében közreműködni óhajtó egyesületek jegyzékébe való felvétel iránt, amely kérést a kereskedelmi miniszter úr teljesítette is. Aktív közreműködésre — minthogy azt az új szabályzat, miként már mondtuk, csak a múlt év októberében léptette életbe — jelentésünk évében nem került a sor.

Az iparfejlesztésről szóló 1931. évi XXI. t.-c. **Szabványosítás.**
 23. §-a értelmében a kereskedelemügyi miniszter a közszállítás és rendszeres beszerzési tárgyat képező cikkekre nézve szabványokat és szállítási feltételeket állapíthat meg s a közszállítást azon cikkekre, amelyekre nézve ily megállapított szabványok vannak, a Közszállítási Szabályrendelet 33. §-a szerint ezeknek megfelelően kell meghirdetni. A szabványosítással a kereskedelemügyi miniszter úr a Magyar Szabványügyi Intézetet bízta meg, amely jelentésünk évének vége felé *a fűrészelt és bárdolt tülevelű és lomblevelű faanyagok méreteire és minőségi feltételeire* nézve szabványtervezetet dolgozott ki. A tervezet — amely fölött a Szabványügyi Intézetben az érdekeltek bevonásával számos értekezlet volt — úgy a tülevelű, mint a lomblevelű fűrészelt faanyagokra nézve a szokásokkal teljesen ellentétes kikötéseket indítványozott, amiért is kénytelenek voltunk a tervezett intézkedések ellen állást foglalni. Utaltunk mindenek-

előtt arra, hogy a szabványosítást voltaképpen csakis olyan cikkeknel vihető keresztül, amelyekben hazai termelésünk van. Már pedig tudvalevő, hogy túlevelű fában hazánk termelése csupán a hazai fűrésziparra szorítkozik, amely azonban részben kereskedelmi egyezményeink miatt sem képes kapacitását teljesen kihasználni, másrészt még teljesítő képességének nemzetgazdasági szempontból bizonyára kívánatos kihasználása esetében sem tudná fűrészanyagban mutatkozó szükségletét kielégíteni. Ily körülmények között a méreteknél és minőségeknél megváltoztatása elsősorban a bennünket környező államok termelőitől függ, akik egymással a CIB-ben tömörültek és úgy a méretek, mint a minőségek tekintetében egységes normáliákat állapítottak meg, amelyek a magyar-osztrák kereskedelmi szerződésnek ma kiegészítő részét képezik. Osztrák relációban tehát nem is írhatjuk elő sem a méreteket, sem a minőségi feltételeket. Ugyanez — mutatis mutandis — áll a többi termelő államra nézve is, úgy, hogy ha ma az illető államokba szokásos méretektől eltérő méreteket kívánnánk szabványként megállapítani s importálni, úgy ez a beszerzési árat drágítaná meg, ami pedig ellenkeznék a szabványosításnak azon alapelvével, hogy az ne csak anyag-, hanem pénzbéli megtakarítással is járjon. Ezért tehát elismertük ugyan a szabványosításnak szükségességét, mert mi is fontosnak tartjuk azt, hogy a közszállítási kiírásoknál lehetőleg egységes méretek és minőségi feltételek legyenek; az előadottakra való tekintettel azt kellett mégis indítványoznunk, úgy a túlevelű, mint a lomblevelű fűrészelt és bárdolt faanyagok méretei akként szabványosítottassanak, hogy a szabványok a termelő államok szokásaihoz idomuló belföldi usanceainknak feleljenek meg. A szabványosító bizottság ehhez a javaslatunkhoz hozzá is járult s a túlevelű és lomblevelű anyagok méreteire vonatkozó szabványok tervezete — azonban már csak a jelentésünket követő évben — ily értelemben el is készült s csupán a minőségi feltételekre vonatkozó szabványosító tervezet elkészítésé-

nek igen nehéz és sok körültekintést igénylő munkája van még ezidőszerint is folyamatban.

A kormányzatnak az a programja, mely szerint a forgalmi adózást — most már nem is annyira az érdekelt szakmák kívánságára, mint inkább finánciális okokból — a váltságadó rendszere szerint formálja át, az elmúlt évben a befejezéshez közeledett azáltal, hogy a fa forgalmi adóváltság rendszerét a pénzügyminiszter úr 88.000/1934. számú rendeletével július hó 1-én életbeléptette és ugyanakkor életbeléptek a készletváltságra vonatkozóan a pénzügyminiszter úr által 104.800/1934. szám alatt kibocsátott rendeletben foglalt intézkedések is. Előző évi jelentésünkben már részletesen megemlékeztünk azon átfogó és széleskörű munkálatokról, amelyek ezeknek a rendeleteknek a kibocsátását megelőzték és amelyekben egyesületünk is állandóan résztvett. A műfa váltságadója tárgyában kibocsátott rendelet általában véve honorálta mindazokat a kívánságainkat, amelyeket a rendelet megalkotása szempontjából annakidején előterjesztettünk és amelyekről előző évi jelentésünkben szintén részletesen számoltunk be. Tevékenységünk a rendelet kibocsátása után arra szorított, hogy a szakma közönségét — s elsősorban tagtársainkat — behatóan tájékoztassuk a rendelet alapvető intézkedéseiről és annak végrehajtása körül a szakma részéről végzendő teendőkről, amit a főtítkárunk által szerkesztett és a szaksajtóban megjelent közlemények, valamint irodánk által közvetlenül adott felvilágosítások útján eszközöltünk, amely tájékoztatások megadását nagyban megkönnyítette az a körülmény, hogy a rendelet megalkotására irányuló tárgyalásokban elejétől fogva résztvettünk és így annak intencióit ismertük.

A készletváltságrendeletben a pénzügyi kormányzat nem honorálta az érdekeltségnek abbéli előterjesztését, hogy mellőzze a váltság alkalmazását, amely voltaképpen nem tekinthető egyébnek, mint az adózó árukészletében fekvő vagyona különadóval való megrovásának.

Fázisadó.

A váltság keresztülvitele tekintetében mégis akceptálta a pénzügyi kormányzat az értékelésre és az egyes keresztülviteli módozatokra vonatkozó kívánalmainkat. A készletváltság alapjául szolgáló áru értékének megállapítása tekintetében a rendelet lehetővé tette az egyezkedést — és az adóalap megállapítása az esetek túlnyomó részében így is történt, — azonban ott, ahol egyesség nem jött létre, a készleteknek bejelentés alapján való becslése útján volt az adóalap meghatározandó. Minthogy ez a becslés a fakereskedelemben való teljes szakképzettséget igényel, — amellyel viszont a felülvizsgáló közegek természetesen nem rendelkezhetnek — azt a kérelmet terjesztettük a pénzügyminiszter elé, hogy utasítsa a pénzügyigazgatóságokat, hogy ezek engedjék meg, miszerint akár az adózó fél, akár az ő nevében egyesületünk által megnevezendő szakértő az adózó fél kívánságára és költségére a rendelet értelmében eszközöndő becslési, valamint felülvizsgálati eljárásban résztvehessen. Ezt a kérésünket a pénzügyminiszter úr előzékenyen teljesítette és körrendeletileg megfelelően intézkedett.

A forgalmiadóváltságrendelet intézkedései szükségessé tették a kiviteli adómegettérítésre vonatkozóan fennálló rendelkezéseknek revízióját is, amelyek tudvalevőleg a forgalmiadókulcsai alapján vannak megállapítva. A lerótt forgalmiadóváltságnak export esetén való megtérítés tekintetében a GYOSz-szal együtt részletes kalkulációk alapján még az 1934. év végén javaslatot tettünk a pénzügyminiszter úrnak az export szempontjából jóformán egyedül figyelembejövő fűrészanyagok, ezek között az élelmiszerexportnál csomagolásul szolgáló ládaanyagra eső adóváltság visszatérítésének mérvére nézve, amely javaslataink azonban, amidőn e jelentést írjuk, még nem kerültek tárgyalás alá. Azonban javaslataink letárgyalását állandóan sürgetjük és így kilátás van arra, hogy az exportot terhelő adóváltság megtérítésének kérdése rövidesen rendezést fog nyerni.

A M. kir. Államvasutaknak a hazai fateremlést és fa-kereskedelmet érintő tarifális intézkedései az elmúlt évben is behatóan foglalkoztattak, még ha az a terület, amelyen a közgazdasági követelmények által irányított tarifapolitika díjkedvezmények engedélyezése útján érvényesíthető volt, a MÁV ismeretes pénzügyi helyzete miatt meg lehetőségen összeszűkült.

A magyar-osztrák kereskedelmi szerződés azon rendelkezéséből kifolyólag, amely szerint az *osztrák jenyőfűrészanyagok* beviteli kontingense biztosított, előterjesztésünkre az elmúlt évben is fenntartatott az a rendelkezés, amely szerint az osztrák határállomásoktól az ország keleti része felé irányuló forgalomban, a Budapesten túl fekvő állomásokra nézve — és pedig a távolsággal egyenes arányban emelkedő — díjmérséklések engedélyeztettek.

Ugyancsak megújítottak előterjesztésünk folytán a *hazai fűrészekbe menő gömbfa* és az abból készült fatermekre nézve fennállott díjkedvezmények is és felmerült esetekben az elmúlt évben is több ízben közbenjártunk abban az irányban, hogy ezen kedvezmény élvezetére jogosító állomások jegyzékébe, az azokban addig még nem szerepelt és a kedvezmény szempontjából figyelembejövő fűrészüzemek szintén felvétessenek. Közreműködtünk abban az irányban is, hogy a belföldi tűzifaforgalom szabályozásával egyidejűleg a *hazai termelésű tűzifára* nézve az egyes, a rendeletben megállapított állomásokról megfelelő fuvardíjkedvezmények léptettessenek életbe.

Amidőn röviden szólunk a szociális biztosítás ügyéről, ismételnünk kell azt az évről-évre visszatérő sajnálatos megállapítást, hogy a szociális biztosításnak terhe a válság következtében mind elviselhetlenebbül nehezedik iparunkra és kereskedelmünkre. A betegségbiztosításnak állandó deficitje, a balesetbiztosítási járulékoknak nemcsak magassága, de a rendszer hibái folytán előálló óriási aránytalansága, a biztosításra kötelezett üzemek összezsugorodása miatt, mindinkább súlyosbítják és fokozzák a terhek-

nek elviselhetetlen voltát. Ezek a bajok szinte kiáltoznak a reform után, amely azonban még mindig »az éj homályában« késlekedik ; pedig félő, hogy ha még sokáig késik, úgy attól kell tartani, hogy a munkaadóérdekeltség teherbírásának összeroppanásával az intézmény fenntartása is kétségessé fog válni.

A szociális biztosításnak ezen rendkívüli nagy terhei mellett a munkaadóérdekeltség joggal remélhette azt, hogy a befizetései által az OTI-nál felgyülemlett tartalékok gyümölcsöző beruházások, elsősorban építkezések révén fognak ismét visszajutni a gazdasági élet vérkeringésébe. A vezető érdekképviseltek ezért átfogó, nagy akciót indítottak abból a célból, hogy a rendelkezésre álló tartalékok — és pedig az öregségi biztosítási ág rezervái beruházási kölcsönök —, az egyéb biztosítási ágazatok rezervái pedig az építkezések alakjában történendő befektetések céljaira használtassanak fel. Ez az akció azonban, amelyben mi is részt vettünk, a pénzügyi kormányzat húzódozó magatartása következtében igen csekély eredménnyel járt. Remélhető azonban, hogy az OTI azokat az építkezéseket, amelyek céljaira tartalékainak egy részét alapszabályszerűen felhasználni tartozik, nagyobb mértékben fogja folytathatni s ennek nemcsak az építőipar, hanem az azzal szoros kapcsolatban lévő szakmák ezek között a mi szakmánk is az eddiginél nagyobb előnyét fogják látni.

A FAKSZ.

Az Országos Falusi Kislakásépítési Szövetkezet — amely tudvalevőleg a földbirtokreform keretében házhelyhez jutottak hajlékainak felépítéséhez szükséges hitelakciót országosan intézi — azóta, amióta a pénzügyi kormányzat a szociális akció céljaira hiteleket nem bocsáthat rendelkezésre, a hitelben részesítettek hiteleinek visszafizetéséből látja el a kislakásépítési akciót. Ennek tulajdonítható, hogy az 1934. évben a FAKSZ mindössze kereken 835.000 pengő anyaghitelt folyósított, amelyből azonban csupán 133.280 pengő értékű anyagot szolgáltatott ki a FAKSZ-nak telepei (melyek

száma a folyó év végén 15-re olvadt le), míg a többit a hitelben részesítettek által szabadon választott fakeskedőknél szerezték be. A FAKSZ építési hitelakciójának eszökkenése dacára is arra törekedtünk, hogy tagtársaink a FAKSZ-szal való szerződéses összeköttetésüket tartsák fenn. Azokat, akik ettől a kötelezettségüktől az alig számbajövő és a FAKSZ által amúgy is előzékenyen redukált óvadék visszavétele miatt szabadulni igyekeztek, figyelmeztettük és ezúttal is figyelmeztetjük arra, hogy szerződéseiket hagyják érvényben. Ez annyival inkább áll érdekünkben, mert abban az esetben, ha — amit mindnyájan remélünk — a gazdasági viszonyok javulni fognak, a FAKSZ az anyaghiteleket nagyobb mértékben fogja folyósíthatni. Tehát már ezért is, de még abból az okból is érdekük tagtársainknak szerződéseiket fenntartani, mert csak így tudják biztosítani a FAKSZ-szal szemben abbeli jogukat, hogy a FAKSZ körzetükben anyagtelepet ne állíthasson fel, amely jógával egyébként ott, ahol a szerződések megszűntek, a FAKSZ az elmúlt évben több ízben élt is abban a formában, hogy egyik helyen megszüntetett telepét máshova helyezte át. Az anyagkiszolgáltatási árak megállapítására az akció terjedelmének kisebb voltánál fogva az elmúlt évben sem volt szükség, amiért is a FAKSZ-szal a korábbi években létesült megállapodásunk alapján a tagtársaink által a benyújtott számlákat a lefolyt évben is — amennyiben azok a napiáraknak megfeleltek — elfogadta felszámítható árak gyanánt és túlzott árkövetelések — amelyek esetében egyesületünk közbenjárását ígerte meg — tudomásunk szerint az elmúlt évben sem voltak észlelhetők.

A gazdasági krízis folytán hiteléletünk a lefolyt évben is a teljes lethargia állapotában volt és éppen ezért az Országos Hitelvédő Egyletre bízott feladatkör kiterjedéséből veszített, még ha a fizetéseképtelenségi esetek száma az 1934. évben az előző évvel szemben mintegy 23 %-os emelkedést mutat is. Ez az emelkedés ugyanis

Az OHE.

nem a forgalom növekedésével emelkedő hitelezési kockázat eredője, mert a gazdaságilag csekélyebb jelentőségű fizetéseképtelenségi esetekből adódik, amelyek több mint 60%-ában az aktívák összege a 10.000 pengőt sem haladta meg. A fizetéseképtelenségi eseteket szakmai elosztás szempontjából vizsgálva, az OHE kitűnően megszerkesztett, s gazdasági életünknek világos keresztmetszeti képét nyújtó 1934. évi évkönyvéből azt látjuk, hogy amíg az összes kereskedelmi szakmák 14.6 milliót reprezentáló passzívumából 5.1 millió esik pl. a textilszakmára, addig csak 350.000 pengőt tesz ki a fa- és rokonszakmai együttes összpasszívuma. Ez szerintünk bizonyosága annak, amit az OHE illusztris elnöke az évkönyv bevezetésében oly meggyőzően emel ki, hogy a kihitelezések kockázati arányszáma az elmúlt év folyamán általában és így a mi szakmánkban is kedvezően alakult és hogy mindezen adatok tanubizonyosságát szolgáltatják a magyar kereskedelem — közötte a magyar fakereskedelem — teljesítő készségének és képességének. Az OHE az inzulvenciális ügyszoralm mellett kisebbedett tevékenységi körben is példaszoralmú látta el a fizetéseképtelenségek körüli hitelvédelmi szoralmat, amiben jelentékeny része van az OHE ügyei kiváló irányításának és főleg az ügyszoralm mintaszoralmú-
ségének.

**Szak-
osztályunk.**

Detailfakereskedelmi szakosztályunk — amely helyi csoportjaink megalakulása óta a budapesti és környékbeli detailfakereskedő érdekeltséget egyesíti a maga kebelében, azonban természetesen nemcsak a helyi, hanem a detailszakma egyetemés érdekelésében végzi tevékenységét — az elmúlt esztendőben is derekasan kivette a maga részét egyesületünk munkájából. Szakmánk összetétele folytán, amelyben a detailfakereskedelem domináló szerepet játszik, ez nem is lehetett másképp és éppen ezen szerepből kifolyólag szakosztályunk az elmúlt esztendőben úgyszoralmú minden egyes, a szakmát érintő kérdéshez a legelsősorban szólott hozzá, s vezető szerepet vitt az

akcióknál való közreműködésben. Így közreműködött a római paktumból kifolyólag a két állam delegátusai megbízásából alkotott szakértői bizottságokban, amelyek — amiként erről már fennebb, a behozatali kérdések fejezetében részletesen megemlékeztünk — az osztrák fűrészanyagbehozatali forgalom szabályozására vonatkozóan igen fontos s az egyezménybe felvett határozmányokat eredményeztek. Egyesületünk nevében a kimerítő, hosszú tárgyalásokon detailfakereskedelmi szakosztályunk képviselői — az elsősorban osztrák faanyagra utalt helyicsoportjaink vezetőivel együtt — elejétől végig résztvett és ha a tárgyalások során sikerült a megszabott kereteken belül a hazai detailfakereskedelem érdekeit megvédeni és sarkalatos kívánságainak érvényt szerezni, úgy ez elsősorban a szakosztály, illetve csoportjaink képviselői céltudatos fellépésének volt betudható. Ugyanily fontos feladatkört kellett ellátni szakosztályunk és illető helyi csoportjaink kiküldötteinek később a *MAFAB*-tárgyalásain is, amelyek a detailfakereskedelem érdekeiért mindenkor öntudatosan és bátran szállottak síkra.

Fontos és felelősségteljes szolgálatot teljesített továbbá szakosztályunk akkor, amikor az 1931. évi XX. t.-c. értelmében működő *árelemző bizottság* felhívására az épületfaanyagok áraitól kellett véleményt nyilvánítania. E tekintetben a bizottság előtt a múlt év május havában tartott értekezletet kell kiemelnünk, amelynek összehívására a földművelésügyi minisztériumnak a bizottsághoz érkezett ama átírtára adott aktualitást, amelyben panaszt emelt a detailfakereskedők által igényelt épületfaárak ellen. Szakosztályunk kiküldöttei kimutatták ezen panaszoknak teljes tarthatatlanságát és a panaszolt árak részletes elemzésének bemutatása kapcsán utaltak arra, hogy az épületfa zömét alkotó faanyagok tekintetében úgyszólván kizárólag behozatalra vágyunk utalva, s hogy ekként az épületfa árainak alakulása a szomszédos államok magatartásától és az árucsereszonyunkat szabályozó kereskedelmi szerződésektől függ. Függ különösen az osztrák viszonylatban, amelyben a fűrészanyag árai a minimális árak meghatá-

rozása révén voltaképp fixirozva vannak. De hivatkoztak kiküldötteink arra is, hogy egyéb behozatali relációkban is a termelők ma már mindenütt a CIB egyezmény áraihoz tartják magukat, amelyek pedig kizárólag a magyarországi piacra vonatkoznak és amely egyezmények nemcsak az árakat, hanem a minőségi és fizetési feltételeket is szabályozzák, aminek következtében az árképződés egyik főkomponensénél: a beszerzési árak meghatározásánál a szabad verseny tulajdonképpen ki van iktatva. Megcáfolták kiküldötteink az igen mérvadó oldalról kifejezésre juttatott azt a feltevést, mintha az áru átszortírozásának lehetősége befolyással bírna a fennálló beszerzési árakra is, mert a minősítésnek és osztályozásnak az említett rendelkezésekkel való megkötése folytán az áruosztályozás annyira leromlott, hogy az átszortírozási lehetőségek jórészt eliminálva vannak és így a leromlott osztályozás csak az érdekeltségre káros, mert el kell tűrnie azt, hogy megrendelt áru tekintélyes része az előírt osztályozás helyett selejtesebb minőségben és ezért kisebb értékben szállítottassék. Rá kellett mutatniok kiküldötteinknek arra is, hogy a budapesti és környékbeli forgalomban, de egyebütt is a kimutathatóan felszámítható áraknál alacsonyabb árak is előfordulnak. Ez azonban nem a bemutatott kalkulációk irreális voltát, hanem azt igazolja, hogy a piacon — dacára a behozatal rendkívüli nehézségeinek és a beszerzési árak és feltételek egyoldalúan szabályozott voltának — mégis igen elkeseredett és számos esetben a megengedett tisztességes verseny kereteit túllépő konkurrencia folyik olyannyira, hogy a beszerzési árakon alul való eladások is rendkívül gyakoriak. Az árelemző bizottság kiküldötteinknek ezen fejtegetéseit magáévá tette.

Szakszaktályunk ugyancsak közreműködött a szabványosítási bizottságban, amelynek tárgyalásairól külön számolunk be és amely közreműködése révén szintén sikerült a detailfakereskedő érdekeltségnek a fafogyasztó piac követelményeivel összhangzásban levő jogos kívánságait elfogadtatni.

Az Asztalosmesterek Országos Szövetsége panasz tárgyává tévén azt a körülményt, hogy egyes fakereskedők asztalosüzemre rendezkednek be és a fennálló szabályok megkerülésével ipari üzemet folytatnak, a szakosztály a Budapesti Kereskedelmi és Iparkamara felkérésére ebben a kérdésben akként foglalt állást, hogy maga is aggályosnak tartja az asztalosüzemeknek fakereskedők általi folytatását, vagyis azt, hogy a detailfakereskedelem saját vevőivel ipari téren versenyre keljen és csak az anyag felvágását, felfűrészelését és gyalulását jelezte olyannak, mint amely a fakereskedelemmel kapcsolatos és ipari feldolgozásnak nem nevezhető munkát a fakereskedelem által is gyakorolható.

Az elmúlt évben megalakult helyi csoportjaink működéséről számolva be, örömmel kell megállapítanunk, hogy csoportjaink teljes mértékben beváltották azokat a várakozásokat, amelyeket azok megalapításával hozzáfűztünk, amennyiben igyekeztek megvalósítani azt a célt, hogy vidéki detailfakereskedelmünk, az ugyanilyen érdekeket képviselő szakosztályunk és az anyaegyesület közötti harmónikus együttműködés útján propagálják és támogatásuk nemcsak a detailfakereskedelemnek helyi, de a szakma egyetemes érdekeit célzó törekvéseit is. A detailfakereskedelem mai centrális problémája, a behozatali kérdések körüli tevékenységüket helyi csoportjaink nem csupán saját lokális igényeik ellátásában látták kimerítve, hanem az általános szakmai szempontokból való tárgyalásában is állandóan résztvettek, az ebbeli javaslatokat és indítványokat külön megbeszélték, s mi azokat a mi előterjesztéseink megtételénél képviseltük is. De egyéb szakmabeli akcióknban is értékes támogatást nyertünk bennük.

A helyi csoportoknak egymással és velünk való összehangzatos együttműködése érdekében az elmúlt évben a helyi csoportok vezetőivel többrendbeli értekezletet tartottunk, amelyeken úgy az együttműködés módozatai, mint az aktuális kívánalmak is beható megvitatás tárgyát képezték. Helyi csoportjainknak örökifejtése és velünk

Helyi csoportjaink.

való kooperációja azonban természetesen csak akkor lehet teljes, ha a helyi csoportok magukban tömörítik a detail-fakereskedelmi szakmának minden számottevő elemét és tagját. A csoportok jelentéseiből sajnálattal állapítjuk meg, hogy ez az állapot még mindig nem következett be, mert még számosan vannak olyanok, akik a helyi csoportokhoz és — minthogy a helyi csoportokban való közreműködés egyúttal az egyesületünkhöz való tartozást is feltételezi — egyesületünkhöz nem csatlakoztak. El kell várnunk ezektől a kartársainktól, hogy a kari összetartozási érzéssel bizonyára össze nem egyeztethető eme magatartásukat megváltoztatva, a detailfakereskedelmi szakmának a mai válságos időkben annyira nélkülözhetetlen tömör egységét csatlakozásukkal megerősíteni és a csoport munkájában való intenzív részvételükkel eredményessé tenni fogják.

Árromboló verseny.

A szakmánkban a kötött gazdálkodás folyvást növekvő és egyre halmozódó nehézségei közepette dúló árromboló verseny az elmúlt évben nemcsak hogy nem enyhült, hanem sajnálatos módon talán még fokozódott. Sovány vigasz ezzel szemben az, hogy ez a verseny nem csupán a mi szakmánkra lokalizálódó jelenség, hanem gazdasági életünknek általános kórtünete, amely bizonyára, mint mindenütt, úgy szakmánkban is a túlszűfoltásra vezethető vissza. Különben mivel sem volna megmagyarázható az, hogy amikor a termelést és beszerzést a kötött gazdálkodásnak mind erősebben fojtogató vasgyűrűje veszi körül, ugyanakkor a terményeknek és áruknak forgalombahozatala körül egy árromboló versengés észlelhető. Vezető gazdasági köreink az elmúlt évben ankétokon és tanácskozásokon foglalkoztak ezzel a problémával. A legkülönbözőbb javaslatokkal találkoztunk ezen a téren. Sokan a törvényhozás beavatkozását sürgették és utaltak az Ausztriában, Németországban, Franciaországban és Belgiumban hozott legislatív alkotásokra; így az osztrák »Preisschleuderei-Gesetz«-re, a belga kényszertársulási törvényre és a je-

lenleg tárgyalás alatt álló hasonló francia törvényjavaslatra, (az u. n. »lex Flandin«-re) amelyek a szakmánkénti kényszertársulásokkal, tehát állami beavatkozással létrehozott kartellekkel kívánják az egyes vállalászási ágaknak létfenntartását biztosítani. Mi azt hisszük, hogy mindezek a törvényalkotások végeredményben problematikus értékűek, nem szólva arról, hogy a hazánkban uralkodó, s hálás jelszavakkal — de, hozzátehetjük, sokszor demagógiával szított kartellelles irányzat mellett, amely nem tesz különbséget az egyes termelési ágazatok fennmaradásának biztosítását célzó és a kizsákmányoló kartellek között — ilyen úton a kérdés aligha lesz megoldható. Nincs tehát más mód erre, minthogy az egyes szakmák, s így a fakereskedelmi szakma is saját maga vegye sorsát kezébe és alkossa meg a törvényes kereteken belül azokat az önvédelmi organizációkat, amelyek egyedül alkalmasak arra, hogy fennmaradását biztosítsák.

A probléma úgy detailfakereskedelmi szakosztályunkban, mint helyi csoportjainkban állandóan felszínen volt és beható tanácskozások tárgyát képezte. Jelentésünk évének végén országos értekezletet tartottunk ebben a kérdésben, amelyen helyi csoportjaink képviselői velünk együtt súlyos aggodalommal állapították meg, hogy a detailfakereskedelemben az ország egész területén olyan, főképp a beszerzési árakon alul történő eladások útján jelentkező és a hazai detailfakereskedelmet most már existenciájában fenyegető konkurrencia észlelhető, amelynek kiküszöbölése céljából a szakma összességének egyöntetű és szolidáris magatartásával alátámasztott *országos szervezkedés* mutatkozik szükségesnek. Megállapította az országos értekezlet azt is, hogy a versenynek a beszerzési árakon aluli árusításban űzött formája — habár a fennálló jogszabályaink szerint egymagábanvéve a tisztességtelen verseny tényálladékát nem is meríti ki — mégis az értekezlet egyhangú felfogása szerint az, aki kartársainak rovására a mai rendkívül nehéz beszerzési viszonyok és a szomszédállamok által változatlanul magas színvonalon

tartott beszerzési árak dacára is ezeken az árakon alul árusít, kartársainak olyan helyrehozhatatlan súlyos anyagi és — mivel többi kartársait ezáltal a fogyasztó közönség előtt diszkreditálja — egyúttal olyan súlyos erkölcsi kárt okoz, hogy ebbeli magatartását a kari erkölcs szempontjából tisztességtelen versenynek kell minősíteni. Megállapította azonban az országos értekezlet, hogy mindaddig, amíg az árromboló verseny törvényes eszközökkel esetenként hatályosan nem üldözhető, mellőzhetetlenül szükségesnek tartja az önsegély eszközéhez folyamodni és pedig olyan módon, hogy a detailfakereskedelem úgy vidéken, mint Budapesten olyan egyezményeket létesít, amelyek az egészségtelen árromboló verseny kiküszöbölésére alkalmasak. Megállapította továbbá az országos értekezlet, hogy ezen egyezmények hatályossága teljes mértékben csak akkor biztosítható, ha egy olyan országos központi organizáció létesül, amely egyrészt ott, ahol ilyen helyi egyezmények nincsenek, azok létrehozása, ellenőrzése és általában mindazon teendők ellátása végett, amelyek a helyi egyezmények érvényesülését egyéb vonatkozásokban is országosan és szervesen biztosítják, állandóan közreműködik. Minthogy azonban egy ilyen országos szervezetnek megalkotása nyilvánvalóan hosszabb időt vesz igénybe, az érdekeltek felkérték egyesületünket, hogy a helyi egyezmények létrehozását esetenként erkölcsi tekintélyével és befolyásával elősegítse és tegye meg a kellő lépéseket, azíránt, hogy ezen helyi egyezmények létrehozásához a többi tényezőknek támogatása is biztosítható legyen. Mondanunk sem kell, hogy mi az ily felkérésnek már eddig is mindenkor készséggel eleget tettünk és a jövőben is eleget fogunk tenni, amint hogy minden erőnket oda fogjuk koncentrálni, hogy a fakereskedelmi piac egészségesebbé válását célzó akció eredményes legyen. Ténykedésünk azonban *csakis ebben* merülhet ki, mert nagyon természetes, hogy annak a feladatnak sürgős megoldása, hogy az árromboló verseny megszüntetését célzó egyezmények és organizációk megteremtessenek, kizárólag *csakis magukra az érde-*

kelt tagtársainkra hárul. Vegyék tehát saját maguk kezébe ügyüket s tartsák szem előtt azt, hogy önvédelmi szervezeteik megalkotása nemcsak versenytársaik előnyére, hanem elsősorban önmaguk javára szolgál, mert csak így képesek existenciájukat megmenteni. Ha ez a meggondolás gyökeret fog verni a detailfakereskedelmi szakma minden egyes tagjában, úgy nincs két-ségünk aziránt, hogy valamennyien tudatára ébredve sajátmagukkal szemben tartozó kötelességeiknek, megfogják teremteni azokat a szervezeteket, amelyek nemcsak az ő boldogulásukat, hanem a szakma boldogulását is lehetővé fogják tenni.

Fűrészipari szakosztályunk az elmúlt évben is tevékenykedett és a hazai gőzfűrészipart érdeklő kérdéseket — amelyekről fentebb már részletesen beszámoltunk — szakosztályunk tárgyalta le és az ő indítványára tettük meg az ez ügyben szükségessé vált intézkedéseket és előterjesztéseket.

Termelői és fanagykereskedői szakosztályunkra igen fontos funkció hárult főleg a fanagykereskedői karnak a behozatali ügyekben jelentkező vitális érdekei érvényesítése körül. A román fűrészsanyagbehozatal kérdésében a fanagykereskedő szakosztály útján tétettek meg a fent tárgyalt intézkedések. Ugyancsak ennek a szakosztálynak az iniciatívájára képviseltük a Magyar-Ausztriai Fabizottság előtt azokat a kívánságokat, amelyeket a fanagykereskedői értekeltség a célból terjesztett elő, hogy egyrészt a MAFAB-ban is intézményes képviseletet nyerjen, másfelől pedig a kormány tegye meg azokat az intézkedéseket, amelyek a fennálló egyezmények alapján az osztrák és a magyar importkereskedelem között fennálló kirívó egyenlőtlenség megszüntetésére alkalmasak.

A társérdekképviselletekkel való együttműködésünkről számolva be, első helyen kell az idén is megemlékeznünk a Fakereskedelmi Csarnokkal való kooperálásunkról. Amily sajnálattal kellett az elmúlt évben konstatálnunk

Kooperációink.

azt, hogy a Fakereskedelmi Csarnok, szakmánknak ezen társadalmi intézménye dekadenciában van, épp oly örömmel kell megállapítanunk, hogy ez a visszafejlődés az elmúlt év végén megállott, amennyiben sikerült a Csarnokot ismét talpraállítani. A múlt év végén ugyanis a szakmának vezető elemei egyhangúlag elhatározták, hogy a Csarnokot továbbra is fenntartani óhajtják és sikerült a Csarnok számára egy, a mai viszonyoknak teljesen megfelelő hajlékot találni s evvel lehetővé tenni, hogy a Csarnok igen fontos hivatását betölthesse, amiért a szakma mindazoknak, akik ezt lehetővé tették, ezek között *Polgár Lipótnak*, elsősorban a Csarnok nagyérdemű volt ügyvezető- jelenleg tiszteletbeli elnökének, hálával és elismeréssel tartoznak. A Csarnok fennmaradásával biztosítva marad az a cél, hogy a szakmának legyen egy olyan intézménye, amely állandó összejövetelei helyéül szolgálhat, s amely összejöveteleken közvetlenül alakulhatnak ki és az érdekképviselő közvetlen tudomására is juthatnak a szakmában megnyilvánuló óhajok és kívánalmak, ami nemcsak a mi érdekképviselői munkánkat könnyíti meg, de egyúttal lehetővé teszi a kari szolidaritásnak ápolását és annak a gondolatnak megvalósítását, hogy a szakma egyes ágazatai közötti érdekellentétek kiküszöbölésével ma mindenki kell, hogy a szakma egyetemes érdekeinek szolgálatába álljon. A *Budapesti Kereskedelmi és Iparkamara* az elmúlt évben is tanubizonyosságát adta annak, hogy méltó azon vezető szerepre, amelyet az érdekképviselők között elfoglal. A Kamara minden megmozdulásában öntudatosan és szókimondóan szállott síkra a kereskedelem érdekeiért és azért, hogy a kereskedelem életlehetőségei a kötött gazdálkodás ezernyi baja és nehézségei között biztosítassanak. Egyesületünk, mint a Kamarának konzultatív közege, a szakmánkat érintő kérdésekben véleményel és tanáccsal állandóan rendelkezésre állott, de e mellett a Kamara általános érdekű mozgalmában is részt vett és kezdeményezéseink és előterjesztéseink a Kamaránál mindenkor kellő megértésre találtak.

A GYOSZ-szal való kapcsolatunk az elmúlt évben és a benső barátság jegyében alakult, mert a GYOSZ vezetősege, különösen faipari szakosztályának eminens elnöke és kiváló igazgatója nemcsak a behozatali, de egyéb kérdésekben is szakmánk jogos kívánalmainak mindenkor készséges támogatói voltak.

A többi társérdekképviselletekkel is kapcsolatot tartottunk fenn és közérdekű mozgalmaikban résztvettünk. Kedves kötelességet teljesítünk akkor, amidőn mindezen társérdekképviselteknek s azok vezetőinek s képviselőinek a nekünk s ügyeinknek nyújtott támogatásért őszinte köszönetünket nyilvánítjuk.

Nem említve az általános gazdasági problémák és kérdésekben a minisztériumok és egyéb hatóságok részéről hozzánk érkezett megkeresésekre adott véleményes előterjesztéseinket, úgy bíróságoknak, mint hatóságoknak az elmúlt évben is számos ízben adtunk szakértői véleményt, ezenkívül tagtársaink számára igen számos esetben szolgáltatunk ki árigazolásokat és egyéb bizonylatokat.

**Szak-
vélemények.**

Választott bíróságunknak forgalma az elmúlt évben is apadást mutat, ami természetszerű következménye a változatlanul tovább tartó krízis kihatásaként csökkenő forgalomnak, különösen akkor, ha figyelembe vesszük azt, hogy szakmában kialakult felfogás szerint csak a nagyobb szubsztrátumú és szakértői elbírálást igénylő perek vitetnek választott bíróságaink elé. Mindez azonban nem változtat annak a meggondolásnak még ma is aktuális voltán, hogy rendes bíróságaink ítélkezéseinek tempója sok kívánnivalót hagy hátra és hogy az eminenter szaktudást és szakértelmet feltételező perekben választott bíróságot a rendes bírósággal szemben praeférálni kell. Kérünk kell tehát tagtársainkat, hogy választott bíróságunk intézményét az azt megérdemlő úgyszeretettel karolják fel, minthogy azonban a bíróságaink igénybevételéhez az szükséges, hogy a bíróság hatás-

**Választott
bíróságunk.**

körének és illetékességének való alávetés a törvényes szabályoknak megfelelően történjék, nyomatékka! kell megismételnünk azon felhívásunkat, hogy tagtársaink kötleveleikben és szerződéseikben alkalmazkodjanak azokhoz az alávetést tartalmazó formulákhoz, amelyeket minden évben meg szoktunk nekik küldeni.

Itt kell felemlítenünk azt, hogy a Magyar Ausztriai Fabizottságban felmerült kezdeményezésre az *osztrák fűrészáru szállításoknál az áru minőségi kifogásolásokból* (»anstandokból») eredő viták elintézésére egy *döntő szakértői eljárás (arbitrage)* lépett életbe. Ez az eljárás egyelőre csak az említett szállításokra kiterjedően csupán az 1935. év végéig és csak próbaképpen *fakultatív* hatállyal, tehát nem kötelező erővel léptetett életbe és arra volna hivatva, hogy az említett szállításokból eredő s kizárólag *minőségi és méretbeli differenciák* egy szakértői-döntő (választott) bíró által intéztessenek el. Ezzel parciálisan megvalósult a szakmában a már régóta felmerült, de ezideig kezdeményezések és tervezetések stádiumában maradt gondolat, hogy az »Anstandok« kölcsönös egyetértéssel egy arra hivatott döntő szakértő útján, lehetőleg peren kívül nyerjenek elintézését. Reméljük, hogy ez a kezdeményezés arra fogja indítani szakmánk erre hivatott tényezőit, hogy az intézmény funkciója körüli tapasztalatok felhasználásával a szakma autonóm hatáskörében úgy az eladó, mint a vevő érdekeltség közös akaratából egy hasonló olyan állandó intézményt kreáljon, amely hivatva lesz a szállításoknál előforduló minden kifogásolásnak expeditív úton, a lehető legkisebb költség mellett való gyors elintézésére.

Irodánk.

Főtitkárunk vezetése alatt működő irodánk igénybevétele az elmúlt évben is rendkívüli módon fokozódott, aminek jellemzéseül talán elegendő arra utalnunk, hogy az 1934. évben elintézett ügydarabjaink száma — az 1933. évi 2858 darabbal szemben — 3357 darabra emelkedett. Ezenkívül tagtársainknak nemcsak behozatali ügyeiben jártunk el a Fabehozatali Intézet s a többi

hatóságok és intézményeknél, hanem egyéb kérelmeiket is közvetítettük s más ügyekben is eljártunk.

Tarifairodánk szolgálatát — amelyet tavaly is igen sokan vettek igénybe — szakelődönk, Neubauer Vilmos főfelügyelő úr az elmúlt évben is közmegelegedésre látta el.

Áttérve most már egyesületünk belső életére, örömmel jelentjük, hogy taglétszámunk az elmúlt esztendőben gyarapodott, amennyiben a múlt évi 620 taggal szemben ezidőszerint 752 rendes tagunk van.

Fájdalommal kell megemlékeznünk a szakma halottairól is, mert a halál — sajnos — az elmúlt évben sem kerülte el sorainkat. Elvesztettük *Fodor Zsigmondot*, aki mint faiparos került hozzánk, de működésének szakmánkban eltöltött rövid ideje alatt elsajátított kiváló szaktudásával, előkelő gondolkozásmódjával, s lekötelező szívélyességével mindnyájunk szeretetét és becsülését szerezte meg. Eltávozott körünkből régi munkatársunk, a kiváló szakember, a kitűnő kartárs és barát: *Berger Lipót*; elvesztettük ezenkívül Jaulusz György, Tausz V. Lipót és Hochfelder József (Soroksár) tagtársainkat. Azt indítványozzuk, hogy a t. Közgyűlés eltávozásuk fölött érzett őszinte fájdalmanak és részvétének jegyzőkönyvi kifejezést adjon.

Pénzügyi gestiónk eredményét külön előterjesztendő zárszámadásaink tüntetik fel, amelyek alapján sajnálattal kell konstatálnunk, hogy egyesületünk anyagi ereje nemcsak hogy nem fokozódott, hanem lényegesen csökkent s a háztartásunkban a legtakarékosabb gazdálkodás mellett beállott hiányt részben tagtársaink önkéntes hozzájárulásaival, részben pedig egyéb forrásokból kellett helyrehoznunk. A legfőbb oka azonban veszteséges gazdálkodásunknak — és ezt kellő nyíltsággal, de egyuttal a lehangoltság bizonyos nemével kell megállapítanunk — az, hogy tagtársaink nem valamennyien tesznek eleget az őket alapszabályszerűleg terhelő kötelezettségeiknek. Tagdíjaink behajtásának az a módja, amelytől sok eredményt vártunk s amely szerint a tag-

dijak behajtását csoportjainkra bíztuk avval, hogy abból a csoportok működése révén felmerült kiadások és költségek egy részét levonhassák, szintén csalódást okozott, ami — hangsúlyoznunk kell — nem csoportjaink vezetőségének erélyén múlt, — mert azok ebben az irányban mindent elkövettek. Az igen kevésbé kielégítő eredmény — ismételjük — annak tudható be, hogy tagdíjaink részben egyáltalában nem, részben csak igen vontatottan folynak be. Pedig azoknak a tagtársainknak, akiket ez illet, be kell látniok, hogy amikor egyesületünk — amely, minden szerénység nélkül mondva, kettőzött erővel dolgozik a szakma és így tagtársaink érdekében — vizontszolgálatként legalább is annyit elvárhat tőlük, hogy ne juttassák őt abba a méltatlan helyzetbe, hogy erőfeszítéseit anyagi gondok akadályozzák. Fel kell tehát kérnünk erről a helyről is mindazon tagtársainkat, akikre ez vonatkozik, ismerjék nemcsak önmaguk, hanem a szakma iránt tartozó erkölcsi kötelességüknek velünk szemben fennálló tartozásaikat leróni, s evvel lehetővé tenni, hogy egyesületünk tevékenységét tagjaink összességének érdekében, s így az ő érdekükben is zavartalanul folytathassa.

Kötelességmulasztásba esnénk akkor, ha evvel kapcsolatban azon tagtársainknak, akik az alapszabályszerű kereteket meghaladó mértékben önként vették ki részüket anyagi terheink fedezéséből, hálás köszönetünket ismételten le nem rónánk.

Alapszabályaink 19. §-a értelmében mandátumunk lejárván, az elnökség, a választmány és a tisztikar tagjai két évi időtartamra újból megválasztandók; megválasztandók továbbá alapszabályaink 33. §-a értelmében a választott bírói tanács tagjai is.

Befejezésül köszönetünket és elismerésünket kell lerónunk a sajtónak és különösen a szaksajtónak azért az önzetlen támogatásért, amelyet azáltal nyújtott nekünk, hogy nemcsak hű krónikása volt egyesületünk és szakmánk minden életmegnyilvánulásának, hanem azoknak közlései révén erőt és lendületet adott.

Zárszámadás az 1934. évről

Bevétel	P	f	Kiadás	P	f
Tagdíjakból és hozzájárulásokból	18.295	66	Személyi kiadások	13.749	54
Egyéb bevételek	6.644	97	Kereseti adó	131	—
			Lakbér és fűtés	3.582	—
			Világítás	143	52
			Telefon	1.701	24
			Fenntartási költség	198	64
			Hírlapok, szaklapok, tarifák	960	30
			Postaköltség és ptkptári díj	846	01
			Incasso és behajtási költség	974	56
			Rendkívüliek	421	46
			1933. évi tagdíj-hatralék leírása	166	92
			Nyomatvány és írószer	1.848	17
			Egyenleg	217	27
Összesen ...	24.940	63	Összesen ...	24.940	63

Budapest, 1934. december 31.

Megvizsgáltuk és rendbenlevőnek találtuk:

Budapesten, 1935 június 18-án.

Breitner Elek s. k.
Mautner Viktor s. k.
Tauszig Tibor s. k.

Költségvetés az 1935. évre

Bevétel	P	Kiadás	P
Tagsági díjak- és hozzájárulásokból ...	24.000	Tiszti fizetések és személyi kiadások ...	20.000
Egyéb bevételek	6.500	Lakbér és fűtés	3.000
		Világítás	200
		Hírlapok, szaklapok, tarifák	1.200
		Postaköltségek	1.000
		Nyomatványok, írószerek	2.000
		Fenntartási költség	200
		Telefon	1.700
		Rendkívüliek	1.200
Összesen ...	30.500	Összesen ...	30.500

**A MAGYAR FATERMELŐK,
FAKERESKEDŐK ÉS FAIPAROSOK ORSZÁGOS EGYESÜLETE
TISZTIKARA :**

Elnök :

Vuk Gyula

Alelnökök :

gyulai Czinczár Dezső
Haasz Emil
Dr. Hódos Béla

Polgár Lipót
Sonnenfeld Lajos
Strausz Jenő

A VÁLASZTMÁNY TAGJAI:

1. Választottak :

Balassa József (Hódmező-
vásárhely)
Balogh Gábor (Debrecen)
Benedek Sándor
Berger Lipót †
Bettelheim Ottó
Dr. Biedl Samu (Szeged)
Cilcer Aladár
Diamant Izidor
Engel Zsigmond
Faragó Gyula (Nagykátá)
Faragó Vilmos
Fischer Henrik
Fodor Zsigmond †
Földes Ármin
Földes Ö. Ede
Gáspár Fülöp
Gellért Lajos
Glasner Gyula
Glück Miksa (Miskolc),
Greiner Sándor
Günsberger Jenő (Szombat-
hely)
Haasz Ferenc
Haasz Róbert
Hecht Lipót
alsódomborui Hirschler Rezső
Holzmann Gyula
Kálnay Béla
Dr. Kálmán Sándor

Konti Imre
Kopstein Andor
Korvin Lajos
Königsberg Dezső (Kaposvár)
Köves József
Kurzweil Marcell
Leimdörfer Ármin
Lévai Elemér
Löbl Marcell
Milch Oszkár
Neményi Ferenc
Neuberger József
Neumann Sándor
Németh Ferenc
Orován Mór
Polacek János (Monor)
Rényi Oszkár
Rusz Károly (Békéscsaba)
Sas Lajos (Dombóvár)
Schmergel Vilmos
Sebestyén László
Silbermann Sándor
Singer Oszkár
Spiegel Menyhért
Spitz Imre
Stark Adolf
Dr. Stark Béla (Nyiregyháza)
Steiner Leó
Steiner Sándor
Stern Leó

Szabó Vilmos
Szilasi Pál
Tausz Lipót †
Tauszig Emil
Dr. Tauber Jakab
Teltsch Árpád

Turóczy Sándor
Vajda Ignác
Vajda Sándor
Vágó Jenő
Véssey Ferenc
Winter Ernő

Igazgató : Gábor Antal *Pénztáros :* Dr. Schanzer Pál *Ellenőr :* Faragó Lajos

A számvizsgáló-bizottság tagjai :

Breitner Elek
Mautner Viktor
Tauszig Tibor

2. Helyi csoportjaink kiküldöttei :

Stark Jenő (Debrecen)	Radványi Ernő (Győr)
Friedmann Zsigmond (Ibrány)	Sebestyén László (Kiskunfé-
Rabin Zoltán (Siófok)	egyháza)
Schwartz Mór (Pécs)	Lauer Sándor (Gyula)
Oláh Miklós (Székesfehérvár)	Wagner József (Gyoma)
Stamberger Jenő (Miskolc)	

3. Fakereskedelmi Csarnok kiküldöttei :

Bányász Gyula	Milch Kornél
Beck Dezső	Ormai Félix
Engel József	Polgár Géza
Juhász István	Révész Béla
Márer Arnold	Trosztler Emil

A VÁLASZTOTT BÍRÓI TANÁCS TAGJAI AZ 1934. ÉVRE:

Balassa József	Lusztig Károly
Beck Dezső	Márer Arnold
Benedek Sándor	Márer Benő
Berger Lipót †	Milch Kornél
Bettelheim Ottó	Milch Oszkár
Dr. Biedl Samu	Neményi Ferenc
gyulai Czinczár Dezső	Neuberger József
Czinner Vilmos	Neumann Sándor
Diamant Izidor	Németh Ferenc
Donáth József	Orován Mór
Engel József	Polacek János
Engel Zsigmond	Polgár Géza
Ernszt Emil	Polgár Lipót
Faragó Lajos	Pollák Gyula
Faragó Vilmos	Radványi Ernő
Fein Ármin	Reiner Adolf
Fodor Zsigmond †	Rényi Oszkár
Földes Ármin	Dr. Schanzer Pál
Földes Ö. Ede	Schreiber Jenő
Frank Zsigmond	Schreiber Sándor
Fürst István	Sebestyén László
Gábor Antal	Singer Oszkár
Gáspár Fülöp	Sonnenfeld Lajos
Gesmay Lipót	Spitz Imre
Glasner Gyula	Spiegel Menyhért
Greiner Sándor	Stark Adolf
Haasz Emil	Steiner Leó
Haasz Ferenc	Steiner Sándor
Haasz Róbert	Stern Leó
Haasz Zsigmond	Strausz Jenő
alsódomborui Hirschler Rezső	Szabó Vilmos
Dr. Hódos Béla	Szőke Zsigmond
Juhász István	Dr. Tauber Jakab
Dr. Kálmán Sándor	Tausz Lipót
Kohlmann Richárd	Teltsch Árpád
Kolos Emil	Teplánszky Ede
Konti Imre	Turóczy Sándor
Korvin Lajos	Vajda Ignác
Kozma Andor	Vas Artur
Köves József	Vágó Jenő
Kurzweil Marcell	Vágó Rezső
Leimdörfer Ármin	Véssey Ferenc
Dr. Lengyel Mihály	Vuk Gyula
Lévai Elemér	Winter Ernő
Löbl Marcell	Wirthl Jenő

HELYI CSOPORTJAINAK ELNÖKSÉGE ÉS TISZTIKÁRÁNAK NÉVJEGYZÉKE.

I.

FELSŐ-DUNÁNTÚLI CSOPORT.

Székhelye : Győr.

Elnök :

Radványi Ernő (Győr).

Társelnök :

Oláh Miklós (Székesfehérvár).

Ügyv.-alelnök :

Vámos László (Székesfehérvár).

Alelnökök :

Günsberger Jenő (Szombat-
hely).

Rehberger Márton (Csorna).

Titkár :

Biringer János (Győr).

Ellenőr :

Pintér László (Székesfehérvár).

Választmány :

Barna Gábor (Veszprém)
Berger Antal (Sárvár)
Biringer Lajos (Kápuvár)
Bleyer Jenő (Lovasberény)
Bodanszky Rudolf (Pápa)
Breuer Samu (Celldömölk)
Deutsch Adolf (Sárbogárd)
Deutsch Aladár (Székesfehérvár)
Deutsch József (Veszprém)
Deutsch Miksa (Kápolnásnyék)
Ehrenfeld Mór (Nyergesújfalú)
Frankl Ferenc (Kőszeg)
Friebert József (Beled)
Friebert Miksa (Pápa)
Fenyves Jenő (Székesfehérvár)

Goldsmann Gyula (Lepsény)
Hacker Emil (Veszprém)
Hermann Sándor (Bicske)
Jannovits Jenő (Soponya)
Kis Miklós (Dunapentele)
Leipnicker Imre (Enying)
Lessinger Ottó (Celldömölk)
Mayer Endre (Mór)
Moskóczy Ervin (Győr)
Müller Fülöp (Sopron)
Német Lajos (Csorna)
Rauscher László (Pápa)
Rosenfeld József (Győr)
Róth Ede (Ercsi)
Schutzengel Ferenc (Komárom)
Spitz Endre (Székesfehérvár)
Szabados László (Adony)
Wirthl Jenő (Győr)

II.
ALSÓ-DUNÁNTÚLI CSOPORT.

Székhelye : Pécs.

Elnök :

Schreiber Jenő.

Alelnökök :

Eppinger Izsó (Nagykanizsa), Sas Lajos (Dombóvár),
Königsberg Viktor (Kaposvár), Dr. Simon István (Kaposvár).

Titkár :

Dr. Kovács Pál (Pécs).

Pénztárnok :

Kertész Imre (Pécs),

Választmány :

Adler Simon (Tolna),	Kertész Imre (Pécs),
Ausch Sámuel (Bonyhád),	Komlósi József (Zalaszentmihály),
Austerlitz Viktor (Dombóvár),	Königsberg Dezső (Kaposvár),
Balla Miklós (Szántód),	Krammer Salamon (Paks),
Bing Elemér (Barcs),	Krausz Ödön (Babócsa),
Boskovitz Lajos (Böhönye),	Krausz Sámuel (Bonyhád),
Braun József (Dunaföldvár),	Laufer László (Babócsa),
Breiner Adolf (Zákány),	Lehner Árpád (Bátaszék),
Breiner Benő (Zalaegerszeg),	Lenkei Pál (Marcali),
Bruck Sándor (Pécs),	Lőwy Pál (Pécs),
Burits Pál (Nagyatád),	Müller Imre (Nagykanizsa),
Daempff Imre (Pécs),	Pfeifer Artur (Balatonboglár),
ifj. Deutsch Adolf (Sárbogárd),	Rabin Zoltán (Siófok),
Dénes László (Vajszló),	Ringwald Márk (Sásd),
Doór Ferenc (Dunaföldvár),	Roheim Jenő (Mohács),
Dukász Ferenc (Nagykanizsa),	Rosenberg Pál (Tab),
Eisner Dóczi (Pécs),	Dr. Sas István (Dombóvár),
Engel Alfréd (Szekszárd),	Schlesinger Jakab (Kaposvár),
Engel Frigyes (Kölesd),	Schlesinger Testvérek cég képviselője (Csurgó),
Dr. Engel Róbert (Pécs),	Schreiber Sziegfried (Pécs),
Épületfa és Bányafakereskedelmi r. t. képviselője (Simontornya)	Schwartz Béla (Nagydorog),
Fischl György (Molnári),	Schwarz Gyula (Mohács),
Frank Gyula (Kiskorpad),	Schwarz Mór (Pécs),
Frank Zoltán (Balatonboglár),	Singer László (Szigetvár),
Fuchs Károly (Szigetvár),	Spitzer Marcell (Siklós),
Gebauer Tivadar (Szentlőrinc),	Stern Miksa (Tolna),
Graf Márton (Pincehely),	Szatucsek János (Komárom),
Heszberger Ferenc (Villány),	Varga Ferenc (Zalaegerszeg),
Özv. Hoffmann Mórné cég képviselője (Keszthely),	Vida Aladár (Siklós),
Holzer László (Nagykanizsa),	Walder Mihály (Tamási),
Kardos Izsó (Barcs),	Weiss Jenő (Mágocs),
Kelemen Ferenc (Gelse),	Wilheim Vilmos (Lengyeltóti),
	Wimmer Ignác (Nagyatád),
	Wirth Ödön (Balatonszentgyörgy).

III.

DUNA-TISZAKÖZI CSOPORT.

Székhelye : Kecskemét.

Elnök :

Sebestyén László (Kiskunfélegyháza).

Társelnökök :

Kozma Andor (Kecskemét),	Schwartz Ferenc (Kiskunhalas).
Kovács János (Szolnok),	

Alelnökök :

Adler Ignác (Cegléd),	Pollacsek János (Monor),
Gellért Jenő (Jászapáti),	Sugár Adolf (Szolnok).
Nuberger Ignác (Jászberény)	

Titkár :

Kozma Endre (Kecskemét).

Pénztáros :

Kerekes Sándor (Abony).

Választmány :

Adler Ignác (Kiskunhalas),	Kassovitz Jenő (Jánoshalma),
Bender Mihály (Tápiószéle),	Kerekes Sándor (Abony),
Berger Gábor (Pilis),	Kis Dezső (Kecskemét),
Breuer Miklós (Újszász),	Kis János (Fülöpszállás),
Csillag Béla (Vezeny),	Klein József (Bácsalmás),
Dömötör Sándor (Kecskemét),	Krausz Mór (Heves),
Ehrlich Béla (Cegléd),	Lőwy Ignác (Harta),
Faragó Gyula (Nagykátá),	Marmorstein Aladár (Jászladány),
Fischl Géza (Kalocsa),	Moller Rudolf (Jászberény),
Fodor Oszkár (Albertiirsa),	Dr. Pető Ármin (Dunavecse),
Frankl Henrik (Mélykút),	Pór Géza (Örkény),
Freund Lajos (Dunapataj),	Ság Ödön (Kiskunfélegyháza),
Friedmann Soma (Lajosmizse)	Schwartz Aladár (Kalocsa),
Gellért György (Cegléd),	Schwartz Simon (Jászárók-szállás),
Gettler László (Monor),	Spitzer József (Kunszentmiklós),
Grün Adolf (Alsódabas),	Spitzer Lipót (Soltvadkert),
Hauer Lipót (Kiskunmajsa),	Stark József (Kecskemét),
Heisler Márton (Izsák),	Steiner Iván (Tápiószecső),
Heller János (Jászkiér),	Walter Antal (Kecel),
Heller Miksa (Jászdóza),	
Hetényi Lipót (Kiskőrös),	
Hidasí Ferenc (Solt),	
Hirsch Miklós (Újkécske),	

IV.

FELSŐMAGYARORSZÁGI CSOPORT.

Székhelye : Miskolc.

Elnök :

(Betöltetlen).

Társelnökök :

Stamberger Jenő (ügyvezető-társelnök) (Miskolc),
Blumenthal Béla (Hatvan), Sprei Jenő (Szerencs).

Alelnökök :

Fried Pál (Miskolc),	Krausz Emil (Forróencs),
Gescheit Izidor (Putnok),	Lazarovits Adolf (Tokaj),
Glück Miksa (Miskolc)	Reiner Ármin (Miskolc).
Kardos Imre (Gyöngyös),	

Titkár :

László Ede (Miskolc).

Ellenőr :

Dr. Weiner Vilmos (Ózd).

Választmány :

Barna Árpád (Poroszló),	Rose Salamon (Sátoralja- újhely),
Dr. Bende Béla (Hatvan),	Rosenberg Gyula (Hernád- németi)
Blumberger N. (Sárospatak),	Rusz Lipót (Gyöngyös),
Czeizler Soma (Recsk),	Salamonovits József (Edelény)
Erdős László (Emőd),	Schlesinger Ede (Diósgyőr),
Gescheit Béla (Putnok),	Spitzer Sándor (Füzesabony),
Haas Elemér (Korlátvizsoly),	Schwarz Salamon (Sáta)
Horovitz Sándor (Tolcsva),	Schwarz Sándor (Putnok)
Hermann Miksa (Gyöngyös),	Stamberger Márkus (Szerencs)
Klein Ignác (Sátoraljaújhely),	Stecher Sámuel (Eger)
Klein Adolf (Ózd),	Treuhaft Sándor (Tokaj)
Krausz Lajos (Miskolc),	Wallner Mór (Sátoraljaújhely)
Lázár János (Mezőkövesd),	Weisz Ferenc (Sajószent- péter),
Löwenkopf Jenő (Rics),	Weiner László (Ózd),
Löwinger László (Pétervá- sára),	Weisz Jakab (Putnok).
Moskovits Emil (Forróencs),	
Reichmann Mór (Szikszó),	
Reiner Béla (Verpelét),	

*Számvizsgáló bizottság :**Elnök :*

Gescheit Béla (Putnok),

Tagok :

Dr. Bende Béla (Hatvan), Klein Dezső (Miskolc).

V.

FELSŐ-TISZAI CSOPORT.

Székhelye : Debrecen.

Elnök :

Schreiber Sándor (Mátészalka).

Társelnök :

Mező Ármin (Debrecen).

Alelnökök :

Steinberger László (Debrecen), Stark Dezső (Kisvárdá).

Főtitkár :

Dr. Diczig Alajos (Debrecen).

Titkár :

Stark Jenő (Debrecen).

Ügyész :

Dr. Schwarz Arthur (Debrecen).

Pénztáros :

Steinberger Miklós (Debrecen).

Ellenőr :

Fahidi Dezső (Debrecen).

Választmány :

Balog Sándor (Debrecen),
 Elekes Imre (Hajduszoboszló),
 Fahidi Antal (Debrecen),
 Feldmann Ede (Sáp),
 Friedmann Zsigmond (Ib-
 rány),

Feldmann Ignác (Debrecen),
 Gelbmann Endre (Balmazúj-
 város),

Goldmann Pál (Tiszalök),
 Goldmann Samu (Dombrád),
 Goldstein Dezső (Nyírbátor),
 Gottdiener Béla (Nyíregy-
 háza),

Gottesmann Hermann (Nyír-
 egyháza),

Gottesmann Salamon (Nagy-
 léta),

Gréger Jenő (Balmazújváros),
 Grósz Izsák (Vásárosnamény),

Grósz József (Csenger),
 Kepes Lajos (Berettyóúj-
 falu),

Keszler Miksa (Nyíregyháza),
 Klein Béla (Püspökladány),

Kürtös Lajos (Kisújszállás),
 Klein Salamon (Hajdúböször-
 mény),

Krausz Albert (Debrecen),

Kun Bertalan (Tiszalök),
 Kupferstein Izidor (Nyír-
 egyháza),

Kupferstein János (Debrecen),
 Láng Arnold (Kemecse),
 Lazarovits Miklós (Nyíregy-
 háza),

Lichtmann Ernő (Balkány),
 Mayer Sámuel (Nádudvar),
 Mayer B. Ferenc (Fehérgyar-
 mat),

Moser Mihály (Pocsaj),
 Rosenbaum Fülöp (Mándok),
 Rosenberg Arnold (Nyíregy-
 háza),

Spiegel Salamon (Vásárosna-
 mény),

Schreiber Menyhért (Máté-
 szalka),

Staub Sándor (Gáva),
 Dr. Stark Béla (Nyíregyháza),

Stern Jakab (Ujfehértó),
 Stern Dezső (Hajduszoboszló),

Stern Ignác (Nagykálló),
 Sebestyén Károly (Karcag),

Vitriol Gyula (Nyírmada),
 Weinberger Miksa (Karcag),

Weinberger Samu (De-
 recske).

VI.

ALSÓ-TISZAVIDÉKI CSOPORT.

Székhelye : Békéscsaba.

Elnök :

Szőke Zsigmond (Mezőtúr).

Társelnökök :

Balassa József (Hódmezővá-
sárhely),
Bach Miksa (Szeged),Laufer Sándor (Gyula),
Wagner József (Gyoma).

Titkár :

Dr. Gyöngyösi János (Békéscsaba).

Pénztáros :

Kun Jenő (Békéscsaba).

Választmány :

Altmann Rudolf (Békéscsaba),
Beck István (Szeged),
Biró Béla (Békéscsaba),
Braun és Czinczár r.-t.
(Gyula),
Cszimadia Károly (Orosháza),
Donner Árpád (Szarvas),
Donner Imre (Kondoros),
Drucker Simon és Fia (Oros-
háza),
Endrődi Kereskedelmi r.-t.
(Endrőd),
Guttman Izidor (Dévavá-
nya),
Grósz József (Komádi),
Grosz József (Magyarbánhe-
gyes),
Grosz Zoltán (Gyoma),
Hausbrunner Emil (Turkeve),
Hausler Béla (Békés),
Hoffmann Miksa (Mező-
kovácsháza),
Kertész Miksa (Battonya),
Krausz Testvérek (Szentés),
Leipnik József (Tótkomlós),

Magyar Zoltán (Szeghalom),
Máyer Sándor (Mezőtúr),
Molnár Fatelep (Szeged),
Ökrös Sándor (Vésztő),
Pollék és Schwartz (Makó),
Rusz Lipót (Békéscsaba),
Sipos Ignác (Békéscsaba),
Stein B. (Törökszentmiklós),
Sternberg Zoltán (Szeged),
Strausz Gyula (Orosháza),
Ujhelly János (Tótkomlós),
Vaszko Albert (Endrőd),
Weinberger Ede (Orosháza),
Weiczner Bernát (Csorvás),
Weiner Zsigmond (Mező-
berény),
Weisz Imre (Kőrösladány),
Weisz és Láng (Vésztő)
Weisz Mózes (Sarkad),
Weisz Testvérek (Kunszent-
márton),
Wilheim Testvérek (Szeged),
Wollner Károly (Hódmező-
vásárhely).

